

Барбара Тейлър Брадфорд

Именето Кавендиш

 **Жребият
е хвърлен**

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД ЖРЕБИЯТ Е ХВЪРЛЕН

Превод: Нина Рашкова

chitanka.info

Епична семейна сага, сътворена от авторката на повече от 30 романа Барбара Тейлър Брадфорд. Вълнуваща история за тайни, любов, чест и предателства — незабравими герои, аристократизъм, разкош... увлекателен роман, който се чете на един дъх.

Векове наред разкошната къща в имението Кавендън е дом на аристократите Ингам и на хората от фамилията Суон, които са им предани до гроб. Годината е 1913. Двете семейства не подозират, че скоро светът им ще е разтърсен от събития, които ще го променят завинаги. Занимават ги ежедневни проблеми — някои наглед банални, други — съдбовни (как да помогнат на ангелски красива млада жена да запази разума си, след като е загубила честта си).

Един ден граф Чарлс Мобри получава писмо, което го смайва и озадачава. Писмото е от първия му братовчед Хюго Ингам Стентън, напуснал Кавендън едва шестнайсетгодишен. Досега Хюго не е търсил връзка със семейството, за него се знае само, че е успял в живота и че е много богат. А сега пише, че иска да се върне у дома. Какво весттае неочакваното му завръщане? Дали появата му няма да разруши уредения им свят? Какво да очакват? Радост или душевна болка?

Колебания, съмнения, притеснения... и сякаш това не е достатъчно, някой жадува да съсипе всички Ингам. Ще го разобличат ли, преди да е станало твърде късно?

ПЕРСОНАЖИ

ФАМИЛИЯТА ИНГАМ, 1913

Чарлс Ингам, шести граф на Мобри, на 44. Собственик и пазител на Кавендън Хол. Към него се обръщат с титлата „лорд Мобри“. Фелисити Ингам, негова съпруга, графиня Мобри, на 43. Наследница на покойния си баща, индустриалец. Обръщение — „лейди Мобри“.

ТЕХНИТЕ ДЕЦА

Ги Ингам — наследник на графството и на титлата, на 22. Учи в Оксфордски университет. Титулуват го с „Негово благородие Ги Ингам“. Майлс Ингам, втори син, на 14, учи в Итън. Познат е като „Негово благородие Майлс Ингам“.

Лейди Дидри Ингам, голямата дъщеря, на 20, живее в къщата.

Лейди Дафни Ингам, втора дъщеря, на 17, живее в къщата.

Лейди Дилейси, трета дъщеря, на 12, живее в къщата.

Лейди Дулси Ингам, четвърта дъщеря, на 5, най-малката в семейството, има си бавачка.

Прислугата нежно ги нарича „четирите Д“.

ДРУГИ ИНГАМ

Лейди Лавиния Лоусън, омъжената сестра на графа, на 40. Живее в имението Скулдейл, когато е в Йоркшир. Обикновено пребивава в Лондон. Бизнес акула.

Лейди Ванеса Ингам, неомъжена сестра на графа, на 34, има свой апартамент в Кавендън, където отсяда, когато идва в Йоркшир. Повечето време прекарва в Лондон.

Лейди Гуендолин Ингам Бейлдън, овдовяла леля на графа, на 72, живее в малкото имение Скул. Била е омъжена за покойния Пол Бейлдън.

Негово благородие Хюго Ингам Стентън, първи братовчед на графа, на 32. Племенник на лейди Гуендолин, сестра на покойната му майка лейди Евелин Ингам Стентън. Дълги години е живял в чужбина. Неговият покоен баща Иън Стентън е развъждал и притежавал състезателни коне.

ТЪЙ НАРЕЧЕНАТА ПРИСЛУГА

ФАМИЛИЯТА СУОН

Родът Суон е бил на служба при рода Ингам повече от сто и шейсет години. Като последица техните жизнени пътища са се преплитали по различни начини. Поколения Суон са живели в село Литъл Скел, граничещо с парка на имението Кавендън, и още живеят там. В днешни дни семейство Суон са така предани и верни на семейство Ингам, както техните предшественици, и биха защитавали всеки член на рода Ингам с живота си. Ингамови им вярват безрезервно, както и Суон на тях.

СЕМЕЙСТВО СУОН ПРЕЗ 1913 ГОДИНА

Уолтър Суон, камериер на графа, на 35. Глава на семейство Суон. Алис Суон, негова съпруга, на 32. Шивачка, която се грижи за тоалетите на графинята и на дъщерите.

Хари, техен син, на 15. Градинар — чирак в Кавендън Хол.

Сесили, дъщеря, на 12, на която ѝ се разрешава да присъства на учебните часове заедно с Дилейси в Кавендън Хол.

ДРУГИ СУОН

Пърси, по-малък брат на Уолтър, на 32. Главен пазач на дивеча в Кавендън.

Една, съпруга на Пърси, на 33. От време на време работи в имението.

Джо, техен син, на 12. Работи в Кавендън като младши горски пазач.

Бил, първи братовчед на Уолтър, на 27. Главен градинар в Кавендън. Неженен.

Тед, първи братовчед на Уолтър, на 38. Майстор по поддръжка на къщата и дърводелец в Кавендън. Вдовец.

Пол, син на Тед, на 14, чиракува при баща си.

ОЩЕ ОТ СЕМЕЙСТВО СУОН

Ерик, брат на Тед, първи братовчед на Уолтър, на 33. Иконом в лондонския дом на лорд Мобри. Ерген.

Лора, сестра на Тед, първа братовчедка на Уолтър, на 26. Икономка в лондонския дом на лорд Мобри. Неомъжена.

Шарлот, леля на Уолтър и Пърси, на 45. Вече не работи в Кавендън. Шарлот е глава на фамилията Суон. Радва се на голямо уважение от всички и на по-специално отношение от страна на Ингамови. Била е секретарка и лична асистентка на Дейвид Ингам, петият граф, до неговата смърт. Има съмнения за истинския характер на тяхната връзка.

Дороти Пинкертон, по баща Суон, братовчедка на Шарлот и на Суонови. Живее в Лондон, омъжена е за Хауард Пинкертон, детектив в Скотланд Ярд.

ПЕРСОНАЖИ ОТ ПРИСЛУГАТА

Хенри Хенсън, иконом

Агнес Туейтс, икономка

Нел Джаксън, готвачка

Олив Уилсън, камериерка на графинята

Малкълм Смит, главен лакей

Гордън Лейн, втори лакей

Елси Роланд, главна камериерка

Мери Инси, втора камериерка

Пеги Суифт, трета камериерка

Поли Уорън, помощничка в кухнята

Стенли Грег, шофьор

ДРУГИ СЛУЖИТЕЛИ

Морийн Карлтън, бавачка, обикновено я наричат „Нани“ или „Нан“.

Одри Пейн, гувернантка, обикновено я наричат „госпожица Пейн“. През лятото не е в Кавендън. Децата не взимат уроци.

ВЪНШНИ РАБОТНИЦИ

В грамадно имение като Кавендън с хиляди акра земя и обширни ловни участъци се наемат много работници. По този начин се осигуряват прехрана и дом за голямо семейство. Предлага се работа на местните селяни и земя на арендаторите. Селата около Кавендън са построени от графовете Мобри, за да имат подслон техните работници. Построили са също така църкви, училища, пощенски станции и малки магазини. Селата около Кавендън са Литъл Скел, Мобри и Хай Клаф.

Има много външни работници — главен пазач на дивеча и петима помощници; викачи и странични помощници, които работят, когато започне сезонът за лов на пернати. Наемат се и други външни работници, като горски пазачи, които се грижат за горите наоколо и за ловния сезон в низината в определено време през годината. За градините се грижи главният градинар заедно с още петима, подчинени на него.

Ловният сезон за пернати започва през август на Великия дванайсети, както е известна датата. Завършва през декември. Сезонът на яребиците започва през септември. По това време се ловуват и патици, и диви кокошки. Сезонът на фазаните започва на първи ноември и продължава до декември. Мъжете, които идват да ловуват в Кавендън, обикновено са аристократи, наричани „стрелците“, т.е. „мъже с оръжие“.

ПЪРВА ЧАСТ
МОМИЧЕТАТА ОТ КАВЕНДЪН
МАЙ 1913

Тя е красива, за да бъде ухажвана.

Тя е жена, за да бъде покорявана.

Уилям Шекспир

Почитайте жените, те влизат

небесни рози в земния живот.

Фридрих Шилер

Мъжът е ловец; жената е неговият дивеч.

Алфред Тенисън

ПЪРВА ГЛАВА

Сесили Суон трептеше от вълнение. Натоварена беше със специална задача от своята майка и нямаше търпение да се залови с нея. Бързаше по черния път към Кавендън Хол и всякакви идеи се въртяха в дейния ѝ млад ум. Щеше да пробва красиви рокли и да внимава за дефекти; задачата била важна, обясни майка ѝ, и само тя можела да я изпълни.

Не искаше да закъснее и ускори крачка. Казаха ѝ да бъде там точно в десет и часът приближаваше.

Майка ѝ често отбелязваше, че точността е нейна втора природа, и винаги го казваше с известно възхищение. Алис много се гордееше с дъщеря си и съзнаваше, че притежава някои изключителни дарби.

Въпреки че Сесили беше само на дванайсет, случваше се понякога да изглежда много по-възрастна и опитна, с необикновен усет за отговорност.

Сесили погледна към стръмния склон. На върха се издигаше Кавендън, един от най-грандиозните домове в Англия — шедьовър на архитектурата.

Сесили ходеше в грамадната къща от малка и за нея беше най-красивото място на света. Познаваше всяко нейно кътче, също както баща си Уолтър Суон. Той беше камериер на графа, както баща му и преди баща му неговият чичо Хенри.

Поколения от рода Суон от село Литъл Скел работеха в голямата къща повече от сто и шейсет години, още от времето на първия граф, получил титлата през осемнайсети век. Двете семейства бяха здраво свързани; Суонови имаха много привилегии и бяха верни до смърт на Ингамови. Уолтър казваше, че би дал живота си за графа, и беше съвсем искрен. Забързана и заета с мислите си, Сесили се стресна и се закова на място. Някой изведнъж изскочи на пътя пред нея и я изплаши. След това видя, че беше младата циганка на име Джинивра, която често се криеше наоколо.

Стоеше наред пътя, ухилена до уши, с ръце на кръста. Черните ѝ очи блестяха.

— Не бива да ме стряскаш така! — извика Сесили, отдръпвайки се бързо встрани. — Изплаши ме. Откъде изникна, Джинивра?

— От ей там — отвърна циганката и махна към дългата ливада. — Видях, че идеш, малка Сесили. Бях зад оня зид.

— Трябва да вървя. Не искам да закъснявам — изрече хладно и презрително Сесили. Опита се да заобиколи циганката, но без успех.

Циганката взе да хитрува и препречи пътя ѝ, мърморейки:

— Ъхъ. Пъпът ти е хвърлен в оная стара къща. Ела и ще ти река какво ти е орисано.

— Не мога да ти дам нищо, нямам и пени — отвърна Сесили.

— Нищо не ти ща и без да ти гледам, знам всичко за теб.

Сесили сви вежди.

— Не разбирам...

Сесили не довърши изречението, нетърпелива да продължи пътя си. Не искаше да губи повече време с циганката.

Джинивра мълчеше, но погледна любопитно Сесили, после се обърна и се взря в Кавендън.

Кавендън имаше особено излъчване. Тя го усещаше. За миг остана съвършено неподвижна, потънала в мисли, загледана в имението... имаше дар, беше надарена с ясновидство. Виждаше бъдещето. Понеже не искаше да носи товара на това внезапно прозрение, затвори очи и не го допусна.

В края на краищата циганката се обърна към Сесили, примигвайки от светлината. Загледа се в дванайсетгодишното момиче с присвити очи и сериозно изражение.

Сесили се учуди на пронизателния поглед на циганката и каза:

— Защо ме зяпаш така? Какво има?

— Нищо — промърмори циганката. — Нищо лошо, малка Сесили.

Джинивра се наведе, отчупи едно дълго клонче и взе да драска нещо на земята. Начерта квадрат, над него фигура на птичка, после погледна красноречиво Сесили.

— Какво представляват? — попита детето.

— Нищо.

Джинивра хвърли пръчката и черните ѝ очи блеснаха от някакво дълбоко чувство. След това странното ѝ, загадъчно настроение изчезна като с магическа пръчка. Разсмя се и затанцува към каменния зид.

Постави ръце на зида и се прехвърли от другата му страна като акробат. После се изгуби сред шубраците. Смехът ѝ отекваше в тишината, легнала над поляните, въпреки че тя вече не се виждаше.

Сесили поклати глава, учудена от странното поведение на циганката, и прехапа устни. После бързо заличи с крак знаците на циганката и продължи пътя си по склона.

— Все си е такава странна — промърмори под нос, докато крачеше. Знаеше, че Джинивра живее със семейството си в един от двата изрисувани цигански фургона, които стояха в далечния край на гората, отвъд дългата ливада. Също така знаеше, че циганската тумба не е крадлива и зловредна.

Лагеруваха в земята на граф Мобри, който им беше дал разрешение да се разполагат там през топлите месеци. Винаги изчезваха през зимата; къде ходеха, никой не знаеше.

Циганското семейство идваше в Кавендън от много години. Майлс ѝ каза. Вторият син на графа сподели, че не разбира защо баща му е толкова добър с циганите. Шестнайсетгодишният Майлс и сестра му Дилейси бяха нейните най-добри приятели.

* * *

Черният път през ливадите водеше от село Литъл Скел право в задния двор на Кавендън Хол. Сесили прекосяваше тичешком калдъръмения заден двор, когато часовникът на кулата при конюшната започна да отмерва часа — точно десет. Не беше закъсняла. Бодрият йоркширски глас на готвачката проехтя през задната врата, докато Сесили си поемаше дъх за миг.

Завъртя дръжката на вратата и влезе в кухнята, където я обгърнаха пара, топлина и най-вкусните миризми, издигащи се от къкрещите тенджери. Готвачката вече приготвяше обяда за семейството.

Извърна се, когато вратата се отвори и се усмихна широко, щом видя, че в нейното царство влиза Сесили.

— Здравсти, сладурче — рече ѝ сърдечно. Всички знаеха, че Сесили е нейна любимка, и тя не го криеше.

— Добро утро, госпожо Джаксън — отговори Сесили и хвърли поглед към Поли. — Здравей, Поли.

Поли кимна и се сви в един ъгъл, срамежливо както обикновено, когато Сесили ѝ обръщаше внимание.

— Мама ме изпрати да прегледам роклите за лейди Дафни — обясни момичето.

— Да, знам. Ами върви тогаз, сладурче, свърши работата. Лейди Дилейси те очаква. Подразбрах, че тя ще ти помага.

Докато говореше, готвачката се подхилваше и намигаше заговорнически на Сесили.

Сесили се разсмя.

— Мама ще дойде около единайсет.

Готвачката кимна.

— Ще обядвате с нас тук. Заедно с татко ти. Специално угощение.

— Хубавичко ще си хапнем, госпожо Джаксън.

Момичето мина през кухнята към задното стълбище, което водеше до горните етажи на голямата къща.

Нел Джаксън се загледа след нея с леко присвити очи. Дванайсетгодишното момиче беше прелестно. Изведнъж видя в това невинно, детско лице жената, която щеше да стане. Истинска красавица. И истинска Суон. Не можеше да има никакво съмнение чие дете е с тези високи скули, тен като слонова кост и очи с цвят на лавандула...

Светли, прибулени, синьо-сиви очи. Отличителна черта на всички от семейство Суон. Освен това косите им бяха невероятни. Гъсти, буйни, червеникавокафяви с по-светлочервени кичури. „Ще одере кожата на Шарлот като порасне — помисли си готвачката с въздишка. — Как само си прахоса живота Шарлот Суон! Далеч можеше да стигне, няма две мнения. Надявам се, че момичето няма да остане тук като леля си.“ Умислена, Нел разбърка яденето в една от тенджерите. „Бягай, Сесили, бягай. Бори се за живота си. И не поглеждай назад. Спасявай се.“

ВТОРА ГЛАВА

Библиотеката в Кавендън беше със съвършени пропорции. На две от стените ѝ се издигаха махагонови библиотечни рафтове до тавана с красив стенопис. Редица високи прозорци гледаха към терасата. Във всеки край на стените с прозорци имаше остъклена врата.

Макар че беше месец май и денят беше слънчев, в камината гореше огън, както през цялата година. Чарлс Ингам, шестият граф на Мобри, поддържаше обичая, установен от дядо му и от баща му.

Тази сутрин влезе в библиотеката и отиде право до камината. Застана за момент пред огъня и подпря ръце на полицата, потънал в мисли. Съпругата му Фелисити току-що беше заминала на гости при сестра си в Харогейт и той пак се зачуди защо не настоя да я придружи. „Защото не иска да отидеш с нея — напомни му един вътрешен глас. — Примири се.“

Фелисити беше взела със себе си голямата си дъщеря. „Ан ще бъде по-спокойна, Чарлс. Ако дойдеш, ще се чувства задължена да кръжи постоянно около теб, а това ще я натовари“ — обясни на закуска Фелисити.

Той отстъпи, както обикновено напоследък. Но пък неговата съпруга беше винаги разумна. Въздъхна, замислен за своята балдъза. От известно време боледуваше и се притесняваха за нея; както изглежда, днес новините бяха добри и беше поканила сестра си на обяд.

Чарлс престана да се взира в огъня, пристъпи по персийския килим към старинното, григорианско писалище за двама и седна. Болестта на Ан го тревожеше и тогава си напомни колко практична е Дидри и как винаги проявява здрав разум. Навярно беше най-разумна от децата му. Ги, неговият наследник, беше на двасет и две, относително благонадежден млад мъж, но за съжаление понякога имаше ексцентрични приумици. Това безпокоеше бащата.

Майлс, разбира се, беше най-умният в семейството, интелектуалец, макар че беше само на четиринайсет, и доста

артистичен. Беше почтен и честен — истински аристократ.

От трите дъщери Дафни, на седемнайсет, беше голямата красавица в семейството. Истинска английска роза с хубост, която би грабнала сърцето на всеки мъж. Имаше големи амбиции за своята Дафни. Щеше да ѝ уреди великолепен брак. Нищо по-долу от син на херцог.

Дилейси беше най-жизнерадостната, ако трябваше да бъде искрен. Дванайсетгодишното момиче беше доста палаво. Чарлс съзнаваше, че тя расте, и най-неочаквано нежна усмивка заигра на устните му. Дилейси винаги успяваше да го разсмее и да го забавлява с нейните лудории. Последното му дете, петгодишната Дулси, беше очарователна; за негово най-голямо изумление, вече беше личност със собствено мнение.

„Късметлия съм — си помисли и посегна да вземе сутрешната поща. — Шест прелестни деца, всяко изключително по свой начин. Благословен съм със съпруга и прекрасно семейство. Няма по-щастлив от мен.“

Както прехвърляше пощата, едно писмо привлече вниманието му. Беше с клеймо от Цюрих, Швейцария. Озадачен, разряза плика със сребърен нож за писма и извади писмото.

Като погледна подписа, остана смаян. Пишеше му неговият първи братовчед Хюго Ингам Стентън. Нито веднъж не беше получавал известие от него, откакто напусна Кавендън на шестнайсет, макар че бащата на Хюго каза на Чарлс, че синът му успял по широкия свят. Често беше се питал какво е станало с братовчед му. Очевидно сега щеше да научи.

26 април 1913

Цюрих

Драги Чарлс,

Сигурен съм, че ще се изненадаш, като получиш писмо от мен след толкова години. Но понеже напуснах Кавендън при изключителни обстоятелства и при невъзможно обтегнати отношения с моята майка, по онова време реших да прекъсна всякакви връзки със семейството. На това се дължи моето дълго мълчание.

Продължих да си пиша с баща ми до смъртта му. Никой друг не ми пишеше, докато бях в Ню Йорк, и затова нямах желание и аз да пиша. И така изминаха години, без да общуваме.

Няма да те отегчавам с дълъг разказ за моя живот през изминалите шестнайсет години. Достатъчно е да кажа, че успях, и имах невероятен късмет, че баща ми ме прати при своя приятел Бенджамин Силвър. Започнах работа в компанията за недвижими имоти на господин Силвър. Той беше добър човек и освен това много умен. Научи ме на всичко, което си струваше да се знае за търговията с имоти, и смея да добавя, добре ме научи.

Получих неоценими знания и за моя голяма изненада успях. Когато навърших двацет и две, се ожених за дъщерята на господин Силвър — Лорета. Живяхме девет години много щастливо, но за жалост нямахме деца. Лорета беше с крехко здраве и почина в Цюрих преди година, което дълбоко ме натъжи и потресе. През годината след нейната кончина продължих да живея в Цюрих. Но най-накрая самотата ми натежа и закопнях да се върна там, където съм роден. И така, реших да се върна в Англия.

Предпочитам да живея в Йоркшир. Затова бих искал да те посетя и искрено се надявам, че ще ме приемеш сърдечно в Кавендън. Много въпроси бих искал да обсъдя с теб и най-вече въпроса за моя имот в Йоркшир.

Възнамерявам да пътувам за Лондон през юни; ще отседна в хотел „Кларидж“. Надявам се да те посетя през юли в удобен за теб ден.

Очаквам с нетърпение твоя отговор в недалечно бъдеще.

Най-добри пожелания на теб и Фелисити.

Твой братовчед Хюго

Чарлс се облегна с писмото в ръка. Най-накрая го остави на писалището и затвори очи, замислен за Литъл Скел, за къщата, която

някога беше собственост на майката на Хюго, а сега — негова. Явно Хюго искаше да влезе във владение, което беше негово законно право.

Като изпъшка тихичко, Чарлс отвори очи и изпъна гръб. Нямахше смисъл да пренебрегва тревогите, които му се струпаха. Къщата беше собственост на Хюго. Проблемът се състоеше в това, че леля им лейди Гуендолин Ингам Бейлдън живееше там. Седемдесет и две годишната старица можеше да направи някой гаф, ако Хюго я изгонеше.

Само като си помисли как Хюго и леля му се счепкват, ледени тръпки полазиха Чарлс и той започна трескаво да търси решение за трудната ситуация.

Накрая стана, отиде до остъклената врата и се загледа навън, съжалявайки, че Фелисити не е тук. Имаше нужда да поговори с някого за проблема, при това начаса.

След това я видя, забързано слизаше по стълбите към широката, покрита с чакъл пътека, която водеше до къщата в имението „Скел“. Шарлот Суон. Само тя можеше да му помогне. Разбира се, че можеше.

Без да се замисли, Чарлс излезе на терасата.

— Шарлот! — извика. — Шарлот! Върни се!

Щом чу името си, тя веднага се обърна и като го видя, лицето ѝ грейна в усмивка.

— Здравей — отвърна и му помахна. После се заизкачва по стълбите на терасата. — Какво има? — попита, когато застана пред него. Загледа се в лицето му и каза: — Изглеждаш много разстроен... случило ли се е нещо?

— Навярно е така — отговори той. — Ще ми отделиш ли няколко минути? Ще ти покажа нещо и ще обсъдим един семеен въпрос. Ако имаш време и ако не те затруднявам в момента. Бих могъл...

— О, Чарли, хайде, не ставай глупав. Разбира се, че не ме затрудняваш. Просто отивам до малката къща да взема една рокля за Лавиния. Помоли ме да я изпратя в Лондон.

— Радвам се да го чуя. Опасявам се, че съм пред дилема. — Взе ръката ѝ, поведе я към библиотеката и продължи да обяснява: — Искам да кажа, че се случи нещо, което може да се превърне в дилема. Или в грандиозна битка.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато бяха сами, Чарлс Ингам и Шарлот Суон се държаха непринудено и сърдечно.

Отношенията им, лишени от условности, се дължаха на приятелството им още от деца и на дълбоко вкоренена преданост, останала непокътната през годините.

Шарлот порасна с Чарлс и с двете му по-малки сестри Лавиния и Ванеса и тяхната гувернантка по онова време обучаваше и нея заедно с тях в учебната стая в Кавендън.

Тази беше една от привилегиите, дадени на семейство Суон преди сто години от третия граф на Мобри: момичетата Суон се канеха да присъстват на всекидневните уроци заедно с децата на Ингам. Тази традиция се спазваше до ден-днешен и сега Сесили Суон посещаваше уроците на гувернантката госпожица Одри Пейн в класната стая заедно с Дилейси Ингам.

Когато бяха малки, Шарлот и Чарлс се обръщаха един към друг с „Чарли“ и умираха от смях, като виждаха как сестрите му се объркват. Бяха неразделни, докато той не замина за Итън. Въпреки всичко предаността им и приятелството им продължи през годините, макар и в малко по-различна светлина. Щом Чарлс отиде в Оксфорд, престанаха да общуват и всъщност живееха в съвсем различни светове. Когато бяха със семействата си или с други хора се обръщаха един към друг по етикет и с почителност.

Но онази близост, създадена още в детството, съществуваше и те съзнаваха този факт, макар че никога не се споменаваха. Той никога не забрави колко грижовна беше тя, как го обграждаше с внимание, когато бяха малки.

Утешаваше него и сестрите му, когато най-неочаквано майка им почина от инфаркт. Нейно благородие Хариет Сторм стана новата графиня и всички я ненавиждаха. Жената се държеше снобски, безочливо, властно и имаше склонност към злина. Беше оплела в мрежите си поражения от скръб, самотен и объркан граф със своята

необикновена красота, за която Шарлот обичаше да отбелязва, че все пак е само външна обвивка.

Най-накрая те просто я взимаха на подбив зад гърба ѝ.

Бракът се оказа истинско нещастие за графа, който се сви в своята черупка. Но това не продължи дълго. Харпията Хариет скоро се върна в Лондон и там почина малко след заминаването си от Кавендън. Черният ѝ дроб престанал да функционира, защото бил напълно разрушен от огромните количества алкохол, които поглъщала, откакто била представена в обществото.

Чарлс наблюдаваше как Шарлот оправя картината с коня от Джордж Стабс и изведнъж си спомни времето, когато тя работеше при баща му и много често правеше същото.

Като посочи стола от другата страна на писалището, каза:

— Шарлот, седни, моля те, имам нужда от твоя съвет.

Тя седна и докато сам той се настаняваше срещу нея, му хвърли поглед, като си помисли, че изглежда добре. Чарлс беше на четирийсет и две, но правеше впечатление на по-млад. Беше атлетичен като баща си и се поддържаше във форма. Подобно на повечето мъже от рода Ингам, беше висок, привлекателен, имаше техните яносини очи, бял тен и светлокестенява коса. Излъчваше финес и аристократизъм и се държеше с известно благоприличие.

Чарлс се приведе през писалището и подаде на Шарлот писмото от Хюго.

— Получих го със сутрешната поща и трябва да призная, че ме разтревожи не на шега.

Тя взе писмото, питайки се от кого ли е. Шарлот имаше бърз ум, беше интелигентна и проникателна. И след като беше работила години като лична секретарка на петия граф, едва ли имаше нещо, което да не знае за Кавендън и за всеки, свързан с имението. Изобщо не се изненада, като видя подписа на Хюго; все си мислеше, че именно този млад мъж един ден ще се появи в Кавендън.

Прочете писмото и каза:

— Предполагаш, че се връща, за да предяви правата си върху имението Литъл Скел, нали?

— Разбира се? Че за какво друго?

Шарлот беше на същото мнение и кимна, после се намръщи и сви устни.

— Но Кавендън не му ли навява тъжни спомени?

— И аз се питам; от друга страна, както сама прочете, Хюго пише, че иска да обсъди с мен каква собственост притежава тук, и също така ме информира, че възнамерява да се установи в Йоркшир.

— В Литъл Скел. И може би никак не го интересува, че ще трябва да изхвърли една стара дама от къщата, в която е живяла цяла вечност, всъщност доста преди да починат родителите му.

— Да си кажа честно, не зная. Не съм го виждал от шестнайсет години, всъщност откакто беше на шестнайсет. Но той би трябвало да знае, че леля ни живее там.

Чарлс я погледна въпросително, вдигайки вежди.

— Лесно е да проследим тази добре позната фамилия, въпреки изминалите години — рече Шарлот, облегна се и се позамисли. — Спомням си Хюго. Беше добро момче. Но може да се е променил, като се има предвид какво му се случи. Отношението към него беше ужасяващо. Сигурно си спомняш как се разгневи баща ти, когато сестра му изпрати Хюго в Америка.

— Спомням си. Според моя баща решението беше нелепо. Не вярваше, че Хюго е причинил смъртта на Питър. Питър си беше луда глава, безразсъдно смел. Да излезе в езерото с малка лодка, когато е пиян, беше абсолютно безотговорно. Моят баща твърдеше, че Хюго се е опитал да спаси брат си, а после е бил обвинен за неговата смърт.

— Не бива да забравяме, че Питър беше любимецът на лейди Евелин. Леля ти почти не обръщаше внимание на Хюго. Той тъгуваше. Истинска трагедия.

Чарлс се подпря на лакти върху писалището.

— Знаеш колко държа на твоето мнение. Каж ми... какво да правя? Ще избухне ужасен скандал, ако Хюго си вземе имението. Което, разбира се, е негово законно право. Какво ще се случи с леля Гуендолин? Къде ще живее? Тук ли, в източното крило? Това е единственото решение, което ми хрумва.

Шарлот разпалено поклати глава.

— Не, не, това не е решение! Ще настъпи истинска бъркотия — ти и Фелисити, шест деца, сестра ти Ванеса. Да не забравяме бавачката, гувернантката и цялата прислуга. Ще бъде като... ами... като хотел. Най-малкото за лейди Гуендолин. Тя е възрастна дама, има

своите навици, свикнала е да бъде независима, сама да управлява своето домакинство.

— Вероятно имаш право — промърмори Чарлс. — Ще бъде поразена.

Шарлот продължи:

— Леля ти ще се почувства тук като... неканен гост. И мисля, че ще се обиди жестоко, ако я накарате да живее с теб при цялото ми уважение, Чарлс. Всъщност се опасявам, че ще започне истинска битка, защото ще бъде съсипана, ако трябва да напусне дома си.

— Той не е неин — изрече тихо Чарлс. — Съжалявам, но сестра й Евелин не промени завещанието си. Леля ми ще трябва да се премести. Това няма как да се избегне. — Облегна се, изглеждаше унил. — Ще ми се на братовчеда Хюго да не му беше хрумвало да се връща да живее в имението. Каква проклетата беля е цялата работа!

— Не искам да наливам масло в огъня — започна Шарлот, — но има още нещо. Не ти ли се струва, че...

— Какво ти мина през ум? — прекъсна я той, обхванат от тревога.

— Знаем, че лейди Гуендолин ще бъде изгонена от имението, но не ти ли се струва, че присъствието на Хюго ще разстрои и други хора? Още има такива, които вярват, че той е отговорен за смъртта на Питър и...

— Ще се разстроят, защото не знаят фактите — рязко я прекъсна той. — Или не искат да ги приемат.

Шарлот замълча умислена.

Чарлс стана, отиде до камината и застана с гръб към огъня, като си представяше скандала, който ще се разрази.

Шарлот също стана и пристъпи към него. Нямахше как да не й се натрапи мисълта колко много прилича на баща си в някои отношения. Беше наследил донякъде превзетия му маниер и понякога в говора и интонацията приличаше на него.

На мига си представи Дейвид Ингам, петия граф на Мобри. Работи при него двайсет години, до деня на смъртта му преди осем години. Докато си мислеше за онези щастливи дни, още толкова живи в спомените й, се досети за южното крило на Кавендън. Там работеха заедно със счетоводителя господин Харис, с управителя на имението господин Нелсън и със секретарката Мод Грийн.

— Южното крило, там може да живее лейди Гуендолин! — избъбри Шарлот, като застана до Чарлс.

— Не използваше ли татко тези стаи за канцеларии? Нали там работехте? — попита той и после на лицето му се разля широка усмивка. — Шарлот, гениална си. Разбира се, че може да живее там, при това много удобно.

— Точно така. Зная, че южното крило се поддържа от Хенсън и госпожа Туейтс. Всяко крило в Кавендън се поддържа в идеално състояние, както ти е добре известно.

— Ако лейди Гуендолин се съгласи, в известен смисъл ще има самостоятелен етаж и абсолютно уединение — отбеляза Шарлот.

— Именно, а пък аз с радост ще направя всички промени, които тя пожелае. — Като я хвана под ръка, продължи: — Да отидем да огледаме стаите в южното крило. Нали имаш време?

— Имам, Чарлс, добре че се сети — отвърна тя. — Защото на теб друго не ти остава, освен да поканиш в Кавендън Хюго Стентън. И мисля, че трябва да се подготвиш за най-лошото. Може да пожелае веднага да влезе във владение на Литъл Скел.

При тези думи сърцето му се сви, но знаеше, че тя има право.

* * *

Докато минаваха през стаите в южното крило, и по-специално през онези, които баща му беше използвал за канцеларии, Чарлс се замисли за връзката на баща му с Шарлот.

„Дали наистина са имали любовни отношения?“

Започна да работи при него, когато беше съвсем млада, само на седемнайсет, и не се отделяше от него, пътуваше с него, беше негова сърдечна компаньонка, както и асистентка. Именно Шарлот беше с него, когато той почина.

Чарлс знаеше, че имаше предположения за тяхната връзка, но не и клюки. Никой нищо не знаеше. Може би това се дължеше на абсолютната предпазливост от страна на баща му, пък и на Шарлот... че не се появи и най-незначителен повод за скандал.

Намираха се в стаята, цялата в лавандулови нюанси и тя обясняваше, че леля му може да я хареса за спалня. Той я слушаше с

половин ухо.

Сноп искряща пролетна светлина падаше косо в стаята и превръщаше червеникавата ѝ коса в лъскав шлем. Както обикновено Шарлот беше бледа и светлите ѝ синьо-зелени очи сияеха огромни. За пръв път от години я видя каквато беше в действителност. И осъзна каква красива жена е; изглеждаше на половината от възрастта си.

След като двацет години е бил в нейната компания, как би могъл баща му да ѝ устои? В този момент Чарлс Ингам почувства, че със сигурност са били обвързани във всяко едно отношение.

Това беше само негово предположение. Нямаше никакви доказателства. И все пак в този момент на него изведнъж му стана до болка ясно. Чарлс порасна между баща си и Шарлот и ги познаваше по-добре от всеки друг, по-добре от жена си Фелисити, а нея познаваше много добре. Вникваше интуитивно какви са в действителност, съзнаваше недостатъците им, характерните им качества, мечтите и желанията им, и затова дълбоко в душата си вярваше, че повече от вероятно са били любовници.

Чарлс се извърна, осъзнавайки колко изпитателно се е втренил в нея, дотам, че тя беше почувствала пронизателния му поглед. Каза нещо за малката кухня и излезе бързо от лавандуловата стая в коридора.

И какво значение имаше всичко това сега? Баща му беше покойник. И ако Шарлот го е радвала, ако му е носела щастие и е облекчавала бремето му, тогава защо да не е доволен. Той се надяваше, че са се обичали.

Ами Шарлот? Как се чувства сега? Баща му липсва ли ѝ? Положително. Изведнъж се разтревожи за нея. Искаше му се да я попита как се чувства. Но не смееше. Щеше да бъде непростима намеса в личния ѝ живот и нямаше желание да я кара да се чувства неловко.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вечерната рокля беше разстлана върху бял чаршаф на пода в спалнята на лейди Дилейси Ингам. Дилейси беше дванайсетгодишната дъщеря на графа и графинята и най-добрата приятелка на Сесили. Тази сутрин се вълнуваше, защото ѝ позволиха да помогне на Сесили с тоалетите. Бяха свалени от тавана, където се пазеха в голям кедров гардероб. Някои бяха закачени в шивачницата в очакване Алис да ги прегледа; други две бяха тук.

Роклята имаше блестящи ленти от зелени, сини и тюркоазени кристални мъниста, и за двете момичета, коленичили до нея, беше най-красивото нещо, което бяха виждали през живота си.

— Дафни ще изглежда прелестно с тази рокля — каза Дилейси, загледана в Сесили, която беше коленичила от другата страна. — Какво ще кажеш?

Сесили кимна.

— Мама ми поръча да проверя дали някъде не е повредена, като например счупени мъниста, разпрани шевове, и какъвто и да е друг проблем.

— Значи това ще правим — уточни Дилейси. — Да започна ли отгук, от деколтето и ръкавите?

— Да, добре.

Дилейси кимна. Загледана в роклята, възкликна:

— Виж, Сесили, как блещука, когато я докосна. — Леко разлюля роклята. — Като море е, като вълни, които се гонят. Ще отива на очите на Дафни, нали? О, надявам се, че ще срещне сина на някой херцог, когато е облечена с нея.

— Да — промърмори разсеяно другото момиче, понеже съсредоточено преглеждаше подгъва на роклята с мъниста. Беше скицирана и ушита в Париж от прочут модист и графинята я беше обличала само два-три пъти. Роклята трябваше да бъде дадена на Дафни за един от специалните летни приеми, след като я поправят според фигурата ѝ.

— Тук няма никакви повреди — съобщи след няколко минути. — Деколтето и ръкавите как са?

— Почти свършени — отговори Дилейси. — Не липсват много мъниста.

— Мама ще се зарадва. — Сесили се изправи. — Да оставим роклята на леглото.

Двете момичета взеха внимателно вечерната рокля и я проснаха на леглото на Дилейси.

Сесили оправи гънките и я покри с бяло платно, после отиде до прозореца да погледне навън. Надяваше се да зърне майка си, че се задава откъм селото. Но още никаква не се виждаше.

Дилейси остана до леглото, загледана в другата лятна вечерна рокля — пяна от бял тюл, тафта и дантела.

— Тази ми харесва повече — каза на Сесили, без да се обръща. — Истинска бална рокля.

— Да. Мама ми каза, че майка ти я е обличала само веднъж, после са я прибрали в калъф от платно и от години се пази в кедровия гардероб. Затова бялото е още бяло.

Изведнъж Дилейси грабна импулсивно роклята и се отдръпна от леглото. Като я държеше до себе си, започна да танцува, въртеше се и си тананикаше, като си представяше, че е в бална зала. Тюлът на полата литваше като облак при всяко движение.

Сесили не повярва на очите си. Загуби ума и дума, зяпнала Дилейси, докато тя продължаваше да се върти и да подскача с деликатната бална рокля в ръце. Сесили беше потресена, не можеше нищо да направи. Страхуваше се да хване Дилейси, за да не повреди роклята, и разтреперана се тревожеше за тюла и дантелата. Беше истинска бална рокля с богато надиплена пола като кринолин и щеше веднага да се скъса, ако я закачеше някъде.

Когато най-сетне успя да проговори, възкликна:

— Дилейси, престани! Ще я повредиш. Толкова е деликатна. Моля те, остави роклята на леглото!

Сесили направи крачка към приятелката си, която веднага се завъртя и се изплъзна. Продължи да притиска роклята до тялото си.

— Няма да я повредя, Сеси — увери я, въртейки се. — Обещавам, няма.

— Престани! Трябва да престанеш! — отчаяно извика Сесили. Още малко и щеше да се разплаче.

Дилейси Ингам не обръщаше никакво внимание на Сесили Суон.

Изпитваше огромно удоволствие от танца, пренесла се в някакъв неин свят за миг. И тогава се случи. Злополуката.

Сесили видя как започва, като че ли ставаше със забавен ритъм, и не можеше по никакъв начин да го предотврати.

Кракът на Дилейси се закачи в подгъва на роклята. Момичето се заклати. Загуби равновесие. Посегна да се задържи някъде. Хвана се за писалището, без да изпуска роклята. Но като се мъчеше да я запази, събори мастилницата. Тя се претърколи. Дилейси се отдръпна, но не беше достатъчно бърза. Яркото синьо мастило се плисна отпред върху полата на балната рокля от бяла дантела.

Сесили ахна, очите ѝ станаха огромни. Ужасена от онова, което току-що се случи, и изплашена от последствията, застина.

Дилейси гледаше мастилото потресена. После погледна Сесили с очи, пълни със сълзи.

— Виж какво направи! — каза Сесили с треперещ глас. — Защо не ме послуша? Защо не внимаваш?

Дилейси не отговори. Стоеше, стиснала роклята, и по лицето ѝ се търкаляха сълзи.

ПЕТА ГЛАВА

— Дилейси, какво, за бога, се е случило? — ахна Дафни от вратата и се втурна право към сестра си.

Дилейси не отговори и разтреперана съзнаваше колко ще се разстрои Дафни, като види съсипаната бална рокля. Беше избрана от родителите ѝ да я носи на летния бал, който даваха всяка година в Кавендън. Знаеше, че е загазила. Толкова беше глупава да танцува из стаята с тази ефирна рокля.

— Защо стискаш балната рокля? Боже мой, това мастило ли е? Как е попаднало на дантелата? — Гласът на Дафни, обикновено тих и нежен, се вдигна с една-две октави. Тя се сепна, лицето ѝ изведнъж пребледня.

Когато Дилейси остана безмълвна, по-изплашена от всякога, Дафни се обърна и погледът ѝ попадна на Сесили.

— Какво, за бога, правите? Как се случи това?

Сесили, вярна до смърт на своята приятелка, се покашля нервно, като не знаеше как да отговори, без да излъже.

Не можеше да излъже, нито пък да обясни поредицата от случки.

Трескаво се чудеше какво да каже. Неочаквано се спаси от необходимостта да говори, понеже в стаята влезе майка ѝ.

Сесили се разтрепери. Знаеше колко ще се разгневи майка ѝ и ще обвини нея. Тя беше отговорна.

Алис се приближи до Дафни и Дилейси. Като забеляза балната рокля в ръцете на Дилейси, замръзна поразена. Въпреки всичко Алис се сдържа и изрече с равен глас:

— Роклята е съсипана! Вече не може да се носи. — Погледна дъщеря си и вдигна вежда. — Е, какво ще ми кажеш? Обясни ми, моля те, как тази единствена по рода си рокля е толкова повредена?

Изгубила ума и дума, с пресъхнала уста, Сесили поклати глава, отдръпна се и заотстъпва към прозореца.

Алис не се отказваше и продължи:

— Поставих ти задача, Сесили. Заръчах ти да огледаш внимателно роклите и по-специално балните, които бяха донесени от

кедровия гардероб. Помолих те да се погрижиш за тях. Но за тази очевидно не си се погрижила, нали?

Сесили преглътна напиралците сълзи. Поклати глава и произнесе едва чуто:

— Стана случайно, мамо. — Все още защитаваше Дилейси, затова прибави: — Съжалявам, че те разочаровах.

Алис само кимна, сдържайки раздражението си. Обикновено беше учтива, особено в присъствието на Ингамови. Тогава се досети, че Дилейси е виновна за злополуката. Тъкмо да я попита, момичето пристъпи и се приближи до нея.

Като пое дълбоко дъх, каза с разтреперан глас:

— Не обвинявайте Сеси, госпожо Алис! Моля ви. Тя е невинна. Аз съм виновна, мен обвинявайте. Взех роклята и танцувах валс с нея. После се препънах, загубих равновесие и съборих мастилницата... — Замлъкна, поклати глава и като се разрида, добави през сълзи: — Беше глупаво.

Алис отиде до нея.

— Благодаря, че ми казахте, лейди Дилейси, и моля ви, разрешете ми да взема роклята. Ще я смачкате. Моля ви, дайте ми я, милейди.

Дилейси се подчини и най-накрая престана да стиска роклята.

— Съжалявам, госпожо Алис. Много съжалявам — изрече отново.

Алис отнесе роклята до леглото, разстла я и заоглежда петната, съзнавайки колко е трудно да се изчисти мастило... всъщност беше невъзможно.

На седемнайсет Дафни Ингам беше изключителна. Не само имаше зашеметяваща красота, но беше мила, деликатна и състрадателна млада жена с нежно сърце. Отиде до сестра си и я прегърна през раменете. Каза ѝ кротко:

— Разбирам какво е станало, скъпа Дилейси, било е злополука, както обясни Сесили. Мама ще разбере. Случват се понякога такива неща.

Като чу тези думи и като знаеше колко нежна е по душа, Дилейси я прегърна и се разхълца. Дафни я приласка, за да я успокои, защото не ѝ се искаше малката ѝ сестра да се разстройва толкова много... и то за някаква си рокля.

Макар и странно, лейди Дафни Ингам не беше особено суетна. Обръщаше внимание на дрехите, защото така ѝ беше внушено заради нейното положение в живота. Пък и знаеше, че баща ѝ безспорно може да си позволи да ѝ купи нова рокля.

След малко Дафни се отдръпна.

— Хайде, престани да плачеш, Дилейси. Няма смисъл от сълзи. — Погледна Алис и попита: — Могат ли да се почистят дантелата и фустата, госпожо Суон?

Алис поклати глава.

— Не ми се вярва, милейди. Мастилото е ужасно, знаете, като боя е...

— Мамо — прекъсна я Сесили. — Мога да оправя балната рокля. Мога, мамо. — Тя се обърна и се загледа вторачено в майка си. Изведнъж изпита увереност. Лицето ѝ пламна от възбуда, очите ѝ заблестяха. — Сигурна съм, че мога да я спася. И най-накрая лейди Дафни ще може да я облече за летния бал.

— Никога няма да изчистиш това мастило, Сеси — отговори Алис с мек тон, след като вече знаеше, че дъщеря ѝ не е виновна.

— Мамо, ела, ти също Дилейси. Моля ви и вие, лейди Дафни. Искам да ви обясня какво ще направя.

Трите веднага се приближиха до леглото и загледаха бялата дантелена бална рокля, разперена в края на леглото.

Сесили започна да обяснява:

— Ще изрежа предницата на полата от талията до подгъва. Ще направя същото с тафтата и тюла на фустата, ако мастилото е проникнало до тях.

— И после? — попита Алис объркана.

— Ще скроя нови парчета от дантела, тафта и тюл. Ще бъде трудно да се намери дантела, която да подхожда на балната рокля. Може би трябва да се отиде до Лондон.

Въпреки първоначалния си скептицизъм Алис изведнъж разбра какво точно имаше предвид Сесили. Също така разбра, че дъщеря ѝ навярно е намерила решение.

— Идеята ми се струва добра, Сесили, добре си се сетила. За съжаление имаш право за дантелата, ще бъде трудно да намерим горедолу същата. Вероятно трябва да отскоча до Лондон и да потърся в „Хародс“.

— Мисля, че Сесили има право, госпожо Суон — отбеляза Дафни. — Идеите ѝ са блестящи. — Усмихна се топло на Сесили. — Вярвам, че един ден ще станеш модистка като Лусил от Хановър Скуеър.

— Може би — каза тихо Алис. — Знам, че Сесили има талант, има нюх за дрехи. И набито око.

Изведнъж тя се усмихна за пръв път, откакто влезе.

Практична по природа и с желание да продължат да обсъждат балната рокля, Сесили продължи:

— Дантелата ще струва скъпо, нали?

Говореше на Алис, но преди майка ѝ да отговори, Дафни се намеси:

— Не бива да се безпокоиш за това, Сеси. Сигурна съм, че ще спасиш роклята, и зная, че папа с радост ще плати дантелата и другите платове, които ще ти бъдат необходими.

Алис взе роклята и я подаде на Сесили.

— Ще отидем в шивачницата и ще я сложим на манекен, за да видим точно къде са петната. Аз ще взема роклята с мънистата. Тя тежи. — Като погледна Дафни, попита: — Ще дойдете ли с нас, ваше благородие? Мисля, че трябва да пробвате и двете, за да видим дали са ви по мярка.

— С удоволствие, само ще отида до моята стая да се преоблека с пеньоар. — После се обърна към сестра си: — Ела и ти с нас. Нали нямате нищо против, госпожо Алис?

— Разбира се, милейди — отговори тя усмихната приветливо, след което двете с дъщеря си излязоха от спалнята на Дилейси.

* * *

На Сесили ѝ олекна, че майка ѝ престана да ѝ се сърди. Колко глупаво постъпи, като не се опита по-сериозно да спре Дилейси, докато се въртеше из стаята с роклята. Трябваше да бъдат по-разумни. Все пак не бяха вече деца.

— Мисля, че е по-добре да извадя платформата — съобщи Алис и отиде до грамадния долап в шивалнята. — Ще ми бъде по-лесно да проверя подгъва, ако лейди Дафни застане на нея.

— Ще ти помогна, мамо.

Алис поклати глава.

— Сама ще я донеса, мила, не се тревожи.

Извади четвъртото бяло сандъче и го бутна към високото огледало. Преди няколко години Уолтър Суон монтира две колелца на платформата, за да я мести по-лесно жена му.

В този момент влезе лейди Дафни, облечена със син копринен пеньоар. Дилейси вървеше по петите на по-голямата си сестра, предпазливо и тихомълком, сякаш не искаше да я забележат.

Сесили веднага погледна приятелката си и кимна.

Дилейси ѝ се усмихна в отговор, но усмивката ѝ беше плаха.

За да ѝ вдъхне кураж, Сесили ѝ каза:

— Забрави, Лейси, ела да седнем на онези столове до стената.

Дилейси наклони глава и последва приятелката си, но остана мълчалива.

— Ето ме, госпожо Суон — обърна се Дафни към Алис. — Много съжалявам, че ви накарах да ме чакате.

— Моля ви, милейди. Ако отидете зад паравана, ще ви подам роклята с мънистата и ще ви помогна да я облечете.

На Сесили ѝ беше мъчно за Дилейси, взе ръката ѝ и я стисна.

— Мама вече не се сърди — прошепна. — Гореве главата!

Дилейси изви ръката си, погледна Сесили и преглътна внезапно бликналите сълзи.

— Сигурна ли си? — промълви. — Много ми се ядоса. Личеше си.

— Всичко е наред, обстановката се успокои.

След секунди Дафни застана на платформата пред голямото огледало; дори тя, толкова безразлична към облеклото, остана изненадана от начина, по който изглеждаше.

Сините, зелените и тюркоазените кристални мъниста, с които беше обшита цялата рокля, проблясваха и при най-малкото движение. Привличаше погледа и Дафни знаеше колко добре ѝ стои. Усмихна се на Алис с блеснали очи и възкликна:

— Полюшва се, невероятна е.

Алис беше щастлива. Роклята прилягаше на стройната красавица, като че ли е била ушита специално за нея, пък и Дафни най-после се поинтересува от тоалети. Също така Алис осъзна колко права

е била графинята, когато е избрала точно тази рокля от колекцията вечерни рокли, прибрани в кедровия гардероб. Беше... великолепно на фигурата на момичето.

— Роклята ви отива невероятно, лейди Дафни. — Жената се усмихна и застана пред нея. Обиколи платформата много бавно, като разглеждаше роклята и от време на време кимаше, мислейки си нещо.

Сесили се обади:

— Не липсват много мъниста, мамо.

Алис обърна глава, усмихна се на дъщеря си и продължи работата си.

Сесили се облегна и понеже винаги се учеше от майка си, внимателно я наблюдаваше. Алис коленичи на пода. На лявата си китка имаше игленик и забождаше по някоя топлийка на подгъва, за да се подсети по-късно къде е необходима поправка.

Топлийките имаха свой език, Сесили го чувстваше. Майка ѝ скоро щеше да я научи на този език. Беше ѝ обещала, а майка ѝ винаги спазваше обещанията си.

Когато Дафни най-после слезе от платформата и отиде зад паравана в ъгъла на стаята, Алис направи знак на Сесили и двете свалиха бялата бална рокля от манекена. Алис последва Дафни, носейки роклята. Беше сигурна, че и тази ще ѝ бъде съвсем по мярка. Беше щита едновременно с мънистената.

Дафни се появи след няколко минути, изглеждаше толкова красива, толкова безплатна, все едно в пяна от бяла дантела и тюл, че на Сесили ѝ секна дъхът от изненада. След това възкликна:

— Изглеждате като принцеса от приказка!

Дафни пристъпи усмихната. Завъртя се, полата се изду, после пак се завъртя и никой даже не забеляза петната от мастило.

— Съвършена булка за син на херцог — изтърси Дилейси, после пак се сви на стола, когато всички се вторачиха в нея.

„Въображаемият херцог още не се е появил — помисли си Алис, — тъй че няма и син, който да предложи брак. Но скоро ще се появи, сигурна съм. В края на краищата тя е само на седемнайсет и не е готова за брак. Още е дете в много отношения. А е такава красавица. Пък и всичките четири «Д» са прелестни, и моята Сесили не им отстъпва. Да, те са красивите момичета от Кавендън, други като тях няма.“

Алис усмихната стоеше и им се любуваше, представяйки си какво чудно лято ги очаква — вечери, танци, големият бал и приемите през уикенда... щастливи, радостни дни.

Макар да не знаеше, Алис се лъжеше. Лятото щеше да бъде сезонът на опустошително нещастие, което щеше да разтърси семейство Ингам.

ШЕСТА ГЛАВА

— Много е тихо тук, госпожо Джаксън — отбеляза икономът, който беше застанал на прага на кухнята и оглеждаше царството на готвачката.

— Тогаз да не си мислиш, че всички сме измрели и сме се възнесли? — разсмя се готвачката. — Само поседнах да откъсна, преди да започна да приготвям основното блюдо. Морският език е деликатна риба, не ѝ трябва много време в тигана.

Господин Хенсън кимна и продължи:

— Сигурен съм, че суматохата ще започне ей сега.

— Тъй, де. Всички са по стаите си и се занимават с техните си работи, но скоро ще се разшават и ще запрепускат по стълбището. А Поли изпратих в леглото, господин Хенсън. Болят я и гърлото, и главата. По-добре да пази стаята, докато се оправи. Не ща да пръска бацили, ако е хванала инфлуенца.

— Добре си се сетила, госпожо Джаксън. Лорд Мобри се страхува от болести. Няма да одобри, ако от прислугата някой е болен и работи. Заради тях, пък и заради нас. Ти ще оправиш сама всичко. За обяд ще бъдат само трима, след като графинята и лейди Дидри отидоха в Харогейт.

— Нямай грижа, господин Хенсън — успокои го госпожа Джаксън. — Елси и Мери ще ми помогнат да подредя храната в подносите и колко му е Малкълм и Гордън да я сервират.

— Аз ще сервирам виното и ще ги наглеждам както обикновено — напомни ѝ той с любезна усмивка. След това кимна и се отправи към своя кабинет. Стаята беше една от любимите му в грамадната къща. Обичаше я заради нейното изящество и заради наследството и духа на миналото; грижеше за нея все едно беше негова. И го правеше с удоволствие.

Хенсън обитаваше кабинета вече от няколко години и с времето беше станал удобен, изцяло наподобявайки по стил кабинет на джентълмен. Хенри беше пристигнал в Кавендън Хол преди двайсет и пет години, през 1888, когато беше на двайсет и шест. Още от първия

ден Джофри Суон, икономът по онова време, се показва благосклонен към него; беше забелязал у младия мъж нещо специално. Джофри Суон го определи като „потенциал за превъзходство“.

Уважаваният иконом изтласка с лекота Хенсън по йерархичната стълбица, като междувременно го научи на всичко при новата ситуация. От десет години беше незаменим член на домакинството, когато за ужас на всички Джофри Суон почина от инфаркт.

Петият граф веднага попита Хенсън ще заеме ли мястото на иконома. Той не се подвоуми и секунда и никога не погледна назад. Управляваше Кавендън Хол с огромен успех, грижа, умение и ненадминато чувство за отговорност.

Хенсън седна на писалището, взе менюто за обед и вечерята, което госпожа Джаксън му беше оставила по-рано, и внимателно го разгледа. След малко трябваше да слезе в избата и да избере вината. Може би сухо бяло бургундско за рибата и бордо за агнешкото, което щеше да се сервира за вечеря.

Хенсън се облегна и се замисли ту за едно, ту за друго, после взе решение и стана. Излезе от кабинета и тръгна към всекидневната на икономката.

Вратата беше откряната и след като почука, я бутна и погледна вътре.

— Хенсън е, госпожо Туейтс. Имате ли минутка?

— Разбира се! — извика тя. — Влезте, влезте.

След като затвори вратата, Хенсън каза:

— Искам да поговоря с вас... за Пеги Суифт. Чудех се как се справя с работата? Представя ли се задоволително? — попита той без заобикалки както обикновено. — Подходяща ли е за тук?

Агнес Туейтс не отговори веднага и той не можа да не се учуди защо. Тъкмо щеше да я попита дали е недоволна от новата камериерка, когато тя най-после заговори:

— Не мога да критикувам работата ѝ, господин Хенсън. Наистина не мога. Бърза и експедитивна е. И все пак има нещо, което не мога да определя... нещо у нея не ми е приятно.

Госпожа Туейтс поклати глава.

— И аз забелязах същото — отвърна живо Хенсън.

— Работила е в Елсфор и вие взехте превъзходна препоръка, но пък имението едва ли може да се сравнява с Кавендън. Къщата не е

грандиозна.

— О, да, това ми е ясно — отвърна тя, прикривайки усмивката си, понеже знаеше, че за него Кавендън Хол беше по-величествен и от Бъкингамския дворец — Забелязах известна студенина между Пеги и другите слугини. Не разбирам защо — добави госпожа Туейтс.

— Госпожа Джаксън каза ли ви е мнението си за Пеги? — вдигна вежда той.

— Ами, естествено госпожа Джаксън е доволна от сръчността ѝ, освен това върши всичко много бързо. Може би Пеги просто не е подходяща за този дом.

— По-добре не я изпускайте от поглед, пък и слугините са ваша грижа, както лакеите моя. И аз ще я наблюдавам, защото си мисля, че два чифта очи виждат повече.

Хенсън излезе от всекидневната и се върна в кабинета си. Поседя на писалището няколко минути, замислен за ситуацията. Един лакей не достигаше и ако отпратеха Пеги Суифт, нямаше да достигат и слугини. Негова светлост и графинята бяха планирали много събития, щеше да има и гости за уикендите. Като въздъхна тихичко, Хенсън се наведе, отключи най-долното чекмедже, извади връзка ключове и се запъти към избата.

Малко след това, като се връщаше в кабинета с две бутилки вино, срещна Уолтър Суон, съпруг на Алис, баща на Сесили и камериер на лорд Мобри.

— Ето те и теб, господин Хенсън — възкликна Уолтър както винаги весело и с огромна усмивка. — Тъкмо идвах да ти кажа, че Негова светлост държи обедът да приключи днес рано. Знае, че Алис и Сесили ще ни правят компания в трапезарията за прислугата и не иска да се храним „посред следобеда“, така се изрази. Поръча ми да те уведомя.

— Много мило — отвърна Хенсън, зарадван от тази новина.

Уолтър се захили и забърза към кухнята, където се спря на вратата, очевидно обяснявайки на госпожа Джаксън каква е работата.

Като се върна в кабинета, Хенсън остави бутилките на малката маса до прозореца и пак отиде до писалището. Пусна връзката ключове в най-долното чекмедже и погледна часовника, сядайки. До дванайсет оставаха десет минути и имаше малко време, преди да се качи на горния етаж, за да нагледа нещата.

Облегна се и се замисли за Уолтър. Колко спретнат изглеждаше винаги, облечен с безупречен черен жакет и сив панталон на тънки райета. Усмихна се на себе си, като си помисли за двамата лакеи Малкълм и Гордън, които имаха изключително високо мнение за външния си вид. Какви фукльовци само!

Не можеха да стъпят на малкия пръст на Уолтър Суон. На трийсет и пет той беше в разцвета на силите си... хубав, интелигентен и работлив. Също така не познаваше друг, на когото човек можеше да се довери напълно, както на него. На работа Уолтър донасяше ведрото си настроение, грижите оставяше вкъщи, имаше добри обноски, тактичност и общителен характер. Малко можеха да го надминат, реши Хенсън, и потъна в спомени.

Познаваше Уолтър от момче... от десетгодишен. И видя как порасна, и стана такъв, какъвто беше днес. Хенсън го беше виждал разстроен само при наистина тъжни събития, като смъртта на баща му, на чичо му Джофри и след това на петия граф.

На вратата се почука и Хенсън веднага се стегна.

— Влез — извика, стана и прекоси стаята. Попипа бутилката бяло вино. Беше още много студено, понеже беше отлежавало в избата. Трябваше да го отнесе в килера до трапезарията, за да е под ръка за обеди.

На вратата стоеше госпожа Туейтс и той я покани с жест да влезе, когато тя го погледна въпросително. Икономът забеляза, че изражението ѝ е сериозно.

Тя не проговори, докато стигна писалището, след това каза:

— Моята интуиция не ме подлъга, че нещо у Пеги не е като хората, и сега знам какво ме е притеснявало. Тя е от онези безсрамни млади жени, които насърчават мъжете... знаете какво имам предвид.

Хенсън се изненада от това твърдение и я загледа със свити вежди.

— Какво ви кара да мислите така?

— Току-що я видях. Или по-точно ги видях. Пеги Суифт и Гордън Лейн. Натисках се в малкия килер до трапезарията. Тя го галеше. Минавах по задния коридор към стълбището за прислугата и ходех шумно, затова те разбраха, че на етаж има някой. После се върнах по другия коридор и те не ме видяха. Инстинктивно почувствах, че Пеги Суифт ще създава главоболия, господин Хенсън.

Хенсън замълча за момент, после каза:

— Това постоянно се случва, госпожо Туейтс. Те са млади. Флиртуват.

— Зная, прав сте. Но ми се стори малко по-дръзко от флирт. Освен това бяха на господарския етаж, където графът, графинята и младите дами могат да ги видят. — Тя поклати глава все така угрижена. — Помислих си, че трябва да знаете.

— Правилно сте постъпили. В тази къща не бива да се допуска непристойно поведение. Тук не е място за клюки и скандали. Нека да запазим случая в тайна. В крайна сметка е по-добре да се избягват ненужни приказки, които могат да навредят на семейството.

— От мен няма да излезе и дума, господин Хенсън. Можете да ми имате доверие.

СЕДМА ГЛАВА

Дафни седеше на тоалетната маса и се взираше в отражението си в старинното огледало. И се видя съвсем различна. За пръв път в живота си реши, че е красива, както баща ѝ винаги твърдеше.

Най-неочаквано сега долови нещо различно в образа си и това се дължеше на двете вечерни рокли, които току-що пробва.

Остана изненадана от начина, по който изглеждаше със синьо-зелената мънистена рокля, с тези дълги извивки, проблясващи с цветовете на морето, също и с бялата бална рокля. Въпреки петната от мастило тази дреха я караше да се чувства щастлива, изящна, изпълнена с живот, докато дългата, тясна, с просветващи мъниста ѝ внушаваше неизпитвано досега чувство, че е елегантна и изискана.

Наведе се напред, зараглежда лицето си с нов интерес и видя едно различно момиче. Момиче, което за сина на някой херцог ще бъде така прелестно, както за баща му.

Помисли си, че може би ѝ е избрал жених, макар че никога не беше го споменавал. Но той не се колебаеше, че ще уреди блестящ брак на дъщеря си, и тя беше сигурна, че ще успее. Баща ѝ беше умен и познаваше всеки с положение и добро име в обществото. В края на краищата беше един от високопоставените графове в Англия.

У нея се надигна внезапно вълнение, предвкусвайки бъдещето, страните ѝ порозовяха, сините ѝ очи заблестяха от радост. Представата, че един ден ще бъде херцогиня, я изпълни с трепет. Как ли щеше да дочака този ден!

Следващата година, когато навърши осемнайсет, ще я представят в обществото и в двора на крал Джордж и кралица Мери заедно с другите дебютантки. Родителите ѝ ще дадат бал по този случай, ще има още балове, за да се ознаменува излизането в обществото на други дебютантки, и няма причина да не се стоди за сина на херцог, който баща ѝ ще избере.

Въздъхна и подпря глава на ръката си. В съзнанието ѝ се заредиха романтични картини и нежното ѝ невинно лице придоби замечтано изражение. Мечтаеше как ще се влюби, ще си има любим и

ще изживее истинска любов. Мярнаха ѝ се картини на бляскава сватба, дом и деца.

Внезапно думкане я свали на земята и тя се обърна точно когато вратата се отвори със замах. Малко, но явно неустрашимо момиченце със зачервено лице, влетя в стаята и се затича право към нея. От пръв поглед се виждаше, че детето е много ядосано.

— Какво има? — попита Дафни, като стана и посрещна петгодишната си сестра, обикновено засмяна и ласкава.

— Не харесвам тази рокля! Нани каза, че трябва да я облека. Не искам! Не искам! Не е за специален случай! — развика се тя и застана свирепо ококорена срещу Дафни с ръце на кръста, изпълнена с възмущение.

Дафни едва не се засмя, но се постара да остане сериозна. Пълна противоположност на нея, що се отнася до дрехи, сестричката ѝ обръщаше внимание на тоалетите от мига, в който проговори, и започна да изразява мнение. Дидри, по-голямата сестра, я наричаше „малката госпожичка“ с най-пренебрежителен тон и я избягваше винаги, когато можеше.

— А какъв е специалният случай? — попита Дафни с нежен глас, като се наведе така, че лицето ѝ се изравни с лицето на сестра ѝ.

— Ще обядвам с папа — съобщи важно-важно Дулси. — В трапезарията.

— О, не е ли прекрасно, миличка! Аз и Дилейси също.

Дулси я зяпна и сви русите си вежди.

— Нани каза, че аз ще обядвам с папа. Не каза нищо за теб и Дилейси.

— Е, и ние ще обядваме. Но трябва да се съглася с теб за роклята — прибави Дафни бързо, за да укроти ядосаното дете. — Наистина не е за случая, особено за обяд с папа. Права си. Да отидем и да ти изберем по-подходяща, искаш ли?

Сърдитото изражение на Дулси изчезна за миг и лицето ѝ грейна.

— Знаех си, че съм права — извика и хвана Дафни за ръка с обичайния си радостен маниер.

Двете сестри тръгнаха по коридора към стълбището за етаж, където се намираха детските стаи. По едно време Дафни се наведе и прошепна:

— Ще постъпиш като голямо момиче. Кажу на нани, че харесваш роклята, но за специален обяд не е достатъчно хубава. Кажу й още, че съм съгласна с теб.

— Добре.

— Трябва да говориш мило; не бива да си груба или гневна — предупреди я Дафни, докато се качваха по стълбицето.

— Не съм гневна, вече не — отговори Дулси и вдигна поглед към своята обожавана Дафни, сестрата, която обичаше най-много. Обичаше и Дилейси, бяха добри приятелки, но от Дидри се пазеше. По-голямата й сестра сякаш постоянно се отегчаваше от нея, а това озадачаваше и тревожеше детето.

Нани ги чакаше пред вратата на детската стая и възкликна:

— Тъкмо тръгнах да те търся, Дулси!

Дулси мълчеше.

Дафни не искаше бавачката да я смъмри, затова бързо се намеси:

— Мисля, че решихме проблема. — Усмихна се сърдечно и я погледна красноречиво. — Дулси не обядва често с папа и за нея това е изключително специален случай. Мисля си, че може да облече подходяща рокля. Някоя по-елегантна. Сигурна съм, че ще се съгласите, нали?

— Разбира се, лейди Дафни, каквото сте преценили, е най-доброто.

Бавачката отвори широко вратата и те влязоха в детската всекидневна.

Дулси обясни с искрено изражение и тържествен тон:

— Харесвам тази рокля, нани, но много ми се иска да си облека синята с бялата якичка. Може ли?

— Разбира се, Дулси. Да отидем да я погледнем. Ще дойдете ли с нас, лейди Дафни?

— Непременно ще дойда.

Дулси вече беше стигнала до средата на стаята, забързана към спалнята си.

— Хайде, Дафни, ела да видиш най-хубавата ми рокля. Госпожа Алис ми я уши.

Докато вървеше след момиченцето, Дафни се усмихваше. Много отдавна беше разбрала, че най-добрият начин да усмирява своята

крайно упорита и независима по-малка сестра, беше веднага да се съгласява с нея и след това да търси споразумение.

* * *

— О, ето те и теб, Хенсън — каза лорд Мобри, като влезе в трапезарията. — Тъкмо щях да позвъня, за да те повикам. — Днес Дулси ще обядва с нас, за нея ще бъде нещо изключително. Моля те, добави още едни прибори.

Хенсън наклони глава.

— Разбира се, милорд.

Извини се и побърза към килера.

Графът се завъртя и се върна в библиотеката, където седна на писалището и прегледа внимателно списъка с гостите, които с Фелисити възнамеряваха да поканят на годишния летен бал през юли. Добави още няколко имена, после се облегна и се замисли дали не бяха забравили някого.

Именно в този момент забеляза две блеснали сини очи, вперени в него. Надничаха точно над ръба на грамадното писалище. После след миг се показа цялото лице и той се досети, че Дулси е застанала на пръсти.

— Ето ме, папа.

— Виждам те — разсмя се той. — Хайде, Дулси, ела да те погледна.

Детето тръгна към него, той се извърна към нея и разпери ръце.

— Тази сутрин си много красива.

— Благодаря, папа. Госпожа Алис ми уши тази рокля. Нова е и ми е най-любимата.

— Разбирам защо — отговори Чарлс, като я притегли и прегърна. Наистина беше изключително чаровно дете с неговите почти виолетови очи и грамада руси къдрици. Личицето му беше още по бебешки закръглено и момиченцето приличаше на ангел от картина на Ботичели. „Но от онези с желязна воля“ — напомни си той. Нито една от другите му дъщери не беше толкова упорита.

Дулси се подпря на коляното му и вдигна поглед към лицето му.

— Мога ли да имам кон?

Молбата ѝ го изненада.

— Защо кон? Конят не е ли малко големичък за теб, скъпа?

— Не е, раста бързо, така каза нани.

— Съгласен съм, но още не си съвсем пораснала.

— Но мога да яздя, папа.

— Зная и обичаш твоето малко, шотландско пони. Хрумна ми нещо. Ще ти купя ново пони. По-хубаво. Само докато пораснеш за голям кон.

Дулси се зачерви от радост и кимна.

— Благодаря, папа! Как да кръстя моето ново пони?

— Сигурен съм, че ще му измислиш име, което най-много ще му подхожда. А сега трябва да отидем да обядваме със сестрите ти... и междуременно нека да пазим новината за ново пони в тайна, съгласна ли си?

— О, да. Това е наша тайна, папа.

Тя се хвана здраво за ръката му, докато излизаха от библиотеката. „Разглезвам я — помисли си Чарлс, — но не мога да се въздържа. Тя е най-прелестното дете.“ Дватама вървяха ръка за ръка през просторното фойе, а в това време Дафни и Дилейси слизаха тичешком по главното стълбище.

Двете момичета се спуснаха да поздравят баща си. После Дилейси се наведе и целуна по страната сестричката си.

— Роклята ти ми харесва, Дулси — прошепна тя и погали ласкаво златните къдрици на детето.

Дулси ѝ се усмихна и отвори уста да се похвали, но веднага я затвори. Новината за новото пони беше тайна, така каза баща ѝ, и тя трябваше да я пази.

ОСМА ГЛАВА

След специалния обяд, както се изрази Дулси, Дилейси отведе петгодишното дете в детската стая. Баща им се оттегли в библиотеката, за да довърши кореспонденцията си, а Дафни нямаше какво да прави и реши да отиде до Хейвърс Лодж.

Къщата в късноанглийски готически стил се намираше в другия край на зюмбюлената гора и беше дом на семейство Тобат, стари приятели на Ингамови. Дафни и нейните сестри бяха израснали с техните трима сина — Ричард, Александър и Джулиан. Деветнайсетгодишният Джулиан беше любимецът на Дафни; свързваше ги приятелство от деца до ден-днешен.

Като прекосяваше каменното мостче над потока, погледна небето. Беше синьо, безоблачно, сияйно от слънчевата светлина. Гледката ѝ достави удоволствие. Времето в Йоркшир беше непредсказуемо и можеше ненадейно да завали. За щастие не се виждаха черни облаци, които обикновено предвещаваха проливен дъжд.

Появаше ветрец, въздухът щипеше, независимо от грейналото слънце и тя се зарадва, че си сложи шапка и облече жакет. Сгуши се в жакета и пъкна ръце в джобовете.

Джулиан не я очакваше този следобед, но щеше да си бъде вкъщи. В събота винаги се упражняваше в дресировка. Беше превъзходен ездач, обичаше конете и възнамеряваше да стане кавалерист в Британската армия. Всъщност от дете мечтаеше за това. Щеше да замине за „Сандхърст“ в края на лятото и тръпнеше от вълнение, че ще бъде приет в прочутата военна академия. Веднъж ѝ каза, че целта му е да стане генерал, и тя не се съмняваше в бъдещия му успех.

Дафни искаше да съобщи на Джулиан, че днес на обяд баща ѝ даде позволение си да покани Мадж Кортни на летния бал в Кавендън. Семейство Тобат винаги идваха и естествено бяха поканени и тази година. Баща ѝ мислеше, че е редно да включи в списъка и

Мадж. Тя и Джулиан бяха неофициално сгодени и когато след няколко години той завършеше академията, щяха да се оженят.

В далечния край на дългата ливада Дафни зърна циганката Джинивра. Тя ѝ махаше, Дафни също ѝ помахаша, свърна наляво и навлезе в зюмбюлената гора, която обожаваше. В единия край на гората се промъкваше лениво поток. Там растяха тръстики и бурени и когато беше малка, ги отдръпваше с две ръце и се вглеждаше в бистрата вода, за да види поповите лъжички и дребните рибки. Понякога подскачаха жаби и плашеха нея и сестрите ѝ.

Случваше се да види и чапла, застанала на сред потока — висока елегантна птица, която изглеждаше странно бездейна. Огледа се и сега, но явно в момента нямаше чапли. Около потока тук-там бяха нацъфтели цветя, както и между коренищата и листата. Разбира се, имаше диви зюмбюли, които започваха да цъфтят под дърветата, и дъхът ѝ секна от красотата им.

Гората беше дом за всякакви малки животинки, които обитаваха дупки в земята, корони на дърветата, храсталаци. Тя не се страхуваше от тях и ги обичаше всичките. Но най-любими ѝ бяха птиците, особено щиглецът. Беше научила много за природата от пралеля си Гуендолин, която беше израснала в Кавендън, и именно тя ѝ каза, че ято щиглечи се наричали „заклинание“. Малките птички надаваха звънливи кръсъци, все едно подрънкваха камбанки.

Веднъж майка ѝ нарече короните на високите дървета „сенчест балдахин“ там, където клоните се преплитаха, и оттогава тя използваше фразата. Днес се виждаха късчета синьо небе и слънчевите лъчи се процеждаха през този прелестен балдахин от листа над главата ѝ.

Когато цялото семейство беше заедно, прекарваха повечето време в гората и там си правеха пикници през лятото. „Заради сянката, нали разбирате?“ — обясняваше на гостите леля Гуендолин. Тя беше истински стоик, по начина, по който се бяхтеше с тях, твърдо решена никога да не се лишава от нито едно горско угощение или от каквато и да е друга забава. А балът беше любимото ѝ събитие, което не би пропуснала за нищо на света, и както сама обясняваше, от младостта ѝ досега никога не се е случвало да не присъства. „Винаги съм била красавицата на бала, нали разбирате?“ — добавяше тя.

Дафни се замисли за летния бал. За частица от секундата си спомни мастилените петна и картината, която представляваше тя с роклята, изчезна за миг. Беше абсолютно сигурна, че Сесили ще поправи роклята и тя ще стане като нова, и в края на краищата ще я облече.

По време на обяда Дилейси каза на баща им за ужасния инцидент с мастилото, който стана по нейна вина. Той се отнесе толерантно и не се скара на Дилейси. Все пак ѝ каза, че е трябвало да бъде по-разумна и да не си играе с толкова ценна рокля.

Обърна внимание на друго — на начина, по който Сесили искаше да поеме вината, за да защити Дилейси.

— Тя е истинска Суон, готова на мига да застане като щит пред една Ингам. Помни нашия девиз, Дилейси — „Верността ме задължава“. Това е и техен девиз. Родовете Ингам и Суон са свързани завинаги.

„Самата истина е“ — помисли си Дафни. Така е открай време и винаги ще бъде. После се загледа напред, когато дърветата взеха да оредяват, и осъзна, че вече е в землището на Тобат.

* * *

Дафни стигна до къщата откъм задната ѝ страна и нямаше как да не ѝ направи впечатление колко великолепно изглежда днес. Слънцето огряваше светлите розовеещи тухли. Архитектурата ѝ беше очарователна, имаше много прозорци и кулички, както всички къщи в късноготически стил. Някои от храстите лигуструм бяха подрязани в причудливо декоративни форми.

През дългата, отлично поддържана морава минаваше пътека от големи варовикови плочи, която отвеждаше до терасата. Щом стигна дотам, свърна зад ъгъла и тръгна към предната врата. Беше тежка, дъбова, с железен обков.

Само веднъж удари с желязното чукче и вратата се отвори. Уилямс, икономът на семейство Тобат, се усмихна, щом я видя.

— Лейди Дафни! Добър ден. Заповядайте, влезте, милейди.

Тя наклони глава.

— Благодаря. Добър ден, Уилямс.

След като затвори вратата, той попита:

— Да съобщя ли на госпожа Тобат, че сте тук? Извинете ме, но тя очаква ли ви, милейди?

— Не, не ме очаква. Наминах само да се видя с господин Джулиан. Ще бъдете ли така любезен да му кажете, че съм тук?

— Боже, боже! Той излезе, лейди Дафни. Не събщи колко ще се бави. Но го видях, че тръгна пешком, не с кон.

Дафни се усмихна на иконома сърдечно.

— Предайте му, че съм идвала, Уилямс. И, моля ви, кажете му да ни навести в Кавендън в някой от близките няколко дни. Не е нещо важно, искам да му дам една покана.

— Ще го информирам, милейди.

Икономът я съпроводи до вратата, после навън, и не можа да не си помисли, че по-красива жена никога не е виждал. Ще се омъжи за син на херцог естествено. Поне така беше дочул.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дафни вървеше по горската пътека само от няколко минути, когато долови странно шумолене. Огледа се, но не видя нищо особено, сви рамене и продължи с обичайния си ход. „Сигурно е била катерица“ — помисли си тя, после изведнъж се закова на място. Една чапла стоеше на плиткото в края на потока. Беше издължена и много грациозна.

Дафни се усмихна възхитена. Тук не прелитаха чапли и на нея й се стори странна появата й. Все се чудеше защо постоянно се връща на това несвойствено място, но пък може би потокът и горската среда я привличаха. Може би наподобяваше...

Тази мисъл беше прекъсната, когато нещо тежко я удари по гърба точно между плешките. Стовари се с все сила по очи и си удари главата в един дънер. Остана неподвижна за момент, изплашена и зашеметена. Като осъзна, че я е нападнал човек, се помъчи да стане, успя да коленичи и се канеше да скочи на крака, но вместо това притиснаха гърба й до земята с груба сила.

Напрегна се да се освободи, но мъжът върху нея беше твърде тежък; изведнъж я преобърна по гръб много грубо.

Дафни впи поглед в нападателя си, мъжът, който я приклеци с такава сила. Беше увил главата и лицето си с тъмносив шал и видя само очите му. Бяха безмилостни и жестоки и заради шала нямаше представа кой е. Беше ужасена.

Разбираше, че не може да се изплъзне от него, и се разтрепери, страхът я смаза. С едно последно смело усилие го блъсна силно, но се оказа невъзможно да го отхвърли.

Когато той плъзна ръката си до шията й, се сви и замръзна. Помисли си, че ще я удуши. Но той разкъса блузата й, наведе се и откри гърдите й. Започна да ги гали, след това да ги щипе все по-силно и по-силно. Причиняваше й болка и тя изкрещя. Той веднага запуши устата й с ръка. С другата повдигна полата й.

Скована от страх и съзнаваща, че не може да се изплъзне, както и намеренията му, Дафни стисна очи и се помоли на Бог да не я убие,

след като свърши с нея.

Той я изнасили.

Побеснелият мъж влезе в нея с все сила. Нараняваше я, болката я пронизваше, сякаш разкъсваше вътрешностите ѝ. Знаеше, че е безполезно отново да извика, стисна зъби и извърна глава настрана. Знаеше, че нищо друго не може да направи... освен да не го гледа.

Мъжът изведнъж започна да се движи много бързо, потръпвайки и охкайки. С едно последно, дълго стенание най-накрая утихна и се отпусна с цялата си тежест върху нея. Тялото му омекна.

Дафни се възползва от момента. Посегна, хвана шала, който криеше лицето му, и го дръпна силно. Видя лицето му и смаяно го зяпна. Не можа да повярва на очите си.

Мъжът, който току-що я изнасили, беше Ричард Тобат, поголемият брат на Джулиан. Все още зашеметена от яростното нападение, смаяна, че някой, когото познава, ѝ причини нещо подобно, изгуби способност да говори.

Колкото до Тобат, той се вбеси, че самоличността му е разкрита. Целият почервения.

Наведе се и лицето му почти допря нейното. Изсъска в ухото ѝ:

— Само да кажеш на някого и ще ги убия. Малката ти сестра и майка ти. Познавам хора, които за няколко лири ще свършат тази работа. Нито дума. Разбра ли?

От ужас и страх Дафни онемя. Успя само да кимне.

Той се изправи и се загледа в нея.

— И не забравяй, дръж устата си затворена.

Дафни стисна очи. Чу шумоленето на храстите, когато той тръгна през гората, защото явно не искаше да бъде видян на пътеката. Цялото тяло я болеше, все едно някой я беше налагал със сопа. Затова лежеше съвсем неподвижно, като се опитваше да диша нормално и се надяваше да се съвземе. Чудеше се ще може ли да ходи. Дори не беше сигурна, че ще успее да се изправи. От очите ѝ бликнаха сълзи и се затъркаляха по страните ѝ, докато лежеше замаяна, объркана, цялата изранена. Той нямаше да се върне, в това беше сигурна. Взе, каквото искаше.

* * *

Дафни почувства нежно докосване по лицето си. Някой бършеше сълзите ѝ, после чу глас да изрича името ѝ:

— Лейди Дафни, лейди Дафни.

Отвори очи и видя, че младата циганка е коленичила до нея и я гледа загрижено.

— Джинивра. — Дафни се опита да се надигне.

Момичето подаде ръка и помогна на Дафни да седне.

— Хайде... да вървим, милейди. Сбират се черни облаци. Сигурно ще завали.

С малко повече усилия Дафни се изправи на крака, веднага оправи дрехите си и закопча жакета си, за да не се вижда разкъсаната блуза. Джинивра ѝ подаде шапката, която беше паднала, и тя си я сложи. После закуцука към Кавендън, като Джинивра ѝ помагаше през целия път. Стигнаха края на гората, Джинивра спря и я погледна пронизително.

— Вий паднахте, милейди.

Дафни се втренчи в нея озадачена. Сви недоумяващо вежди срещу момичето.

Джинивра пак каза:

— Паднахте, лейди Дафни. Туй ви сполетя.

Дафни кимна.

— Аз паднах — повтори и веднага се досети, че Джинивра е видяла изнасилването. Потрепери, на лицето ѝ се изписаха ужас и погнуса.

Циганката се извърна и посочи Кавендън, кацнал на върха на хълма.

— Вървете, лейди Дафни, вървете! Там ще сте на сигурно място.

Усмихна се и побягна към дългата ливада.

Дафни се загледа след нея с благодарност. „Даже не ѝ благодарих, че ми помогна да се прибера“ — смъмри се тя, ядосана от своето нехайство. От друга страна, не беше още на себе си от случилото се, от това, че беше ужасяващо осквернена, зашеметена, че беше изнасилена от човек от нейния ранг, един аристократ, който я познаваше, откакто се беше родила.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джинивра позна. Започна да вали. Дафни почувства на челото си първите капки, когато пристигна в Кавендън. Подмина главния вход, после кухненския, за да не срещне случайно някого, и се промъкна в къщата през оранжерията. Само тя и майка ѝ влизаха тук, а майка ѝ днес беше в Харогейт.

Щом се озова в къщата, Дафни изпита огромно облекчение. Освен това се чудеше как успя да изкачи хълма. Беше ѝ трудно да извърви сама последния участък от пътеката. Мина ѝ през ум, че ако не беше циганката, нямаше да има сили да мине през гората. Джинивра я подхвана и я държа изправена през целия път.

Като прекоси теракотения под на оранжерията, Дафни се заизкачва по задното стълбище. Но стигна до половината му и трябваше да седне на едно стъпало за минутка. Гърбът я болеше, беше изранена и натъртена. Имаше нужда от гореща вана, за да успокои болезненото си тяло. И себе си трябваше да успокои, да овладее обърканите си чувства, да се пребори с онова, което ѝ се беше случило.

Беше изплашена и разтърсена от посегателството върху нея, сторено с такава сила и жестокост.

Няколко пъти пое дълбоко дъх, изправи се и продължи нагоре по тясното стълбище. Когато най-после стигна до коридора със спалните, се озова пред Дилейси и Сесили. Двете момичета носеха куп летни рокли, а зад тях стоеше Алис.

— Дафни! — извика Дилейси, щом зърна сестра си. — Какво се е случило? Като че ли са те влачили през живия плет в задния двор!

Сесили също остана с отворена уста, но нищо не каза.

Встречена и със свито сърце, Дафни мълчеше. Свариха я неподготвена, беше объркана и застина на място. После се сви до стената.

Именно Алис Суон незабавно овладя ситуацията. Веднага забеляза колко раздърпана е Дафни и по сломеното ѝ изражение разбра, че нещо никак не е наред.

Обърна се към момичетата и им заръча:

— Моля ви, отнесете роклите в шивалнята. — Усмихна се на Дилейси. — А вие защо не пробвате някои от тях, милейди? Със Сесили ще решите коя ви отива най-много. След малко ще дойда при вас.

Те я послушаха, без повече приказки и без да се бавят и минута.

Дафни пристъпваше към спалнята си и Алис побърза да ѝ помогне. Хвана я за лакътя и внимателно я поведе да влязат.

След като затвори вратата, Алис застана там, не само в недоумение какво се е случило на Дафни, но също търсеше дипломатичен начин да попита.

Макар че момичето се опитваше да прикрие състоянието си, Алис забеляза, че блузата ѝ е разкъсана и ръкавите на жакета разпрани при раменете.

Дафни първа заговори. Прошепна с треперещ глас:

— Случи се нещо...

Не можа да продължи и се свлече на един стол цялата разтреперана.

Алис беше много наблюдателна и веднага забеляза всичко: обърканото и тревожно състояние на Дафни, помръкналите ѝ сини очи, треперещите устни, страхът, който се излъчваше от нея. Очевидно беше в шок и нямаше как жената да не си помисли най-лошото. Предчувствието я задуши.

Мина през стаята и каза меко:

— Нещо лошо се е случило, нали, лейди Дафни? — Дафни не отговори и тя пак попита: — Права ли съм, милейди?

Дафни не беше в състояние да говори. Сдържаше се някак, но треперенето ѝ не спираше. Искаше да сподели с госпожа Алис просто за да ѝ поолекне, но не се осмеляваше да ѝ каже истината. Не и при ужасяващата заплаха на Ричард Тобат да поръча убийството на Дулси и майка ѝ. Само при мисълта за това от очите на Дафни бликнаха сълзи и тя се разхлипа сърцераздирателно.

Алис се спусна към нея, коленичи и взе ръцете ѝ.

— Лейди Дафни, тук съм, за да ви помогна. Не се страхувайте да плачете. Изплачете болката. Сълзите помагат да се освободи напрежението.

Отиде до вратата и заключи, за да не влезе някой. След това се върна при Дафни. Скоро риданията ѝ стихнаха. Дафни избърса с

кърпичка очите си и най-после застана с изправен гръб. Погледна Алис и обясни:

— Паднах, госпожо Алис, и...

— Не казвайте нищо повече, милейди! — прекъсна я тя. Приблужи се още и добави: — Не е необходимо да зная каквото и да било. Изобщо не е необходимо. — Тихо прошепна: — На никого не казвайте. На абсолютно никого. Разбрахте ли ме?

Дафни я погледна съсредоточено.

— Да.

Алис продължи:

— На никого не вярвайте в тази къща. На никого.

Като чу тези думи, Дафни се озадачи и се поизплаши.

Алис забеляза нейната реакция и с желание да успокои всичките ѝ страхове, взе ръката ѝ.

— Вярвайте само на родителите си. Това е съвсем естествено. И на мен можете да вярвате. Също на Уолтър и Сесили. Ние сме Суон. Винаги ще ви защитим.

Дафни кимна и в очите ѝ просветна облекчение.

— Нашите прадеди са положили кръвна клетва преди сто и шейсет години. Никой никога не я е престапвал. Моля ви, кажете девиза, лейди Дафни.

Докато говореше, Алис протегна дясната си ръка и я сви в юмрук.

Дафни сложи своята дясна ръка върху юмрука на Алис и изрече на френски:

— Loyaulte me lie.

Алис повтори девиза на английски:

— Верността ме задължава.

Сложи лявата си ръка върху тази на Дафни и тя направи същото.

— Свързани сме във вечността — изрекоха двете в един глас.

След миг мълчание те отдръпнаха ръцете си и се изправиха. Алис каза:

— Мисля, че трябва да се съблечете и да вземете гореща вана, милейди. Ще поседите в топлата вода по-дълго и тялото ви ще се отпусне. Да ви помогна ли?

— Не, не, благодаря, Алис. Мога и сама — припряно отказа Дафни.

Алис разбра, че иска да остане сама, и кимна.

— Моля, дайте ми, шапката си, лейди Дафни.

Дафни ѝ я подаде и се запрепъва към банята. В главата ѝ се въртяха куп хаотични мисли, съвсем не само за забележката на Алис, че не бива да вярва на никого, освен на родителите си и на фамилията Суон.

Алис обясни:

— После ще отнеса тези дрехи у дома. Ще ги изпера, ще ги поправа и никой няма нищо да заподозре.

Дафни мълчеше, обърна се и я загледа.

— Но...

— Никакво „но“, милейди. Не можем да си позволим някоя от камериерките да ги намери, нали?

Дафни само кимна, съзнавайки, че тя има право.

— Ще отида в шивалнята да задоволя любопитството на Дилейси и Сесили, за да не си блъскат главите с разни въпроси. А къде паднахте, лейди Дафни? В гората ли?

— Да — отговори Дафни и преглътна мъчително.

— Ще заключа вратата, като изляза, милейди, за да не ви изненада някой. Връщам се след няколко минути.

* * *

— Добре ли е Дафни? — попита Дилейси, щом Алис влезе в шивалнята.

— О, добре е — усмихна се тя и добави: — Изглеждате прелестно с този розов шифон, лейди Дилейси. Мисля, че ще ви подхожда идеално за пролетните вечерни танци в края на месеца. Съгласна ли си, Сесили?

— Да, мамо, цветът много отива на Дилейси и е хубаво, че ще смени сините тоалети. — Сесили взе да се смее. — Всички в това семейство искат да носят синьо. — Погледна Дилейси и добави: — Съжалявам, Лейси, но такава е истината.

— О, зная. Леля Гуендолин казва, че ние всички сме закостенели и лишени от въображение. Според нея трябва да носим лилаво —

кралският цвят. Дори на висок глас се чуди защо искаме дрехите да отиват на очите ни.

Макар че не ѝ беше до смях, Алис също се разсмя.

— Казва го, откакто я помня.

Дилейси се завъртя, полата на вечерната рокля от ефирна материя се разпери. Тя каза, като се завъртя още веднъж:

— Предполагам, че Дафни е паднала в гората. Отиде да се види с Джулиан в Хейвърс Лодж... да му съобщи, че може да покани годеницата си на големия бал. Сигурно е бързала да се прибере заради буреносните облаци и се е препънала.

— Точно това се е случило — потвърди Алис и веднага се замисли за семейство Тобат. Знаеше, че графът и графинята не са особено доволни от приятелството на лейди Дафни с Джулиан, когато бяха по-малки. Опасяваха се да не се привържат. За щастие това не се случи заради намерението на Джулиан да се посвети на военна кариера и защото Дафни не изпитваше нежни чувства към него.

Свързваше ги платоническо приятелство. Това се дължеше и на факта, че главата на Дафни беше пълна с мечти за син на херцог и блестяща сватба, което ѝ втълпяваше баща ѝ от най-ранна възраст.

Според Алис у тези Тобат имаше нещо странно. Бяха склонни към превземки и не бяха толкова богати, колкото им се искаше да бъдат в очите на обществото.

Алис отиде до закачалката за рокли и прегледа всичките; бяха идеални за Дилейси, реши тя, също и за Дафни. Сложи една бална от златиста тафта върху Дилейси.

— Мисля, че тази е прелестна...

На вратата се почука и Алис извика:

— Влез!

Уолтър надникна в стаята.

— Извинете, че ви безпокоя, дами, но Негова светлост помоли Дилейси да слезе за чая. Лейди Гуендолин току-що пристигна и чакат в гостната.

Алис кимна и възкликна:

— Чай, разбира се! Побързай, Дилейси.

„А пък аз ще нагледам Дафни“ — помисли си Алис, подаде златистата тафтена рокля на Сесили и догони съпруга си.

В коридора хвана ръката на Уолтър.

— Графинята върна ли се от Харогейт?

— Не, няма да се върне до час приблизително.

— Ще се видим довечера вкъщи — каза тя и тръгна към долния етаж, където се намираха спалните. Уолтър я последва и нежно я стисна за лакътя, преди да тръгнат в различни посоки.

Алис отключи вратата на спалнята на Дафни, влезе и бързо пак заключи. Момичето не беше в стаята. Алис забеляза купчината дрехи, струпани на един стол.

Внимателно ги разгъна една по една и най-отдолу намери фустата. На нея имаше кръв и някакви други влажни петна. Алис ги помириса и се извърна с гримаса. Най-лошото ѝ опасение се потвърди. Мъж беше нападнал Дафни в гората, нямаше две мнения по въпроса. По фустата беше полепнала мъжка миризма. Пак сгъна внимателно фустата, мушна я под купчината и поклати глава.

Отпусна се тежко на един стол. Гърдите ѝ натежаха като олово и ѝ стана много мъчно за Дафни, толкова нежна, толкова изящна. Който беше сторил подобно злодеяние на невинно, седемнайсетгодишно момиче, заслужаваше най-тежко наказание. После си помисли дали някой от горските пазачи или градинарите не е видял нещо. Няколко души от Суонови работеха извън Кавендън. Уолтър трябваше да ги попита дали не са забелязали нещо нередно.

След миг вратата на банята се отвори и лейди Дафни излезе от там, увита с халат. Усмихна се на Алис, но усмивката ѝ веднага изчезна.

— Надявах се, че лицето ми не е наранено, но тук, на скулата има синина — каза разтревожена, докосвайки лицето си. — Как ще обясня на мама и татко, госпожо Алис?

Алис отиде до нея и погледна лицето ѝ.

— Не е толкова зле, лейди Дафни. Ще го прикрия с малко пудра и руж. А вие паднахте, забравихте ли, по очи и може да сте се ударили на камък, дънер или корен. Така ще им обясните. А по тялото наранена ли сте, милейди?

— Няколко синини, нямам нищо счупено. Говорихте ли с Дилейси и Сесили?

— Да, казах им, че сте се препънали и сте паднали. Дилейси предположи, че сте минали през гората, защото днес следобед сте ходили до Хейвърс Лодж, за да се срещнете с Джулиан Тобат.

— Да, отидох да му кажа да дойде на бала с годеницата си. Явно Дилейси ме е чула, когато казах на татко, че отивам там.

— Между другото, Дилейси слезе в салона да пие чай с леля ви и с баща ви. Уолтър дойде да съобщи. Ами вие? Искате ли да отидете при тях, милейди?

Дафни поклати глава.

— Мисля да си почина. Надявам се, че за вечеря ще мога да сляза, но сега...

Гласът ѝ заглъхна.

Алис кимна.

— Да, останете и си починете. Ако бях на ваше място, щях да си легна. Ако нямате нищо против, ще кажа на Уолтър да съобщи на баща ви, че си почивате, след като сте пробвали рокли цял ден. Ще кажа, че сте малко уморена.

Дафни наклони глава.

— Благодаря, госпожо Алис. Признателна съм ви. Благодаря ви... за всичко.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Лейди Гуендолин Ингам Бейлдън стоеше насред парадното фоайе в Кавендън Хол и се оглеждаше блажено усмихната. Изминалата седмица прекара в Лондон и тази беше първата ѝ визита, откакто се върна в Йоркшир преди два дена.

За нея Кавендън беше най-грандиозното имение. Друго като него нямаше и само тук изпитваше истинска еуфория, прилив на щастие и доволство. Тази къща беше обгърната с толкова много спомени и възбуждения; целият ѝ живот премина тук.

Прекоси фоайето, запътена към малката жълта всекидневна, където открай време се сервираше следобедният чай.

Гуендолин беше родена в тази къща преди седемдесет и две години, беше отраснала тук с брат си Дейвид и сестра си Евелин. Познаваше всяко нейно кътче и тайно място. Всъщност почти нямаше нещо, което да не знае за Кавендън и за рода Ингам. Е, това не беше съвсем вярно. Доста не знаеше, както и племенникът ѝ Чарлс.

Подсмихна се за миг. Само Суонови знаеха всичко и което знаеха, се предаваше от поколение на поколение.

— Ех — промърмори Гуендолин, — какво бихме правили без Суонови? А те, слава богу, са до нас, бдят над нас.

Би им вярвала с цената на живота си, ако се наложи.

В жълтата всекидневна беше само племенникът ѝ, който веднага стана и тръгна да я посрещне, щом се появи на вратата.

След като я целуна по страните, каза:

— Радвам се да те видя отново в Кавендън, лельо Гуендолин.

— Благодаря, Чарлс, и аз се радвам. — Огледа се. — Аз ли съм първа?

— Да, лельо. Опасявам се, че днес редиците ни са оредели. Фелисити е още в Харогейт при Ан заедно с Дидри. Но Дилейси ще дойде.

В този момент Хенсън влезе безшумно и след като поздрави лейди Гуендолин, се обърна към графа:

— Искате ли да сервирам чая веднага, милорд?

— Да, Хенсън, благодаря. Но може би ще повикате лейди Дилейси да слезе.

— Позволих си да ѝ съобщя, милорд.

Чарлс кимна.

— Благодаря, Хенсън, добре сте се досетили. Страхувам се, че точността не е силната ѝ страна.

Щом Хенсън излезе, Гуендолин попита:

— Дафни няма ли да се присъедини, Чарлс?

— Не ми се вярва. Очевидно е била заета с тоалети през целия ден и се чувства уморена. Помоли да я извиним.

— Съжалявам, че закъснях, папа! — връхлетя в стаята Дилейси с грейнала усмивка. Затича се към леля си, целуна я по двете страни, после и баща си.

— Върна се за вечерните танци и за големия бал, нали, лельо Гуендолин? — попита след малко момичето и седна до нея. — Нима може без теб! Няма да е същото.

— Колко мило, че го казваш, Лейси, и, разбира се, възнамерявам да присъствам. Винаги съм си мислела, че приемите в Кавендън през летните месеци са ненадминати.

Докато се наслаждаваха на ритуалния следобеден чай, Чарлс обмисляше дали да каже на леля си, че Хюго възнамерява да ги посети. В края на краищата реши да ѝ каже. Не искаше да я постави пред свършен факт в последния момент. Но положително нямаше да споменава за имението Литъл Скел и за къщата.

Погледна леля си и каза:

— Днес получих писмо от Швейцария. Никога няма да познаеш от кого е.

Леля му озадачено впери очи в него.

— Не, опасявам се, че наистина няма да позная... Не познавам човек, който живее в Швейцария.

Лека усмивка заигра по устните му и той продължи:

— От Хюго Стентън е — събщи с равен глас, като се чудеше как ще реагира Гуендолин на тази новина.

— Боже мой! — възкликна лейди Гуендолин. — Хюго Стентън, не друг, а точно той, след толкова години мълчание. — Смръщи се и погледна Чарлс. — Не го ли изпратиха в Америка?

Повдигна вежда.

— Той беше...

— Абсолютно погрешна мярка по мое мнение — прекъсна го лейди Гуендолин. — Много прибързана.

— Там е имал голям успех, както изглежда, ако съдя от писмото му, лельо. Завъртял е добър бизнес и се е оженил сполучливо. Но за съжаление миналата година жена му починала. Доколкото схванах, живее в Цюрих от няколко години.

— Ах, да — изрече неопределено лейди Гуендолин и отпи от чашата си.

Чарлс продължи:

— Във всеки случай Хюго ми писа, за да ми съобщи, че ще пътува до Лондон по работа, и ме пита дали може да дойде на гости. Предполагам, че се двоуми дали няма да се държим хладно с него, от което да се почувства неловко.

След кратко мълчание лейди Гуендолин каза:

— Разбира се, че ще бъде добре дошъл, що се отнася до мен. Харесвам Хюго и не повярвах за миг, че има нещо общо със смъртта на брат си.

— И аз съм на същото мнение.

— Кога пристига?

— През лятото. Юни или юли. Ще му предложи, когато му отговоря.

— Ще очаквам с нетърпение да го видя отново — усмихна се сърдечно лейди Гуендолин.

Чарлс се усмихна и реши да не казва нищо повече. Защо да повдига въпроса за къщата или имението Литъл Скел и кой какво притежава на този етап?

— Аз също — съгласи се любезно той. — Винаги е добре дошъл в Кавендън.

След няколко минути Дилейси извика:

— Мамо! Дидри! Рано се връщате, тъкмо навреме за чая.

Графът погледна към вратата и изглеждаше така изненадан, както и Дилейси. Веднага се изправи и забърза да посрещне жена си и най-голямата си дъщеря.

Докато ги водеше в стаята, попита Фелисити:

— Надявам се, че сте прекарвали приятно при Ан, скъпа.

— Да, беше много приятно — отговори Фелисити тихо, като се стараеше да говори с равен глас и хладно изражение, за да не показва изгарящите я чувства.

Дидри поздрави Гуендолин и отиде да я целуне.

— Здравей, лельо Гуендолин.

Фелисити също я поздрави и целуна, и когато минаваше покрай Дилейси, докосна леко рамото ѝ. След това седна срещу тях.

Хенсън, както винаги на линия, се появи с един лакей, който сервира чая на графинята и Дидри. И следобедният ритуал се повтори отначало докрай.

Лейди Гуендолин се помести малко към средата на дивана и загледа съсредоточено племенницата, като си помисли пак, че изглежда неспокойна. Лицето на Фелисити беше изопнато и тя веднага долови тъгата в светлозелените ѝ очи. Нещо не беше наред. Катастрофално не беше наред. „Угрижена е, направо е смазана от тревоги. Какво става с нея? Никога не е била толкова изнервена.“

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Дидри Ингам, най-голямата дъщеря на графа, беше много привързана към лейди Гуендолин, и двете бяха близки приятелки още от детството ѝ. Бяха от едно и също тесто, сходни по характер, практични и организирани. Приличаха си и по външност. Имаха еднакво телосложение.

Въпреки че Дидри не беше пленително красива като Дафни, нито сияйна като Дилейси, все пак беше хубава млада жена с правилни черти и онези прелестни сини очи, отличителен белег за всички от семейство Ингам. Висока като пралеля си, беше наследила елегантността и финеса на лейди Гуендолин, нейния вкус към строго облекло и пестеливи бижута — скъпи, но не крещящи и просташки.

Тяхната практична природа ги свързваше, почти винаги бяха на едно и също мнение и когато Дидри имаше проблем или трябваше да вземе решение, отиваше при лейди Гуендолин.

В този момент на Дидри ѝ се искаше да разговаря с леля си, но беше невъзможно. Нямахме как да прекъсне следобедния чай и да я дръпне в някой тих ъгъл.

Може би по-късно ще я изпрати до Литъл Скел и тогава ще поговори с нея. Днес се изправиха пред много тежък проблем. Леля им Ан Седжуик умираше. Дидри изпитваше необходимост да сподели с някого и да поиска съвет. Беше интелигентна и надарена със здрав разум, но въпреки това на нейните двайсет години мъдростта не беше свойствена и затова понякога търсеше съвет от по-мъдрата възрастна жена, което ѝ помагаше да види нещата по-ясно.

Изведнъж Дидри застана изпъната като струна. По гласа на баща си се досети, че говори за нещо важно, и се заслуша.

— И така, Фелисити, скъпа, бях безкрайно изненадан, когато получих писмото от Хюго след толкова години мълчание. Това ми се искаше да споделя с теб. Ще бъде скоро в Лондон и пита може ли да дойде в Кавендън да ни види.

Дидри, която наблюдаваше майка си, видя как лицето ѝ мигновено се оживи и в очите ѝ проблесна радост.

— Колко е хубаво, че най-последно имаш новини от него, Чарлс — каза с мек глас. — Доста години си спомнях малкия Хюго и се тревожих за него. Чудех се накъде ли го е отвял вятърът и се надявах, че е добре. Такава трагедия... да го прогонят.

— В немилост ли е изпаднал? — осмели се да попита Дидри, като погледна баща си.

Преди той да отговори, лейди Гуендолин се намеси с категоричен тон:

— Нямаше абсолютно никакви прегрешения и моята сестра не беше права с нелепите си твърдения. Казах ѝ го, и то не уклончиво. Но нямаше ефект и винаги ще съжалявам, че не бях по-твърда и настоятелна.

— Нищо нямаше да постигнеш — отбеляза Фелисити. — Леля Евелин беше решила, че той не е помогнал на брат си, и не промени мнението си. Беше крайно твърдоглава и имаше нужда от изкупителна жертва.

— Брат му не е ли умрял в езерото... не се ли е удавил? — започна Дилейси, но млъкна веднага, като видя предупредителния поглед на Дидри.

Чарлс сложи край на темата:

— Достатъчно за миналото. Живеем днес и очакваме бъдещето, а то за нас е много ведро. За Хюго също. Той е преуспял, макар че жена му починала преди няколко години. Мисля, че може храбро да продължи напред. На трийсет и две е и животът е пред него.

— Точно така — съгласи се лейди Гуендолин много оживено.

— Кога пристига? — попита тихо Фелисити, загледана в съпруга си.

— Зависи от мен, или по-скоро от нас, скъпа. Планира да пристигне в Лондон след две-три седмици. Затова възнамерявам да му предложа да ни посети през юли.

Фелисити само кимна.

Лейди Гуендолин добави:

— Мисля, че покана за един уикенд е най-уместна, Чарлс. — Погледна Фелисити. — Съгласна ли си, скъпа?

— Би било чудесно — кимна Фелисити и се облегна, тъй като след дългия и тревожен ден в Харогейт беше изморена.

Чарлс им се усмихна радостно.

— Това решава въпроса. Ще му пиша, след като видя какви ангажименти имаме през следващите няколко седмици, да прецени през кой уикенд ще му бъде удобно да дойде.

— О, папа, моля те, покани го, когато имаме вечеря с танци. Знаеш, че мъжете винаги са по-малко, и се случва да танцуваме без кавалери.

Баща ѝ винаги ѝ угаждаше и не можа да не се засмее на страстното ѝ желание да има мъж партньор за танците.

— О, хайде, Дилейси, само на дванайсет си — отговори ѝ той. Но в гласа му се долавяше смях и както обикновено не я смъмри за дързостта. Сърце не му даваше, тя му беше любимка; всъщност харесваше нейната дързост.

На лейди Гуендолин също ѝ беше смешно и си пролича, когато стана.

— Благодаря ви, Чарлс и Фелисити, ще си тръгвам, за да си почина. Знаете колко трескаво оживено е в Лондон.

— Лельо Гуендолин, мога ли да те изпратя? — попита Дидри и също стана.

— Разбира се, скъпа. Ще ми бъде приятно.

— Може ли и аз да дойда? — скочи на крака Дилейси и погледна умолително сестра си.

Тъкмо щеше да ѝ откаже, но в последния момент промени намерението си.

— Щом искаш, ела с нас.

„Защо и Дилейси да не чуе истината — помисли си Дидри, докато излизаха от жълтата всекидневна. — Достатъчно голяма е да научи колко тежък може да бъде животът и пред какво сме изправени — смъртта на сестрата на нашата майка, тежка загуба в семейството, която ще разстрои както никога майка ни.“

* * *

Щом останаха сами, Фелисити се премести на дивана до Чарлс, наведе се още по-близо до него и каза:

— Нося лоши новини... Ан умира.

Той я погледна изумено и сви вежди:

— Как е възможно? Каза ми, че вече е по-добре! Че ти се е похвалила. Отиде, за да го отпразнувате.

— И аз мислех така. В петък ми съобщи, че е била на преглед и че лекарят ѝ е дал резултатите от последните изследвания. След това добави, че всичко е наред. Проблемът е, че тя имала предвид нещо съвсем различно от онова, което аз съм разбрала.

— Какво е имала предвид?

— Всичко било наред, защото най-после знаела какъв ще бъде изходът от нейната болест и колко ще живее.

При тези думи Чарлс се сви. Хвана ръката на жена си. Изпита състрадание, което се изписа на лицето му.

— Съжалявам, Фелисити, много съжалявам. За Ан и за теб, скъпа.

Загледа я напрегнато, поглъщайки красотата на деликатното ѝ лице, обградено с ореол от златисточервеникава коса, видя се в светлозелените ѝ очи и почувства, че не му достига въздух от възлнение. Знаеше как ще ѝ се отрази тази новина.

Фелисити се намести още по-близо до него. Той я прегърна, преглъщайки сълзите си. Ан Седжуик беше интелигентна, мила и с чувство за хумор. Освен това беше изключителна художничка. Нейните великолепни маслени натюрморти се търсеха от колекционери и тя беше много известна. Но и без това беше прелестна жена, с дълбока мисъл, и той питаеше към нея огромна симпатия. Искаше му се да попита колко ѝ остава, но не се осмели. Самообладанието го напусна.

Фелисити се отдръпна и вдигна поглед към лицето му.

— Съжалявам, Чарлс, че ти го съобщих така. Не знаех как да ти поднеса новината, след като беше убеден, че отиваме на обяд да отпразнуваме нейното оздравяване... Почувствах, че трябва да ти кажа без превземки.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се разплака.

Чарлс я притегли, пак я прегърна и сам той се разплака. Бяха така погълнати от своята скръб, че нито един от тях не забеляза Хенсън, който безшумно се изниза и благоразумно както винаги отпрати и двамата лакеи.

* * *

На горния етаж в Кавендън в своята затъмнена стая Дафни лежеше на леглото свита на кълбо. Плака безутешно, докато не ѝ останаха сълзи. Най-накрая заспа, изтощена от безчинството върху тялото и чувствата ѝ.

Сега беше будна, обзета от огромна тревога. Нямахте представа какво да прави в ситуацията, в която се намираше. Не можеше да сподели с никого заради заплахата на Ричард Тобат. И госпожа Алис я посъветва на никого да не казва, на никого да не вярва, освен на родителите си и на семейство Суон. Нямахте смелост да каже на родителите си и беше сигурна, че госпожа Алис вече знае какво се беше случило. Досети се, когато видя петната по дрехите ѝ и затова ги отнесе.

Там, в зюмбюлената гора, още щом я нападна онзи мъж, Дафни си помисли, че след като я изнасили, ще я убие. Не я уби. Но ѝ отне живота. Не ѝ остави нищо ценно. Прости се с девствеността си и с надеждата да стане съпруга на син на херцог. Всъщност да стане съпруга на когото и да било.

Вече нямаше бъдеще... нищо не ѝ остана. Очакваха я само безрадостни дни и самота.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Хари Суон, петнайсетгодишният брат на Сесили, беше приковал нейното внимание и тя го слушаше със зяпнала уста, възхитена от познанията му.

— И така, Ричард Невил, граф на Уорик, възкачва на престола Едуард Плантагенет, когато е бил още съвсем млад. Само на осемнайсет, представяш ли си! — заключи той с приповдигнат тон.

— Учиш по история много задълбочено, Хари — отбеляза Сесили, като се усмихна с обич на брат си, когото боготвореше. — Не е чудно, че си най-добрият ученик в класа.

Сесили го наблюдаваше и все си мислеше, че изглежда по-голям от възрастта си, може би заради интелигентността в тези светлосиви очи и сериозния му характер. Също и заради телосложението му. И той като баща си беше висок; беше Суон от глава до пети, нямаше никакво съмнение.

Сесили съзнаваше, че е трудолюбив, бърз, умен и говори правилно. Знаеше, че ще стигне далеч, ако му се даде възможност. Леля Шарлот ѝ каза същото. Бяха на едно мнение за неговите способности и за таланта му на градинар, който се прояви, докато работеше с братовчед си Бил в градините на Кавендън.

Изведнъж той я погледна и попита:

— Кога ще се върне Майлс от Итън? Имам предвид за лятната ваканция.

— Не зная, но скоро. В края на месеца.

— Надявам се, че ще отидем някой уикенд за риба. Какво мислиш, Сеси?

— Да, ще ловим риба, ще наблюдаваме птиците и ще си направим пикник в гората. И Дилейси ще дойде с нас.

— Винаги си прекарваме много весело, когато сме заедно — каза Хари.

— Виж ти, какво правите вие двамата? — попита Алис бодро както винаги, когато влезе в кухнята. Но сърцето ѝ беше свито от

тревога за Дафни и се чувстваше зле и несигурна. Постоянно мислеше за опасното положение, в което се намираше момичето.

— Вечеряхме, мамо, и много ни се услади. Нали, Сеси?

Алис стоеше загледана в тях и внезапно я изпълни радост. Нейните обични деца. Знаеше, че са специални, всяко по свой начин, поне за нея и Уолтър. Щяха да имат прекрасен живот. Усмихна им се, вдигна празните им чинии и ги отнесе в мивката. Докато пускаше водата, пак се замисли за лейди Дафни и я обзе тъга. Не можеше да понесе мисълта за нейната болка.

— Ще ти помогна, мамо!

Сесили пъргаво стана, Хари също, и тримата заедно измиха и избърсаха чиниите. Разказваха на майка си какво ще правят утре с Уолтър. Баща им имаше почивен ден всяка втора неделя от месеца. С тази привилегия се ползваше всеки Суон, който беше камериер на графа.

* * *

По-късно същата вечер, когато Уолтър се върна от Кавендън в селото, двамата с Алис отидоха у Шарлот. Тя живееше от другата страна на улицата срещу тях и това беше вечерен ритуал, на който често се радваха. Щяха да пият кафе с коняк, докато си бърбеха за събитията в Кавендън и най-вече за себе си. Обичаха се и бяха много привързани.

Макар да беше май, вечерта беше хладна. Във всекидневната на Шарлот камината гореше, кафето и конякът бяха сервирани и домакинята ги очакваше усмихната.

Настаниха се пред камината в уютната стая и започнаха да пият кафе. Шарлот каза:

— Имам новина, нещо неочаквано, което разтревожи графа тази сутрин. Тъкмо слизах по стълбището на терасата, когато той ме видя и излезе от библиотеката, за да говори с мен.

— Каква е тази тревожна новина? — погледна я с интерес Уолтър, защото всичко, което се отнасяше до Кавендън, го засягаше.

— Представяте ли си, Хюго Стентън ще се върне, за да се срещне с графа.

— Каква изненада! — възкликна Уолтър. — Какво го е накарало да се върне у дома? Отпратиха го набързо, дори без да се сбогува.

— Харесвах Хюго, той не е убил брат си — намеси се Алис, сякаш да го защити.

Съпругът ѝ се разсмя.

— Никой никога не го е твърдял, Алис.

— Но си го мислеха — отвърна бързо тя. — Нищо подобно нямаше. Майка му говореше глупости.

— Защо Негова светлост е толкова разтревожен? — попита Уолтър леля си.

— Защото предполага, че Хюго ще поиска имението Литъл Скел, което по закон е негово, и ще изгони лейди Гуендолин.

— Хюго няма да я изгони — възрази Алис. — Не е такъв човек. Пък и леля му винаги е взимала неговата страна.

— Ако все пак я изгони, лейди Гуендолин може да се нанесе в южното крило. То е просторно и почти самостоятелно. Ще се чувства удобно там. Обясних това на Чарлс — каза им Шарлот.

— Добре си се сетила. — Уолтър отпи от кафето. — Все пак може да не се стигне дотам.

Алис добави:

— Сигурна съм, че няма да я изгони.

— И аз имам новина — подхвърли Уолтър. — Но е много тъжна. Госпожа Седжуик не е оздравяла. Ракът я погубва и тя умира... — Той замълча натъжен. — Негова светлост ми каза тази вечер. Графинята е съкрушена, мислела си е, че сестра ѝ е по-добре, затова отидоха на обяд днес. Вярвала е, че има години пред нея. Както изглежда, не е така.

— Колко е ужасно за Нейна светлост. Тя сигурно страда. Двете със сестра ѝ бяха много близки.

Шарлот отпи глътка коняк. Изпитваше дълбоко съчувствие към Фелисити Ингам.

Алис промърмори:

— Какво зловещо недоразумение.

Тримата се умълчаха и пийваха коняк, всеки замислен за нещо свое. Стана много тихо, чуваше се само пращането на огъня, тиктакането на часовника, шумоленето на дърветата. Бяха достатъчно помъдрели, за да са наясно, че неочакваното връхлита и неминуемо е

несправедливо. Животът си имаше своя логика, раздаваше своите карти и тези карти рядко бяха щастливи.

Първа Алис дойде на себе си, защото знаеше, че трябва да съобщи на съпруга си и на Шарлот за ужасното преживяване на Дафни. След малко събра смелост и каза с възможно най-спокоен тон:

— Опасявам се, че имам най-лошата новина... — Тя отмести поглед от съпруга си към Шарлот, която беше глава на рода Суон. Прошепна едва чуто: — Лейди Дафни е била нападната днес следобед.

— Какво? — извика Шарлот. — Нападната ли? Какво имаш предвид?

— Някой я е нападнал съвсем реално.

— Надявам се, че нямаш предвид онова, което си мисля, Алис?

Уолтър погледна изпитателно жена си и се намръщи.

Алис поглеждаше ту единия, те другия.

Виждаше, че Шарлот е поразена, а на Уолтър не му се вярва, и все пак беше изпълнен с мрачно предчувствие.

Алис преглътна, устата ѝ пресъхна от тревога и изрече бавно и предпазливо:

— Когато днес лейди Дафни се върна вкъщи, случайно попаднах на нея. Беше раздърпана. Отпратих Сесили и Дилейси и я отведох в спалнята ѝ. Каза ми, че се е случило нещо. Попитах я нещо лошо ли е и тя не ми отговори. След това ми каза, че е паднала.

— Все пак сигурна ли си, че е била нападната? — попита пак Уолтър, защото му беше трудно да повярва.

— Абсолютно сигурна съм.

Шарлот тихо попита:

— Да не би да твърдиш, че е била изнасилена?

— Да.

— О, Господи!

Шарлот се ужаси, на лицето ѝ се изписа страх. Седеше онемяла и разтърсена до дъното на душата си.

От сътресение Уолтър не проговори в първия момент, докато осъзнае смисъла на думите, след това се развика:

— Кой се е осмелил да доближи лейди Дафни? Да я докосне? Кой, за бога? Къде се е случило това, Алис? Тя каза ли ти?

Гласът му прозвуча дрезгаво в тихата стая.

Алис поклати глава.

— Не. Но по-късно, когато говорих с Дилейси и Сесили, им казах, че Дафни е паднала, нали ви споменах, че беше раздърпана, затова трябваше да им дам някакво обяснение, Дилейси подхвърли, че навярно се е случило в гората. Тя добави, че след обяда е отишла да се види с Джулиан Тобат и че винаги минава през зюмбюлената гора, когато отива в Хейвърс Лодж.

— Нашата земя! Била е изнасилена на наша земя! — разгневи се Уолтър. — Ще го очистя, ей богу, който и да го е сторил.

Шарлот беше бяла като платно и заговори с нисък, тревожен глас:

— Съвсем сигурна ли си, Алис? Тя каза ли ти, че е изнасилена?

— Не, не ми каза, Шарлот. Когато потвърди, че нещо ѝ се е случило, аз веднага я прекъснах. Казах ѝ, че не искам да знам нищо повече и че тя не бива да споделя с никого. Също така я предупредих да не се доверява на никого, освен на родителите си и на нас, Суонови.

— Тя е обезчестена — изрече Уолтър със скръбен, почти траурен глас. — За нея няма повече живот. Свърши, ей така за миг.

Алис проговори тихо:

— Макар че не ми каза, зная, че е истина заради дрехите ѝ. Жакетът и блузата ѝ бяха разкъсани, имаше петна по жакета и полата. — Тя позамълча и погледна изразително Шарлот. — И по фустата ѝ имаше петна.

— Къде са тези дрехи? — угрижено попита Шарлот.

— Занесох ги вкъщи и ги изпрах. Ще ги поправа и ще станат като нови.

— Постъпила си разумно — отвърна Шарлот и се облегна. Замисли се за Фелисити и Чарлс Ингам, за плановете им за Дафни, за страданието им, ако изобщо разберат какво е сполетяло дъщеря им.

Шарлот внезапно се досети нещо и поклати глава.

— Тя не е непременно озлочестена, особено ако никой не узнае за изнасилването, освен ние. Защото има начин да се скрие загубата на девствеността... Ще прегледаме старите медицински книги, Алис.

— Пазиш ги, нали? — попита Алис и се оживи.

— Да. Заключени са заедно с архива за историята на нашия род... историята на родовете Суон и Ингам, за преплетените им съдби.

Уолтър се обърна към жена си:

— Сигурна ли си, че не е казала на никого, Алис? Понякога младите жени искат да споделят, за да им олекне.

— Нима човек може да е сигурен кой какво ще направи? — отговори Алис. — От друга страна, познавам лейди Дафни, откакто се е родила. Тя е саможива, не обича да споделя. Пък и на кого да се довери? Не и на Дидри, между тях има известна студенина. А що се отнася до Дилейси, честно казано, тя е твърде малка. Ще си мълчи, просто го знам. Не ме питай как, но знам.

— Ние, Суонови, трябва да се стегнем и да направим всичко възможно да я защитим по всякакъв начин — заключи Шарлот с категоричен тон. — Уолтър, говори с другите от нашата фамилия, които работят извън имението, нека да я пазят.

— Готово — каза той. — Утре ще се срещна с нашите момчета и с горските пазачи. Ще им наредя да следят за браконieri. Ще намекна, че съм забелязал един, и на графа ще кажа същото.

Шарлот се наведе напред.

— Не бива да разрешим никой да се чуди защо трябва да пазим лейди Дафни, затова слухът за браконieri в нашите земи е най-приемливото обяснение.

Алис каза:

— Лейди Дафни беше объркана, не беше на себе си, когато днес следобед ѝ помогнах. Беше... замаяна и изплашена, горкото момиче. Опитах се да я успокоя, Шарлот.

— Продължавай в същия дух, Алис. Наглеждай я. — Шарлот стана и отиде да вземе бутилката коняк. Наля и на тримата. — Ще направим всичко възможно. Ще заличим това изнасилване... тя ще бъде като недокоснатата, ние ще се погрижим по всякакъв начин. И тя ще се омъжи за сина на херцог, ако зависи от нас.

— Точно така — заяви Уолтър. — Да не забравяме, един Суон винаги побеждава.

Алис се помоли наум, като се надяваше на същия изход. Надяваше се да спасят бъдещето на Дафни. Проблемът беше, че не беше сигурна, че ще бъде по силите им.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Дафни седеше пред огледалото на тоалетката и разглеждаше внимателно лицето си. Синината най-после беше избледняла. Беше само натъртено и с пудра и руж го замаскираше. Никой не забеляза, освен Дулси, която избърбори нещо, но за щастие никой не ѝ обърна внимание.

Бяха казали на леля ѝ, че ѝ остават най-много шест месеца живот, затова родителите ѝ бяха погълнати през цялата седмица от трагичната новина. Освен това и посещението на Хюго Стентън, братовчедът на баща ѝ, ангажираше вниманието им, понеже правеха планове за гостуването му през юли.

И така, като се вземе всичко предвид, преживя тази седмица без обяснения. Но не ѝ беше лесно. Тялото ѝ започна да оздравява, но умът ѝ трескаво работеше.

На практика беше невъзможно да заличи тази жестокост от мислите си. Гневното лице на Ричард Тобат, когато дръпна маскировката му, заплахата, че ще наеме убийци за Дулси и майка ѝ, бяха се запечатали в ума ѝ.

Когато госпожа Алис върна дрехите ѝ в идеално състояние и ги прибра в гардероба, тя ѝ благодари без нито дума повече. Госпожа Алис също не спомена нищо. Вместо това каза с нисък глас:

— Разбрах, че в земите ни са се появили браконieri, затова не се изненадвайте, ако забележите повече горски пазачи. Ще бдят за нарушители.

Дафни кимна. Беше ѝ съвършено ясно, че нито един Суон никога не би обсъждал никого от семейство Ингам с други хора. Тайната ѝ щеше да бъде запазена, две мнения по въпроса нямаше. Фамилията Суон правеше всичко възможно да я защитят. Така действаша те — умно и без много приказки.

Дафни приглади косата си, напудри леко страните си и оправи жабото на бялата си блуза.

Миналата седмица, когато Мадж Кортни и Джулиан Тобат наминаха да я видят, тя им предаде поканата на баща си за летния бал

и се съгласи да отиде на езда с тях. Беше събота сутрин и тя съвсем ненадейно изпита страх. Джулиан нямаше нищо общо със своя опасен по-голям брат, за когото се знаеше, че е подлец и комарджия. Независимо от това се чувстваше неспокойна, макар че Джулиан ѝ беше приятел от детинство. Когато беше с него, веднага си спомняше онзи, който изнасилва.

Мадж дойде и покани и Дилейси да поязди с тях. Сестра ѝ беше очарована, че я канят в компанията на по-големите, и прие с радост.

На вратата се почука и Дилейси, лъчезарно усмихната, влезе и попита:

— Готова ли си, Дафни? Всички те чакат.

Дафни взе елегантната дамска шапка за езда, притисна кока си и я нахлупи.

— Готова съм — отговори и стана. Сложи ръкавиците си и продължи: — Днес не ми се язди, но не искам да разочаровам Мадж и Джулиан.

— Няма да разочароваш и папа — възкликна Дилейси.

— Папа! И той ли ще дойде с нас?

Мисълта, че и баща им ще бъде с тях, безумно я зарадва и яносините ѝ очи светнаха от радост.

— Да, ще дойде. Каза ми, че един бърз галоп ще му дойде добре и ще проясни главата му. Мама отиде в Харогейт и покани Джулиан и Мадж на обяд след ездата.

— Чудесно.

Дафни кимна и докато двете слизаха по стълбите, се опитваше да прогони яркия образ на ядосаното, озъбено лице на Ричард Тобат.

* * *

Графът, Джулиан и Мадж чакаха до конете и си бърбяха приятелски. Дафни поздрави баща си, после се обърна да поздрави Джулиан и годеницата му.

Мадж Кортни беше поразително червенокоса, хубава, енергична и по-висока от Джулиан. Беше дружелюбна, приветлива и приятна събеседница.

Дафни все си мислеше, че са странна двойка. Джулиан, който беше среден на ръст, рус, с меки черти, изглеждаше много по-млад от нея. Всъщност бяха на едни и същи години. Джулиан беше самовглъбен и сдържан.

Прегърна я и както винаги се отнесе мило с нея.

— Много си красива и елегантна, Дафни, с този тъмносин костюм за езда. Цветът е необичаен.

— Благодаря, Джулиан — отвърна любезно и се обърна към Мадж: — Радвам се, че прие поканата за обяд.

— Очаквам го с нетърпение — отвърна тя, после се заговори с Дилейси.

След няколко минути всички яхнаха конете. Дилейси яздеше Дримър, който ѝ беше любимец, а Дафни — Грийнсливс, красив петнист кон, подарък от баща ѝ.

Докато се носеха през полята, Дафни се почувства по-добре. Баща ѝ имаше право, свежият въздух проясни главата ѝ. Реши, че ездата върши чудеса. Направляваше коня с обичайната си сръчност и финес.

Препускането ги ободри и щом стигнаха края на полето, свиха вляво. Тръгнаха по една от широките пътеки за езда, която се виеше покрай зюмбюлената гора, и бавно поеха по обратния път към Кавендън. Дафни следваше в тръс Дилейси под сенките на увисналите клони. Най-неочаквано зърна Пърси, брата на Уолтър, който беше главен пазач на дивеча в Кавендън. Видя, че баща ѝ го повика, и Пърси се затича към него. После каза нещо на графа и се отдалечи.

В далечината изведнъж изтрещя изстрел. Отекнаха още изстрели, които ги стреснаха. Конете се подплашиха. Глийнсливс изпръхтя и се изправи на задните си крака. Дафни стегна юздите и се опита да го успокои и да го подчини. Не успя. После за свой ужас видя, че конят на Джулиан не само се паникьоса, но и се спусна в бесен галоп по пътеката, очевидно подплашен от изстрелите. Обзе я страх, когато конят хвърли младия мъж. Той се стовари тежко на земята върху голям, заоблен камък, претърколи се и застина.

Дафни забеляза, че и другите коне са много неспокойни, мятат глави, рият земята с копита и се изправят на задните крака. Дилейси още се бореше с Дримър и се опитваше да го успокои. Но баща ѝ най-после укроти своя жребец Блекстар и тя си отдъхна.

Конят на Джулиан препускаше по пътеката, животното беше побесняло.

Дилейси и Дафни продължиха да галопират напред. Когато стигнаха до Джулиан, спряха конете и скочиха на земята. Баща им тичаше към Джулиан, който лежеше неподвижно.

Само Мадж остана на седлото, потресена и вцепенена от страх, не помръдваше. Лицето ѝ беше преbledняло, а очите ѝ бяха разширени от ужас.

Дилейси се огледа и попита, без да се обръща към някого:

— Откъде дойдоха тези изстрели?

После отиде при баща си, който беше коленичил до Джулиан.

Графът поклати глава.

— Нямам представа, Дилейси. Но нашите хора никога не излизат с оръжие по това време на годината.

Потърси пулса на Джулиан. Усети го, макар и слаб. Младият мъж беше смъртнобледен и Чарлс забеляза, че раната на главата му е дълбока и кървяща. Очите му бяха затворени и кръвта беше опръскала русата му коса.

Той беше притихнал, всъщност съвсем притихнал и едва дишаше. Чарлс много се изплаши за младежа, който падна тежко, краката му бяха в неестествена поза, сякаш бяха счупени.

Изведнъж Пърси Суон се върна при тях, едва поемайки си дъх.

— Нашите момци не са стреляли, милорд. Никой от мъжете ни не носи оръжие тук. Не съм сигурен къде се стреля, милорд.

— В землището на Тобат — намеси се Дафни и посочи зад себе си. — Гърмежите определено дойдоха оттам.

Неминуемо си помисли за Ричард Тобат и неговите подли номера. След това сведе поглед към Джулиан и остана поразена от неговата безжизненост и смъртна бледност. Изплаши се. Знаеше, че състоянието му е тежко. Усети тежест в гърдите, обзе я тревога, докато се питаше дали ще се оправи. Съмняваше се. Джулиан изглеждаше... прекършен. Лежеше като счупена кукла.

Графът каза:

— Суон, мисля, че не бива да местим господин Джулиан. Опасно е. Лежи в неестествена поза. Може вратът му да е счупен или гръбначният стълб. Ако правилно си спомням, нямахме ли в Кавендън импровизирана носилка?

— Имаме, лорд Мобри. Ще я взема, милорд, и за няколко минути ще се върна заедно с някои от горските.

— Благодаря, Суон. Кажете на Хенсън да се обади на доктор Шоукрос и да му поръча да повика лекар. Господин Тобат трябва да бъде откаран в болница. Най-близката е в Харогейт.

— Разбрано, милорд — отговори Пърси и се нареди да тръгне.

— Папа — обади се Дафни, — нека Суон да вземе моя кон, ще стигне по-бързо, отколкото ако върви пеша.

— Добре се сети, Дафни. Взemi коня на Нейно благородие, Суон — каза графът.

Дафни се върна при Мадж. Трябваше да намери начин да успокои младата жена, която още стоеше на седлото като вкаменена. Приличаше на статуя. Лицето ѝ беше като тебешир и изглеждаше неестествено. Впечатлението се подчертаваше от яркочервената ѝ коса.

Дафни докосна ръката ѝ и попита нежно:

— Можеш ли да слезеш от коня, Мадж? Искаш ли баща ми да ти помогне?

Мадж се вторачи в нея и като видя състрадателното ѝ изражение, се разплака.

— Не ми е необходима помощ, мога и сама да слеза. Но по-късно ще ми е необходима помощ... в това съм сигурна.

Погледна скръбно Дафни и поклати глава обезсърчено.

След като слезе от коня някак тромаво, двете с Дафни отидоха при графа и Дилейси. Те стояха все така коленичили на тревата с очи вперени в Джулиан, който им се струваше като безжизнен труп.

Мадж се наведе до своя годеник. Погали лицето му.

— Аз съм, Джулиан — промълви и се приближи още до него. — Тук съм, скъпи, тук съм.

Той не ѝ отговори. Тя се разплака и Дафни я успокои, доколкото можа.

Въпреки че Пърси Суон и горските пазачи, както и други от прислугата на Кавендън, действаха много бързо, минаха два часа преди Джулиан Тобат да пристигне в болницата в Харогейт. Имаше фрактура на черепа и счупен гръбнак, но още беше жив. В шест часа същата вечер почина, без да дойде в съзнание.

* * *

Погребалната служба на Джулиан Бакстър Тобат се състоя в катедралата в Рипън четири дни по-късно в присъствието на семейството му и на всички извести фамилии на Йоркшир. Прииждаха и много приятели.

Присъстваха граф и графиня Мобри, трите им дъщери, както и други Ингам. Бяха седнали на предните редове в църквата.

Жените бяха в черно, всички носеха шапки, някои с воали. Лейди Дафни Ингам беше избрала шапка с широка периферия и с воал от черен тюл, който скриваше напълно лицето ѝ. Направи всичко възможно да седне между майка си и баща си, където се чувстваше в безопасност.

Нито веднъж не погледна към семейство Тобат.

След погребението поднесе съболезнования на майката на Джулиан и на Мадж, придружена от сестрите си Дидри и Дилейси. После трите излязоха от катедралата и всички се струпяха около тях. Това Дафни разбра после от Дидри.

Дафни тъгуваше за своя приятел от детството за това, че умря по този начин и толкова млад, но не изпитваше абсолютно никакво съчувствие към семейство Тобат... освен омраза, разбира се, към онзи от техния дом, който изнасилваше.

ВТОРА ЧАСТ
ПОСЛЕДНОТО ЛЯТО
ЮЛИ — СЕПТЕМВРИ 1913

*Да бих имал небесните одежди
от злато, сребро и светлина,
сините и здрачните одежди,
от нощ, светлина и
полусветлина,
бих ти ги разстлал пред нозете,
но аз, бедният, имам само
мечти,
аз ти разстлах мечти пред
нозете,
търчи нежно, защото търчеш
мечти.*

У. Б.
Йейтс

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Какво ѝ е на Дафни? — попита Майлс Ингам, вперил поглед в Сесили по неговия директен маниер. — Всеки от семейството, когото попитах, казва, че е добре, но аз мисля, че не е. Всъщност знам, че не е добре.

Сесили се поразмърда върху одеялото, постлано на земята, не отговори веднага, след това сви рамене.

— Изглежда някак резервирана... отнесена. Но не ми се струва, че ѝ има нещо. Честно.

Майлс въздъхна.

— Вярвам ти, понеже винаги казваш истината, както и аз на теб. Но знаеш, че съм близък с нея, и виждам, че не прилича на себе си. Който каквото и да казва.

Беше се замислил сериозно. Вече мина седмица, откакто се върна вкъщи от Итън, и в мига, в който пристигна в Кавендън, разбра, че сестра му е разтревожена. Дори се питаше дали не е болна. Беше апатична, по-бледа от обикновено и разсеяна. Когато я попита, тя разпалено отрече да ѝ има нещо. Но той не беше убеден.

Майлс и Сесили си бяха устроили пикник и седяха под грамадно кленово дърво на поляна в края на гората. Утрото беше хубаво и в Кавендън животът течеше нормално, поне на пръв поглед. Семейството се справяше някак с фаталната болест на Ан Седжуик и с внезапната смърт на Джулиан Тобат, която много ги разстрои.

Ужасната преживелица на Дафни остана тайна, известна само на Суонови, което означаваше, че е погребана. Родителите ѝ дори не знаеха, че е паднала в гората. Дафни премълча, както и Дилейси. Сесили, една Суон, знаеше, че не бива да споменава и дума.

Майлс изведнъж попита:

— Как мислиш, дали не е толкова мълчалива заради смъртта на Джулиан? Не, със сигурност не е тази причината. В края на краищата бяха само приятели, при това от деца. — Сви вежди и я погледна озадачено. — Не го оплаква, нали?

Макар само на четиринайсет, Майлс беше необичайно прозорлив за възрастта си и беше наясно, че Дафни няма чувства към Джулиан.

— Не, разбира се, че не го оплаква, не ставай глупав. Тъгува, но не повече от мен или теб...

Сеси млъкна изведнъж и се загледа в далечината.

Майлс я подкани да продължи:

— Какво си помисли? Познавам това твое изражение много добре.

— Случи се... ами, тя падна в гората преди известно време. Разтревожи се, че на лицето си има синина. Бързо се разнесе, но Дафни държеше баща ти да не разбере. Дафни премълча за инцидента, затова ще пазим тайна и ние, Майлс. Обещай ми.

— Обещавам. Честен кръст. Разбирам защо се тревожи. Татко иска да я омъжи за син на херцог, а пък тя съзнава голямата си красота. Ако знае, че е паднала, ще я смъмри за небрежността. От години ѝ втълпява, че нейната красота е най-ценното ѝ качество.

— Каква тежка отговорност — промърмори Сесили и направи физиономия.

Майлс кимна.

— Затова Дафни е много внимателна и предпазлива. Знае, че не бива да поврежда лицето или тялото си. — Погледна Сесили по неговия съсредоточен и топъл начин и добави с нисък глас: — Ти също си красива, Сеси. — Наведе се през подредените в средата на одеялото закуски и я целуна по страната. — И си моето специално момиче. Моето момиче си, нали?

Щом я целунеше така или ѝ заговореше нежно, Сесили поруменяваше, а сега направо пламна. Като го погледна изпод дългите си мигли, прошепна:

— Да, а ти си моето специално момче.

Майлс се усмихна, сините му очи се изпълниха с възхищение към нея. Бяха израснали заедно и не можеше да си представи, че ще бъде далеч от Сесили твърде дълго. Долови леко шумолене и погледна зад себе си. Някой идваше по пътеката и се зачуди кой ли е. Застана нащрек.

Появи се Джинивра. Закова се на място, като ги видя, явно изненадана.

— О, малката госпожица Суон. И господарят Ингам, задирят се.
— Тя се разсмя, завъртя се на пръсти и загледа Майлс. — А лейди Дафни? Как е тя?

Майлс я зяпна онемял, без да знае какво да отговори.

Сесили скочи на крака.

— Какво намекваш, Джинивра?

— Оправя ли се? — попита циганката.

— Не се оправя, защото не е била болна! — отвърна остро Сесили и я погледна разярено.

— Знам го туй, малка Сесили.

Момичето отмести поглед от Сесили към Майлс. Загледа го малко по-дълго, видя светлината около него и в едно мигновение видя съдбата му. После бързо отмести поглед към Сесили и сърцето ѝ се разтуптя, когато зърна бъдещето ѝ, както преди два месеца.

Без да каже нищо, тя се обърна и си отиде. Спря за малко, когато стигна края на гората, и се загледа в Кавендън, извисяващ се на върха на хълма. Очите ѝ се плъзнаха по редиците блеснали прозорци; стените блестяха като облицовани със сребро. Примигна от яркия блясък и затвори очи.

Когато ги отвори след малко, къщата изглеждаше тъмна, зловеща и бъдещето се виждаше така ясно, че тя се изплаши. Побиха я тръпки. До този момент не беше виждала с такава яснота.

Джинивра, циганката с ясновидски дар, се затича през полето. Сълзите я заслепяваха. Не можеше да промени нищо. Щеше да стане каквото е писано. *Che sara, sara.*

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Алис Суон отиваше към спалнята на лейди Дафни и носеше три прелестни летни рокли. Бяха поправени според фигурата ѝ и току-що изгладени. Жената се надяваше, че ще предизвикат усмивка на лицето ѝ, че ще я зарадват.

През изминалата седмица Алис се разтревожи за седемнайсетгодишното момиче, което изглеждаше объркано, безпомощно и безразлично към всичко, дори към всекидневните простички неща.

Като стигна до стаята, Алис почука и като не получи отговор, завъртя топката, но вратата беше заключена. Приближи се още и каза тихо и настойчиво:

— Лейди Дафни, аз съм, госпожа Алис. Моля ви, пуснете ме да вляза. Нося роклите ви.

Не се чу никакъв звук и Алис почука по-силно. Долови зад вратата приглушен шум и накрая ключът се превъртя. Вратата се откряна едва-едва и Алис бързо влезе. Видя в какво състояние е Дафни, разтревожи се и заключи веднага.

Момичето стоеше наред стаята и изглеждаше окаяно и разрошено. Явно беше плакала, защото очите ѝ бяха зачервени, косата ѝ беше в безпорядък и се беше облякла небрежно.

— Какво има, лейди Дафни? — попита Алис, докато отиваше към нея.

Момичето не каза нищо, само я погледна безизразно. Изглеждаше напълно отчаяна. Тъкмо щеше да каже нещо, но се отказа.

Алис ѝ показа роклите.

— Вижте, лейди Дафни, летните коприни. Готови са за предстоящите приеми. Ще бъдете много красива с тях, сигурна съм.

— Благодаря — едва прошепна Дафни.

Алис отиде до гардероба, закачи ги и затвори вратата. Върна се при момичето, хвана го здраво за лакътя и го поведе към дивана.

— Моля, седнете, лейди Дафни, и ми кажете какво има. Знаете, че ще ви помогна, ако е по силите ми, и че можете да ми се доверите.

Дафни явно страдаше. По бледите ѝ страни рукнаха сълзи и закапаха по ключените ѝ в скута ръце. Алис забеляза, че трепери, и в очите ѝ имаше такова отчаяние, че се изплаши. Нещо никак не беше наред. Сърцето ѝ натежа и тя се помоли най-големият ѝ страх да не се сбъдне. Придърпа един стол, седна и взе ръцете на Дафни.

Гласът ѝ беше нисък и нежен, когато каза:

— Поемете дълбоко дъх, лейди Дафни, и ми кажете защо сте толкова разстроена.

Лейди Дафни Ингам, втората дъщеря на граф Мобри, красавицата на фамилията, от която толкова много се очакваше, не можеше да говори. Дни наред беше отказвала да повярва, едва намираще сили за всекидневните задължения и вече не знаеше какви извинения да измисля за това, че прекарва толкова време сама в стаята си. Не знаеше какво да прави, към кого да се обърне, освен към госпожа Алис, която я предупреди на никого да не вярва, освен на родителите си и на Суонови. Не можеше да отиде при родителите си. Беше немислимо.

Дафни се помъчи да се овладее, потърси в джоба си кърпичка и избърса очите си. Погледна Алис, кимна, но стана ясно, че пак не може да говори. Думите просто не излизаха. Не беше в състояние да ги изрече.

По-възрастната жена се наведе и каза меко:

— Бременна ли сте?

Дафни се отдръпна бързо и я загледа ужасена. Започна да трепери неудържимо. Яносините ѝ очи плувнаха в сълзи. Изведнъж се разрида. После най-неочаквано протегна ръце към Алис и тя я прегърна силно, като се опитваше да я успокои. Разбираше напълно уплахата на момичето.

Дафни прошепна:

— От два месеца нямам цикъл и сега всяка сутрин ми прилошава.

„Боже мой — помисли си Алис, — това е истинска катастрофа. Какво ще правим? Дъщеря на граф бременна, без да е омъжена. Това е пагубно за всяко семейство и колкото по-издигнато е семейството, толкова е по-пагубно. Семейство Ингам ще бъдат съсипани, когато разберат. Шарлот, трябва да отида при Шарлот. Само тя може да се

справи и да помогне на графа и графинята. Те ѝ вярват безрезервно, пък и тя е много умна.“

Алис се отдръпна от Дафни и каза:

— Проблемът е много голям, знаете го така добре, както и аз. Но мисля, че можем да предотвратим огромната катастрофа, ако постъпим правилно.

— Какво искате да кажете — попита Дафни, като избърса очите си с кърпичката. — Как да постъпим? Моето състояние няма да изчезне от само себе си.

— Не, няма да изчезне, но да кажем, че има начин да се скрие. Начин някои неща да станат... невидими.

Момичето прехапа устната си, клатейки глава.

— Родителите ми ще се вбесят, особено папа...

— Нека да не мислим за това в момента, лейди Дафни — прекъсна я Алис. — Засега оставете всичко на Суонови. Трябва да говоря с Шарлот. Тя ще измисли план, обещавам ви. Междувременно искам да направите нещо за мен и за себе си. Много е важно.

— Какво искате от мен, госпожо Алис? Ще направя всичко, ако ще ми помогне.

— Искам да се погрижите за себе си. Веднага. На мига. Този следобед. Искам да вдигнете глава, при това гордо.

Дафни сви вежди и каза:

— Не съм сигурна, че ви разбирам.

— Винаги сте били чудесна малка актриса, когато едно време поставяхме семейните пиеси. Искам представление. Представлението на вашия живот. Трябва да се държите толкова естествено, колкото е възможно, и да бъдете необикновено красива. Всъщност сияеща. Трябва да заблудите семейството си. Те не бива да си помислят, че нещо не е наред, че сте болна или нещастна. Не бива да се показвате унила или да си стоите в стаята. Иначе ще станат подозрителни и ще се чудят дали не сте болна.

— Да, да, разбрах какво имате предвид. Ще започна да се държа както обикновено, обещавам. Но какво ще правим с... другото? — попита тревожно и намръщено.

— Както ви казах, ще говоря с Шарлот и тя ще се справи. Слушайте ме внимателно, милейди. Всичко зависи от вас и от вашето

поведение. Никой, наистина никой, не бива нищо да заподозре. Тайна е ключът. Разбирате, нали, лейди Дафни? Не споделяйте с никого.

— Зная, госпожо Алис. — Напрегна се. — Да не казвам на никого. Да не вярвам на никого.

Алис кимна и стана. Прекоси стаята, но точно преди да излезе, спря. Обърна се и каза тихо:

— Семейство Суон ще ви пазят, милейди. Спомнете си го, когато се почувствате отчаяна или напрегната.

* * *

Чайникът свиреше, когато Алис отвори вратата на тяхната къща в селото, и влезе. Сесили приготвяше чая в кухнята и майка ѝ забеляза колко красиво е подредена масата. Също така миришеше на нещо много вкусно.

— Малко закъсня, мамо — усмихна се Сесили. — Чакам те от цяла вечност.

— Помогнах на лейди Дафни да пробва копринените летни рокли — измисли на бърза ръка Алис. — Изглежда прекрасно с тях.

— Тя е прекрасна. Но Майлс се тревожи за нея — избъбри Сесили и си прехапа езика. Щеше ѝ се да не беше го споменавала.

Алис се изплаши от забележката, но с нищо не го показа. Каза си, че Майлс е много близък с Дафни и съвсем естествено вижда всяка промяна у нея. Само се надяваше друг да не забележи. „Трябва веднага да се погрижим, да отстраним всяко подозрение още в зародиш“ — помисли си и седна на масата.

След малко попита небрежно:

— Защо Майлс се тревожи за лейди Дафни?

— Струва му се, че не прилича на себе си. Че е „апатична“, точно тази дума употреби — обясни дъщерята, без да навлиза в подробности, за да не влоши нещата. И най-вече не искаше майка ѝ да разбере, че е казала на Майлс за произшествието на Дафни в гората. Алис много щеше да се ядоса.

— Мисля, че беше неразположена — подхвърли най-накрая Алис, като се постара да прозвучи нехайно. — Каза ми, че е

понастинала... Мога да добавя само, че беше в цъфтящо здраве, когато пробвахме роклите — излъга тя и смени темата.

По-късно Алис не можа да не си помисли, че е постъпила добре, като поговори днес с Дафни. Вероятно беше предотвратила семейна криза, експлозия със значителни размери. Сесили беше опекла пай с бекон и яйца за чая и докато се хранеха, Алис похвали дъщеря си колко е вкусен. След известно време пак попита за Майлс; искаше да разбере нещо повече.

— Как мина пикникът с Майлс? — попита с нежна усмивка.

— Чудесно, мамо. Но на Дилейси не й разрешиха да дойде. Трябвало да посети с майка си и Дидри зъболекаря в Харогейт. Майлс ми каза, че болестта на леля му много влияе на майка му и тя като че ли не се интересува от нищо друго, освен от състоянието на сестра си.

Алис пиеше замислено чая. Колкото и тъжно да беше, в известен смисъл тази болест в семейството се оказа истинска благословия. Отвлечаше вниманието на графинята и тя очевидно не забелязваше апатичното състояние на дъщеря си. Дафни имаше късмет, че беше избягнала критичния поглед на майка си.

— Майлс ми каза, че братовчедът на графа Хюго Стентън скоро ще им гостува през някой уикенд.

— Баща ти ми спомена онзи ден — отговори Алис и продължи: — Ще прескоча до леля ти Шарлот за малко, Сеси. Но първо ще ти помогна да измием чиниите.

— Не, не, мамо. Мога и сама. Цял ден си шила. Сигурно си изморена. Знаеш ли, очите ти са изморени.

Алис й се усмихна с обич. Сесили беше много добро дете. Един ден ще си замине от Кавендън и ще си създаде име в широкия свят. Ще сътворява изключителни облекла и ще бъде личност. Алис го знаеше с абсолютна сигурност; знаеше колко талантива е дъщеря й и че е предопределена да успее.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Хенсън седеше в кабинета си и се взираше в календара върху бюрото. Беше петък, 11 юли, а следващия петък щяха да дадат първия летен прием с вечеря и танци. Това събитие обикновено се посрещаше с огромно вълнение. Тази година трескавото очакване липсваше и той се чувстваше разочарован, дори леко разтревожен.

Икономът въздъхна и загледан в датата, се питаше що за забавление ще бъде. За жалост графинята мислеше повече за рака на сестра си, отколкото за предстоящата вечеринка, а графът се тревожеше за душевното състояние на съпругата си, което поглъщаше вниманието му.

Лейди Дидри беше по-надменна и сдържана от всякога, изглеждаше разсеяна, докато лейди Дафни се мотаеше из къщата в унило настроение и насълзени очи. Вече се чудеше доколко поведението се дължи на смъртта на Джулиан Тобат. Все още не си беше отговорил на този въпрос.

Слава богу, любимката на семейството ненадейно се върна към живот през последните два дена и стана пак предишното момиче. Изглеждаше красива, говореше весело, усмихваше се постоянно, във всяко отношение беше очарователната лейди Дафни, каквато всички я знаеха и обичаха.

На Хенсън му беше мъчно, че младият Джулиан Тобат загина по такъв трагичен начин. Градинарите и горските пазачи още обсъждаха изстрелите от ловна пушка, които бяха съвсем неочаквани. Никой от тези мъже не беше стрелял. Това беше загадка, която тревожеше всички.

Все пак някой стреля и в резултат един млад мъж умря... защото конят му се подплаши, препусна като стрела и го хвърли на земята.

Съжаляваше за Джулиан, който умря, преди да е изживял живота си. Той беше най-добрият от тримата братя Тобат. Александър беше сълзлив пияница, а Ричард, най-големият, се държеше като фелдфебел и прислугата го ненавиждаше.

На вратата се почука и Хенсън вдигна глава.

— Влез — извика.

След секунда на прага застана лейди Дафни. Щом я видя, скочи на крака.

— Добро утро, милейди — възкликна изненадано той, после се вторачи в младата жена до нея, която държеше на ръце бебенце.

Като видя, че той се слиса, Дафни обясни:

— Извинете, че ви притесних, Хенсън, но попаднах на тази млада дама в задния двор. Търси Пеги Суифт. Нейна сестра е и трябва да поговори с нея за някакви семейни дела.

— Разбирам — отговори Хенсън и заобиколи писалището с поглед, вперен в младата жена. Тя беше облечена скромно, но дрехите ѝ бяха чисти, и всъщност си приличаше с Пеги.

— Моля те, ела насам, ще те заведа във всекидневната на прислугата. Ще почакаш там, докато намерим Пеги. Мога ли да попитам как е името ти?

— Казвам се Джун, господин Хенсън. Госпожа Джун О'Съливан. Съпругът ми ме доведе в Кавендън от Рипън с двуколка. Чака ме навън.

Хенсън наведе глава и каза:

— Последвай ме. — Тръгна по коридора и се изненада, когато видя, че лейди Дафни още е с тях. — Благодаря, милейди, че доведохте госпожа О'Съливан, но аз ще я настаня.

— О, не се притеснявайте, Хенсън. Нямам нищо против да остана при госпожа О'Съливан, докато дойде Пеги. — Усмихна се на младата жена, която изглеждаше много изнурена. — Моля, седнете. Да ви донеса ли чаша вода или нещо друго?

— О, не, милейди. Не искам нищо. Но ще седна, благодаря ви. Бебето е тежко. — Усмихна се едва-едва. — Момченце е.

Макар че Хенсън се подразни, тъй като не му се нравеше идеята лейди Дафни да стои в слугинските помещения с роднина на една от камериерките, беше достатъчно умен да не показва чувствата си. Излезе да потърси госпожа Туейтс.

Дафни все така стоеше на вратата на всекидневната и след известно мълчание попита:

— На колко е бебчето ви?

— На година и половина и е много добре, лейди Дафни.

— Как се казва?

— Кевин, милейди. — Замълча, после прибави усмихнато: — Патрик, съпругът ми, е ирландец. Затова избрахме ирландско име. Преди да отговори, Дафни чу тракането на токчета, докато някой тичаше по коридора, после изведнъж Пеги влетя в стаята, явно разтревожена. Като видя сестра си, се спусна към нея и я прегърна заедно с детенцето. Погледна го и докосна с пръст бузката му.

В този миг Дафни разбра, че тя е майка на това дете, не сестра ѝ. Лицето ѝ светна от обожание и майчинска любов. Дафни продължи да я наблюдава, като се чудеше какъв ли е нейният случай.

Пеги като че ли почувства вторачения поглед на Дафни и се обърна към нея. Лицето ѝ пламна.

„Разбра какво си помислих“ — осъзна Дафни и веднага я успокои.

— Племенникът ти, Пеги, е много сладко момченце — каза непринудено и се накани да излезе. — Оставям ви. Имате въпроси, които трябва да обсъдите.

Пак се усмихна, кимна грациозно и побърза към задното стълбище.

След няколко секунди се озова в оранжерията — любимото ѝ място, и се отпусна на едно канапе, все още замислена за Пеги и Джун, и главно за Джун, на която попадна в задния двор. Когато тя я попита за Пеги, веднага се досети, че нещо не е наред. Сега вече се убеди. Всеки знаеше, че не бива да търси роднина, когато е на работа. Това никога не се случваше. Значи имаше проблем. Сърцето ѝ се сви заради Пеги. Може би семейство О’Съливан не можеше повече да се грижи за детето...

Дафни се облегна на възглавниците и се замисли за своето положение. Беше бременна и неомъжена, както Пеги по всяка вероятност е била. Разликата беше в това, че нейното семейство беше богато и влиятелно и щеше да ѝ помогне, при това с обич. Поне Шарлот я увери в това. Но беше ли мнението на Шарлот меродавно? Не беше сигурна. „Хвърли камъче в езеро и гледай как концентричните кръгове се разпростират — мислеше си Дафни. — Аз съм камъчето и вълничките се разпростират все по-нашироко. Животът ми никога няма да бъде същият. Изнасилването може да остане в тайна. Но бременността? Едва ли.“

* * *

— Много е мила — каза Джун, докато пиеше чая, който Пеги ѝ донесе.

— За лейди Дафни ли говориш?

— Да, разбира се. Ама и готвачката е мила. Пег, ще вземеш ли Кевин за малко да изпия чая?

— Дай ми го — отговори тя и взе детето в прегръдките си. Но не седна. Готвачката ѝ каза да не се бави. На посетителите не се гледало с добро око. — Госпожа Туейтс дошла в кухнята и попитала защо си тук.

Джун кимна.

— Какво обясни?

— Че трябва да подпиша документи, свързани с фермата на татко. Затова ще ги подпиша, щом изпиеш чая.

— Благодаря, Пег, добре, че ни отстъпваш твоя дял. Задължени сме ти. Патрик ще се опита да направи нещо с фермата, пък ако изпаднеш в нужда, тя е и твой дом.

— Знам — кимна Пеги. Още щом се ожениха, ѝ стана ясно, че един ден ще поискат нейната половина. Както и да е, на нея за какво ѝ беше ферма? Нямаше да може да се грижи за нея. И все пак използваша бебето, за да я накарат да се откаже от своя дял. Не сгреси. Сгреси, когато се отдаде на Анди Нюсън и забременя от него, а той избяга като от огън надалеч. Всъщност чак в Америка.

Пеги се загледа в сина си, усмихна му се, погали бузките му, целуна нослето му. Беше прекрасно бебе. Изведнъж почувства благодарност, че Джун се грижи за него. Вярваше на сестра си, когато ставаше въпрос за дете. Джун ще го обича, ще го възпитава, ще го пази. Дори за момент не се съмняваше.

— За лейди Дафни ли се грижиш? Нейна камериерка ли си? — не сдържа любопитството си Джун.

— Не, по-скоро прислужвам на масата. Всичките четири „Д“ са мили, но...

— Кои са четирите „Д“?

Пеги се захили.

— Дидри, Дафни, Дилейси и Дулси — четирите дъщери на графа. Всяка е различно красива, но Дулси е истинска беля. Само на

пет е, а има кураж за петнайсетгодишна и е много дръзка.

Джун поклати глава и се усмихна.

— Такива са някои момиченца, без време порастват. Харесва ли ти в Кавендън?

— Нещо такова, икономката е доста добра, също и готвачката. — Сви рамене. — Лакеите говорят само за себе си, големи фукльовци са.

— Мислех си, че има един, когото харесваш.

— Да, Гордън Лейн. Той е приятен, внимателен е с мен и не е много надут.

— Внимавай, Пег — предупреди я Джун и загледа сестра си красноречиво.

Пеги се изчерви.

— Няма да повторя същата грешка, заклевам ти се. — Млъкна, заслуша се и подаде бебето на сестра си. — Дай да подпиша документа. Хайде, бързо. Чувам, че господин Хенсън идва. Той управлява имението с желязна ръка. Ще се намръщи, че още си тук. Ще ми се скара, че си губя времето.

— Трябва да имаме двама свидетели, когато подписваш — разтревожи се Джун, поставяйки плика на масата.

— Боже мой! Не! — обърка се Пеги, когато Хенсън нахлу в дневната с доста разгневен вид.

— И какво сега? — попита той, вперил поглед в слугинята. — Сестра ти прекали с гостоприемството. Пренебрегваш задълженията си, Суифт.

— Да, знам. Много съжалявам, господин Хенсън. Трябва да подпиша този документ, правен документ е. Но се изискват двама свидетели — оплака се тя и изведнъж се паникьоса.

Тъй като бързаше да отпрати жената и бебето и да върне Пеги на работа, той възкликна:

— Ами тогава дай ми писалка и ще подпиша, ще доведе и госпожа Туейтс. Щом се оправим с документа, сестра ти да я няма. На минутата.

— Да, сър, благодаря ви, господин Хенсън. Много съм ви благодарна.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Семейство Ингам бяха на ръба на пропаст. Една погрешна стъпка можеше да се окаже фатална. Ако опетняха името си, щяха да бъдат обречени завинаги.

„Падението на рода Ингам — помисли си Шарлот. — Не, не, не мога да разреша това да се случи. Няма да бъда единствената Суон за сто и шейсет години, която не е изпълнила дълга си. Трябва да направя някой фокус, не мога да се посрамя.“

Но знаеше, че не може да направи фокус с една бременност и тя да изчезне с щракване на пръстите. Имаше едно-единствено решение: да я скрие, да я замаскира и да я пази в тайна. Имаше нужда от прост и ясен план.

Шарлот въздъхна, докато продължаваше да върви и прехвърляше наум безкрайни възможности, които ѝ хрумваха. Огледа се и си помисли, че паркът е прекрасен в това слънчево юлско утро. Обикновено минаваше по тази пътека, за да избегне прашния коларски път, който идваше от селото.

Когато стигна до градината с рози, която беше обградена със стена, бутна тежката дървена врата, влезе и седна на една скамейка, вдъхвайки аромата на рози. Бяха нацъфтели, мирисът им беше опияняващ, но пък това бяха любимите ѝ цветя.

Шарлот се облегна, затвори очи, поотпусна се и се съсредоточи върху неразрешимия проблем: бременно, неомъжено момиче, седемнайсетгодишната дъщеря на един от първите графове на Англия, от могъщ род, много красива, от която се очаква да постигне много за семейството си посредством брак със син на херцог.

Мечтата на нейния баща... но вече рухнала мечта, унищожена с немислима жестокост.

Шарлот потръпна неволно и стисна очи, за да не рукнат сълзите ѝ. За малко не се разплака. Това беше голяма трагедия и момичето нямаше никаква вина. Беше невинна жертва. Някакъв разбеснял се перверзен маниак, беше изнасилил невинна млада жена и беше съсипал живота ѝ. Дафни нямаше бъдеще... ако Шарлот не я спаси.

„Дафни! Горката Дафни!“ — помисли си Шарлот и си я представи... Вчера беше невероятна. Беше толкова красива, че тя се смая, когато Дафни излезе на терасата, за да говори с нея.

Носеше рокля с прасковен цвят, с бухнала пола и дълги ръкави на дипли. Нежният цвят подчертаваше розовия ѝ тен и сините очи. В този миг Шарлот осъзна, че млад мъж, всъщност всеки мъж, ще занемее само като я зърне.

Ефирната рокля, прасковеният тен на усмихнатото ѝ лице, спокойствието ѝ... всичко това се дължеше на Алис, която разказа на Шарлот за бременността веднага след като научи. „Обясних на Дафни, че трябва да даде представлението на своя живот през следващите няколко дена, докато измислиш план. Казах ѝ, че няма право да се проваля.“

„И аз нямам право да се провалям“ — помисли си Шарлот. После излезе от градината с розите и забърза към Кавендън, разположен на върха на хълма над долините, с блещукащи прозорци на ярката северна слънчева светлина.

Знаеше, че Чарлс и Фелисити я очакват. Вчера ги помоли за среща, за да обсъдят нещо много важно.

Чарлс веднага се съгласи, без дори да попита за какво ще говорят. Каза ѝ, че Фелисити няма да ходи в Харогейт и ще бъде в Кавендън. Очевидно единственото дете на Ан Седжуик, дъщеря ѝ Грейс и нейният съпруг Ейдриан, най-сетне бяха пристигнали от Кайро и щяха да бъдат при нея.

След това Шарлот отново се срещна с Дафни на терасата и я помоли да бъде на разположение през целия ден. Момичето беше ужасено, че ще се изправи пред родителите си, макар и да беше абсолютно невинна. Толкова беше уплашена, че когато Шарлот предложи първо тя да говори с тях, Дафни се вкопчи в идеята. Измъчена от тревога заради срещата, беше много по-спокойна, когато същия следобед Шарлот си тръгна.

Погледна джобния си часовник, докато заобикаляше към задната врата на къщата. Беше точно десет и десет. Имаше време за чаша чай и за няколко думи с Хенсън преди срещата.

Когато влезе в кухнята и готвачката я видя, лицето ѝ светна.

— Шарлот! Божичко, колко се радвам, мила! Знам, че се навърташ насам-натам, ама не минаваш при мен, даже хич напоследък.

Шарлот отиде при нея, хвана нежно двете ѝ ръце и ги задържа.

— Не ми се ще да ти досаждам, след като имаш толкова много работа. Разполагам с няколко свободни минути, преди да се срещна с лорд Мобри, и дойдох да те видя.

— Ами тогава да прием чай. А не искаш ли чаша кафе? Тъкмо го направих.

— Защо не, госпожо Джаксън.

— Знаеш ли, че малката Сесили с всеки ден заприличва все повече на теб и ще стане голяма красавица? — говореше готвачката, докато отиваше към печката, за да налее кафето. После донесе двете чаши на масата. — Прелестно момиче, такава си е.

— Да, знам, очарователна е — съгласи се Шарлот и отпи от кафето. — И е много талантлива, не мога да повярвам колко е способна с иглата и конеца.

— Според лейди Дафни един ден ще стане известна модистка на рокли. В Лондон, тъй рече. Ти какво мислиш? — Госпожа Джаксън погледна хитро Шарлот. — Тя на всяка цена ще поправи онази рокля, която изцапаха с мастило.

— И аз така чух — усмихна се Шарлот.

Готвачката се приближи още и прошепна:

— Госпожа Седжуик била много болнава, ти да видиш! А пък графинята се побъркала от тревога. Ама види се, положението се успокоява. И племенницата на графинята се е върнала от Египет.

— Да, знам. При вас няма тайни.

— Тъй си е. Сигурно си чула, че господарят Хюго се връща и ще ни посети. Винаги съм харесвала това момче. Жалко, че го качиха на кораб и го пратиха по онез варварски земи.

Шарлот се разсмя.

— Той замина за Ню Йорк, госпожо Джаксън, не за Патагония. Доколкото разбирам, всички го очакват с нетърпение.

— Тъй си е, да.

Готвачката се засуети около къкрещите тенджерите, вдигаше капациите им и надникваше в тях.

Шарлот каза:

— Тръгвам си, госпожо Джаксън. Благодаря за кафето. Много ми се услади.

Готвачката грейна от удоволствие и докато гостенката излизаше, ѝ изпрати въздушна целувка.

Шарлот завари икономата в неговия кабинет, както винаги заровен в документи върху писалището му. Вдигна поглед, когато тя влезе, след като почука.

— Добро утро, господин Хенсън. Искам само да ви уведомя, че след няколко минути имам среща с графа и графинята в южното крило. Срещата е лична. Не искам да се разтревожите, ако видите запалени лампи там в събота сутрин.

— Благодаря, госпожице Шарлот. Оценявам вашата съобразителност, но вече знам. Графът ме предупреди преди малко.

По задното стълбище Шарлот стигна до главното фоайе. След това се насочи към южното крило, събирайки сили за срещата с графа и графинята.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Шарлот чу стъпки зад себе си и позна на кого са. Спря и се обърна. Точно както предполагаше, Хенсън тичаше подире ѝ с решителен израз на лицето.

— Извинете ме, госпожице Шарлот — каза той, като стигна до нея. — Не ви попитах дали ще искате да ви сервирам закуски на срещата. Графът не ми даде никакви инструкции.

— Не е необходимо, господин Хенсън. Но благодаря, че сте се сетили.

Усмихна му се сърдечно. Отношението ѝ към него беше специално; той ѝ беше слабост и неговото авторитетно присъствие я успокояваше, особено ако имаше грижи и проблеми. Също така неговата преданост към Кавендън и към семейството бяха похвални. Въпреки строгостта си към персонала, никога не повишаваше тон, нито беше нелюбезен. Имаше дарба да управлява прислугата. „И семейството“ — подсмихна се тя.

Хенсън прибави:

— Ако нямате нищо против, ще ви придружа до южното крило. Ще ви помогна да запалите осветлението. Има толкова електрически ключове. Все пак съм благодарен, че петият граф прокара електричество. Сега щяхме да сме загубени без тази инсталация.

— Моля ви, елате с мен, господин Хенсън, много ще ми помогнете. — Досети се, че любопитството го разяжда, и понеже искаше да разсее всякакви недоразумения, Шарлот каза с доверителен тон: — Предложих на Негова светлост да обмисли дали да не възстановим южното крило. Ще имаме само полза, ако го отворим, защото в източното все се разваля нещо. Но повдигнах въпроса и заради лейди Гуендолин.

Хенсън се спря изведнъж и я загледа изненадано.

— Не разбирам. Та нали лейди Гуендолин е доволна там, където живее?

По гласа му пролича, че е искрено озадачен.

Шарлот кимна.

— Да, доволна е. Но ще ви кажа под секрет, господин Хенсън, и нека си остане между нас.

— Но, разбира се. Никога не предавам доверието. Би трябвало да го знаете след толкова години.

— Зная. Опасявам се, че графът е доста обезпокоен в известен смисъл заради завръщането на господин Хюго. Разбирате ли, имението Литъл Скел всъщност е негово. Било е собственост на майка му, но лейди Гуендолин продължи да живее там и след нейната смърт. Както и да е, това е негово законно право.

Хенсън разбра какво е положението и лицето му се отпусна.

— Лейди Евълин не промени завещанието в полза на сестра си. В това е проблемът, нали?

— Опасявам се, че може да се окаже проблем. Господин Хюго има законно право над къщата. Опитах се да намеря решение, ако това се случи. Веднага се сетих за южното крило. Какво е вашето мнение, Хенсън?

— Идеално решение, госпожице Шарлот. Лейди Гуендолин ще бъде пак самостоятелна, пък и южното крило е красиво и много удобно. А, ето че пристигнахме. Хайде да запалим лампите.

Докато говореше, той разтвори двойната махагонова врата и въведе Шарлот. Обиколиха заедно стаите, разговаряйки за това-онова.

— Благодаря за помощта — каза тя полугласно, като чу стъпки и гласове. Излязоха да посрещнат графа и графинята, които тъкмо влизаха в галерията на южното крило.

Хенсън веднага се извини и си отиде.

Шарлот каза:

— Хенсън си предложи помощта за осветлението. Трудна задача.

Лейди Фелисити оглеждаше дневната, която беше в бледозелени тонове, и възкликна:

— Бях забравила колко прелестна е тази стая, Чарлс, и старинните мебели са изключителни. Леля Гуендолин ще се чувства добре тук. Пък и кой не би се чувствал добре? Шарлот, идеята ти е чудесна.

— Може би не си спомняте, но и другите стаи са също толкова прелестни. Да пообиколим, ваше благородие, желаете ли? — предложи Шарлот.

Графинята веднага се съгласи и тръгна напред, изоставяйки Чарлс и Шарлот.

— Колкото повече разглеждам това крило, толкова повече ми харесва. — Той се обърна към Шарлот: — Сериозно се замислям да отворя крилото за летните приеми дори ако Хюго не си поиска къщата.

Шарлот само кимна.

Той спомена същото и пред Фелисити и тя веднага се съгласи.

Върнаха се в зелената всекидневна и Фелисити каза:

— Отново ви благодаря, Шарлот, а сега си тръгвам. Имам толкова много...

— Не можеш да си тръгнеш, скъпа — прекъсна я бързо графът. — Когато ти казах, че искам да погледнеш южното крило, споменах също, че Шарлот настоява да говори с нас за нещо важно.

Графинята погледна гостенката и сви вежди:

— Някакъв проблем ли имате?

— Не, аз нямам, милейди. Вие и графът имате. Но когато Ингамови имат проблем, семейство Суон също имат.

— Какво има, Чарли? — обърна се към нея графът с името ѝ от тяхното детство, когато изведнъж забеляза колко е притеснена.

Като пое дълбоко дъх, тя отговори:

— Седнете, моля ви, и...

Гласът ѝ заглъхна.

Фелисити се колебаеше, явно ѝ се искаше да се занимае със своите си работи, но съпругът ѝ почувства инстинктивно, че има нещо наистина много тревожно.

— Хайде, Фелисити, седни до мен на дивана — настоя той.

Фелисити неохотно седна и прикова поглед върху Шарлот.

— За какво искате да говорим? Едва ли е нещо чак толкова лошо.

Шарлот седна на едно канапе до тях и отговори тихо:

— Наистина е много лошо, лейди Мобри. Намирате се пред почти нерешима ситуация. Може да се окаже пагубна, да съсипе рода Ингам.

Фелисити я погледна изумено, очевидно неспособна да проумее подобно абсурдно предположение.

Чарлс Ингам безрезервно вярваше на Шарлот Суон. Знаеше, че тя не преувеличава. Не беше в стила ѝ. Лицето му пребледня и

светлите му сини очи се изпълниха с мрачно предчувствие, докато се
взираше в нея.

— Хайде, кажете, Шарлот — каза той, събирайки сили.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Като пое дълбоко дъх, Шарлот каза:

— Дафни е бременна.

Не откъсваше очи от лицата им, докато произнасяше тези съдбовни думи.

Те експлодираха като бомба.

В първия момент родителите не можеха да отронят и дума, толкова смаяни и потресени бяха. Спогледаха се тревожно и после се вторачиха в Шарлот, и ако се съдеше по израженията им, изобщо не й повярваха. Като че ли не можеха да разберат какво им съобщи така безцеремонно.

— Не! Не! Това е невъзможно — развика се Чарлс високо и гневно. — Не и Дафни! Това е невъзможно! Тя не познава нито един мъж. Как тогава ще забременее?

Потрепери, докато изричаше думата, и поклати буйно глава. „Шарлот греша — помисли си. — Сигурно греша. Това не е истина. Дафни не може да забременее. Не и моята Дафни.“

Фелисити най-после си върна гласа.

— Съгласна съм с Чарлс — възкликна тя пискливо. Притисна с трепереща ръка устата си, като се мъчеше да потисне надигащите се ридания. — Тя никога не би прекрачила границата на благоприличието, не би ни разочаровала. Чарлс има план за нея. Тя иска да се омъжи за син на херцог. Тя е почтена и е вярно, че не познава нито един мъж, освен Джулиан Тобат, но...

Фелисити повече не можеше да се сдържа и започна пак да ридае.

Чарлс се премести до нея и я прегърна, за да я успокои. Но тя беше като обезумяла, също като него. Той не можеше да се съвземе от шока, като че ли силите му се стопяваха. За пръв път в живота си се чувстваше смазан.

Като прегръщаше ридаящата жена, погледна безпомощно към Шарлот.

— Кой го стори?

Тя отвърна колебливо:

— Не знам. Ние не...

— Да не би да твърдите, че не ви е казала кой е... любовникът ѝ?
— извика Фелисити още по-пискливо, пребледняла като платно.

— Любовник няма, ваше благородие. Дафни няма връзка с мъж. Тя е невинна жертва. Нападната е от мъж... не зная познавала ли го е или не. Била е изнасилена.

— Нима Джулиан Тобат я е изнасилил? — възмути се бащата, изпълнен с гняв. Беше изумен и добави: — Положително не е бил Джулиан... той беше много кротък.

— Не зная той ли е бил. Тя не е склонна да споделя подробности...

— Кога се е случило? — попита Чарлс.

— В съботата, когато обядвахте с момичетата. Трети май. Тя отиде до Хейвърс Лодж след обяда...

— Спомням си! — прекъсна я той. — Дафни ми каза, че отива до Хейвърс Лодж да каже на Джулиан, че може да покани Мадж на летния бал. Може би греша. Може би той я е изнасилил; да, това се е случило.

— Имаш право, Чарлс — каза тихо Фелисити, която беше успяла да се овладее. — Сигурно е било в къщата, когато е отишла там.

— Не, не — отрече Шарлот. — В зюмбюлената гора... — Гласът ѝ заглъхна, когато видя, че отново изпаднаха в шок.

— В нашата земя! — извика Чарлс, като очевидно неговата обичайна стеснителност се беше изпарила.

На Фелисити явно ѝ хрумна нещо и сподели:

— Да, Джулиан беше сгоден за Мадж Кортни, но само защото Дафни не се влюби в него. Мечтите на Чарлс бяха и нейни мечти. Но все си мислех, че Джулиан е влюбен в нея. Според мен Мадж беше неговата втора възможност. Пък и не бива да забравяме, че тя е богата. Семейство Тобат харесват богати жени, знаете.

Настъпи продължително мълчание.

Шарлот първа го наруши:

— Мисля, че трябва да ви кажа всичко, което зная. След това ще говорите с Дафни. Тя е ужасена, не е на себе си от мъка. Старае се да не ѝ личи, така я посъветва Алис. Но има нужда от вас, от вашата обич, копнее вие да я разберете и утешите.

— Естествено — съгласи се Чарлс и занарежда, за да се успокои:
— Дафни е прекрасна млада жена и очевидно е абсолютно невинна жертва. Наш дълг е да ѝ вдъхнем увереност, че сме на нейна страна и че ще ѝ помогнем по всеки възможен начин.

Фелисити въздъхна дълбоко.

— Ще ѝ помогнем да го преживее, Шарлот, но какво ще правим с нейната бременност! Как ще я запазим в тайна? Как ще живее нормално? Ами ако тайната излезе наяве? Тя ще бъде опозорена. Семейството ни ще бъде опозорено, както ни предупреди. Ами какво ще стане догодина? Очаква се да я представим в обществото, в двора. Как ще защитим доброто си име?

— Имам план. Но нека първо да ви разкажа всичко за трагедията на Дафни.

— Да, да, Чарли, разкажи ни всичко.

Чарлс се облегна в очакване. Шарлот склучи ръце и направи точно това... разказа им всичко, колкото и потискащо да беше.

* * *

След като Шарлот завърши разказа, Чарлс се изправи. Благодарил я и погледна съпругата си.

— Трябва да намерим Дафни, да я утешим, да я накараме да повярва, че ще ѝ помогнем. Сигурно е обезумяла от мъка.

— Да, сигурно е така.

Фелисити също се изправи и точно в този момент се почука на вратата на южното крило. Шарлот изтича да отвори.

Пред вратата стоеше Дафни. Изглеждаше много красива с бледосиния си тоалет и беше изплашена.

— Влезте, лейди Дафни. Вашите родители тъкмо се канеха да ви потърсят — усмихна ѝ се Шарлот. — Наясно са, че сте абсолютно невинна — завърши тя шепнешком.

Дафни пристъпи в галерията. Майка ѝ се спусна към нея и я прегърна. Чарлс я последва, прегърна двете жени и ги притисна към себе си, сякаш да ги защити.

След малко Шарлот каза:

— Ще бъда в лавандуловата спалня, тук, в южното крило. И когато сте готови да чуете моя план за Дафни, ме повикайте. Сега ви оставям да си поговорите и утешите.

Чарлс само наклони глава и леко ѝ се усмихна.

— Благодаря ти — прошепна едва чуто и се обърна към дъщеря си и жена си. Тревогата му беше очевидна, както и дълбоката му любов.

* * *

Шарлот седеше на старинното писалище в лавандуловата спалня и доуточняваше плана, който беше намислила през последните няколко дни. Надяваше се, че ще се окаже успешен, молеше се да бъде успешен. Щом започнат да го прилагат на практика, вярваше, че тя и родителите ѝ ще спасят Дафни и репутацията на семейство Ингам. Това бяха нейната цел и нейният дълг. Беше Суон. А имаше и други Суон, които ще ѝ помогнат.

* * *

След известно време Дафни дойде при Шарлот и двете се върнаха във всекидневната. Веднага почувства с каква обич са се отнесли Чарлс и Фелисити към дъщеря си. Момичето не беше така напрегнато и изплашено.

Щом седнаха, Чарлс попита:

— Кой друг знае, Шарлот?

— Освен нас четиримата, Алис и Уолтър.

— В такъв случай тайната ще бъде запазена. — Погледна Дафни.
— Не си казала на нито една от сестрите си, нали?

— Не, папа, не съм. Госпожа Алис ми каза, че не бива... с никого да споделям. Да не вярвам на никого в тази къща, освен на родителите си и на Суонови. Послушах я и постъпих, както ме посъветва.

— Радвам се да го чуя, Дафни. — Обърна се към Шарлот и попита: — Какъв е вашият план?

— Да се пази тайна е първото жизненоважно правило. Ако почувствате нужда да поговорите с някого, ако сте разстроени — започна тя, като погледна многозначително Дафни и Фелисити, — тогава споделете помежду си или с Алис и мен. Говорете някъде, където сте сигурни, че никой няма да ви чуе. Разбрахте ли? Не забравяйте, не бива да плъзне слух за вас, Дафни.

И двете кимнаха, и Шарлот продължи:

— Второто е вашето поведение. Трябва да се държите както обикновено на всяка цена. Всички вие. Никой не бива да заподозре, че нещо не е наред. Това се отнася най-вече за вас, Дафни. Както Алис ви е казала, моля ви, придавайте си винаги жизнерадостен и щастлив вид. — Облегна се и позамълча, преди да каже на Чарлс: — Вашият баща веднъж ми каза нещо, което запомних завинаги: „Никога не показвай слабост, никога не увесвай нос.“

Той кимна.

— И на мен е казвал същото, сега неговият съвет е съвсем навреме.

— Дойде време да поговорим за бременността. Дафни е била нападната на трети май. Днес е двайсети юли и по мои изчисления тя е във втория месец. Тъй че през следващите четири месеца няма да й проличи.

— Нима е възможно? — вдигна вежда Чарлс.

— Дафни ще може да носи роклите си още няколко седмици. В това време Алис ще й ушие такива, които ще прикриват състоянието ѝ и които ще бъдат също толкова елегантни. Освен това Дафни е стройна и слаба като майка си, което в случая ще помогне. Доколкото си спомням, на Нейно благородие също дълго време не ѝ личеше.

Докато говореше, Шарлот погледна Фелисити за потвърждение.

Графинята кимна и се обърна към Чарлс:

— На мен бременностите всъщност не ми личаха поне до шестия месец. Да се надяваме, че при Дафни ще бъде същото.

Той мълчеше, молейки се да имат право.

Шарлот се заговори с Фелисити:

— Сигурна съм, че Дафни може да остане в Кавендън през летните месеци и да се забавлява на всички приеми, без някой да забележи каквото и да е. Тоалетите ѝ, държанието, конструкцията, всичко е в нейна полза. Не сте ли на същото мнение?

— Да, и всичко трябва да продължи по най-естествен начин.

Шарлот се замисли за малко, преди да продължи:

— В един момент Дафни ще трябва да изчезне и на мен ми дойде следната идея. Защо да не отиде на обиколка из Европа? Много млади жени пътуват, преди да бъдат представени в обществото и в кралския двор.

— Великолепна идея — отвърна Фелисити и погледна съпруга си. — Не си ли съгласен?

— Съгласен съм, но кой ще я придружи?

— Ако нямате нищо против, ваша светлост, аз ще я придружа като настойница или компаньонка.

— Бих искал да обиколи Европа — отвърна Чарлс и почувства, че все повече се успокоява, докато Шарлот им обяснява плана си. — А ти какво мислиш, скъпа? — попита той Дафни, усмихна ѝ се и едва се съдържа да не я грабне в прегръдките си, да я притисне до себе си и да я предпази от всякакви беди завинаги.

— Аз също бих искала... пък и нямам кой знае какви други възможности. Не мога да живея в къщата ни в Мейфеър заради прислугата. Затова пътешествието ми се струва единственото разрешение на въпроса. — Погледна Шарлот. — Ще се радвам да бъда с вас, госпожице Шарлот, и това във всички случаи означава, че мога да си отдъхна. Защото след октомври вече няма да мога да се прикривам, нали?

Шарлот кимна.

— А след пътешествието? — попита Фелисити Шарлот. — Каква е следващата стъпка?

— Може би Дафни ще се върне в Кавендън за две-три седмици, след което ще ви помоли да я пратите в девическо училище или в Париж, или в Швейцария. Тя няма да отиде в никакво училище за млади дами, но ще има добри частни учители и ще научи много. Ще се представяме под чуждо име.

— После Дафни ще си дойде за Нова година, ще бъде добре образована, ще бърби на френски като на роден език, и ще лъха на парижки шик, така ли?

Чарлс хвърли на Шарлот изпитателен поглед.

— Точно това имам предвид, лорд Мобри.

— Къде ще роди Дафни? — попита тихо той.

— В реномирана болница в Южна Англия, може би в Кент... в някое от южните графства, под чуждо име.

— С бебето какво ще стане? — попита тихо Фелисити.

— Зависи от семейството, но мисля, че имате достатъчно време да вземете решение за осиновяване. Струва ми се, че нямате друга възможност — отговори деликатно Шарлот.

— И тъй, помогнахте ни да се поуспокоим — колебливо се усмихна. — Много сме ви благодарни. Ще разискваме и ще решаваме, когато му дойде времето. А сега, Шарлот, ще обядвате ли с нас?

— Благодаря, Ваша светлост, но имам среща с Алис, която ми е трудно да отменя. Но ако нямате нищо против, ще дойда за следобедния чай. Удобно ли е? Ще се радвам да видя Ги.

— Разбира се — отвърна бързо Фелисити. — И леля Гуендолин ще ни гостува. Всъщност ще се съберем цялото семейство. Естествено сте добре дошли.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

По-късно същия следобед Чарлс Ингам изкачи чукарите до оголените грамадни скали. Бяха монолитни и се издигаха в полукръг като природна крепост. Тук беше любимото му място още от детството му.

Започна да притъмнява, докато се изкачваше. Той погледна небето. Въпреки оловносивите облаци, които се насъбираха, знаеше, че няма да вали. Седна на един гладък камък, облегна се на каменния скат и със затворени очи се отпусна.

Докъдето стигаше погледът, се простираше пустош и този безлюден, самотен пейзаж го умиротворяваше. Оставаше сам с мислите си, разсъждаваше и търсеше решения за проблемите. Затова дойде тук. Да бъде сам и да оплаква съдбата на дъщеря си.

Остана потресен до мозъка на костите си от разкритията на Шарлот. Трагедията с дъщеря му, с неговата скъпа Дафни, се случваше една на милион. Негово дете, изнасилено в границите на неговата земя, беше невъобразимо и безкрайно ужасяващо. Това разби сърцето му, плановете му за нея, както и нейните. Колко съсипана и изплашена е била... и още е, ако истината излезе наяве. Била е храбра и силна, което му подсказваше, че е истинска Ингам. Гордееше се с нейния стоицизъм.

Въздъхна тихичко, представяйки си най-лошия сценарий. След като я е изнасилил, онзи мъж можеше да я убие, за да прикрие престъплението си.

Щом му минеше през ум тази възможност, се смразяваше и сега за кой ли път си забрани да мисли по този начин.

Имаха късмет, че е жива, че онзи, който я е изнасилил, не е стигнал до крайност и не я е убил. Слава богу, лицето ѝ не беше пострадало. Беше започнала да се съвзема поне физически, ако не душевно. Очевидно ѝ трябваха време и специални грижи. С Фелисити ще ѝ отдадат цялото си внимание, също Шарлот и Алис.

Ами бебето? Каквото и да си говорят, и да правят, то е Ингам, чрез Дафни кръв от неговата кръв. Затвори очи и се замисли.

Кой я е изнасилил? Едва ли е бил непознат, който се е скитал из тяхното землище, случайно е попаднал на нея, изнасилил я е, после е избягал.

Когато спомена Джулиан Тобат пред Дафни, тя наведе глава, вторачи се в преплетените си ръце и се разплака. Сега, като си припомняше събитията, повярва, че в онзи момент тя мълчаливо е посочила Джулиан.

Джулиан Тобат. Чарлс се съсредоточи върху младия мъж. Беше му се струвал винаги кротък, деликатен, дори леко безличен, както отбеляза Фелисити. Откъде толкова хладнокръвие у него, че да нападне Дафни, и насила да извърши сексуален акт с нея?

Отговори си почти веднага. Най-тихите мъже често откриват у себе си мотив и воля, за да вземат това, за което копнеят. Чувство на неудовлетвореност, желание, любов и похот се преплитат и се превръщат в огромна движеща сила. Това ли се беше случило през онзи майски ден? Не знаеше и едва ли някога щеше да узнае. Но у него се загнезди мисълта, че Джулиан е най-вероятният извършител. Да, но той е мъртъв, погребан и толкова. Трябваше да се справят с реалността.

Ако следваха плана на Шарлот, Дафни ще продължи живота си през февруари 1914, все едно нищо не се е случвало. Тайната ще остане в семейството.

Дафни ще се върне от пътешествието с много нови знания за европейската история и изкуство, ще научи френски, ще попие онзи неповторим шик, който е само парижки. Ще има нов гардероб с тоалети от най-изисканите модни къщи в Париж и ще бъде представена в обществото, точно както винаги са планирали. И ще се омъжи за син на херцог.

Шарлот им каза, че всичко може да се оправи, а той вярваше на Шарлот Суон. Винаги ѝ беше вярвал. Баща му години наред се осланяше на нейното мнение. Когато и да погледнеше към онова време, осъзнаваше колко е разчитал на нея през цялото си детство.

Той извади часовника си и го погледна. След това стана, напусна скалното убежище и пое към къщи по пътеката през пустошта. Ненадейно зърна двама горски пазачи, които обхождаха по-ниския хребет, и им помахаша. Те също му помахаша.

След сутрешната среща с Шарлот най-после разбра защо напоследък толкова много пазачи обикалят земите му. Пърси Суон, главният пазач на дивеча, му обясни, че се говорело за браконieri. Това не беше вярно. Шарлот беше организирала защита за цялото семейство. Това сега му стана ясно. Одобряваше действията ѝ; присъствието на горските пазачи го успокояваше.

* * *

Уолтър Суон очакваше Чарлс в гардеробната, свързана с неговата спалня.

— Опасявам се, че закъснях, Суон. Графинята слезе ли за чая?

— Да, милорд, преди около десет минути. Лейди Гуендолин пристигна малко по-рано, отколкото я очаквахме.

Чарлс кимна, докато Уолтър му помагаше да съблече спортния си жакет.

— Както обикновено — промърмори той, клатейки глава. — Моята леля все се страхува да не пропусне нещо, затова е точна до секунда. Такъв е нейният маниер от години.

— Хенсън ми предаде съобщение за вас. Господин Хюго Стентън е телефонира от Лондон. Хенсън ми записа номера му.

Уолтър подаде листче на Чарлс. Той го погледна и го остави на скрина.

— Първо ще се облека.

Чарлс се изми в банята, после се погледна в огледалото. Помисли си, че изглежда напрегнат, и веднага си напомни да се отпусне и да се държи по най-естествен начин. Чудеше се защо Хюго му е телефонира. Дано да се е отказал от визитата. Това щеше да бъде добра новина за разнообразие. При сегашните обстоятелства присъствието му щеше да ги притеснява. В момента всякакви гости щяха да им бъдат в тежест. Нямаше намерение да отмени гостуването на Хюго, с малко късмет той сам може би щеше да го отмени.

* * *

Дилейси седеше до Майлс на малкия диван.

— Днес е много приятно, нали? Мама изглежда доста по-добре.

— Вярно е — отговори Майлс и огледа стаята. В семейството той беше най-наблюдателният, нищо не му убягваше. Вече беше забелязал настроението на майка си. От покрусена жена изведнъж се превърна в жена, която прекалено много се смееше и постоянно се усмихваше. Никога не се държеше лекомислено, а сега изглеждаше точно така. Майлс се намръщи и погледна Дафни. Нейното поведение също рязко се промени. Беше спокойна; вече не се мотаеше из къщата с разплакани очи. Колкото до баща му, той беше твърде сърдечен.

Изключително прозорлив за възрастта си, четиринайсетгодишният Майлс реши, че не се държат нормално. Не можеше да престане да се чуди защо този следобед са толкова различни. Какво ставаше тук? Майлс беше сигурен, че е доловил нещо потайно и че в семейството се е случило нещо необичайно. Но даже не се осмеляваше да изкаже предположение.

— Какво си се замислил? — побутна го с лакът Дилейси. — Разсеян си. Какво има?

— Честно, Лейси, за нищо особено. Бях се замислил за вечеринката другия петък. Не бих казал, че я очаквам с нетърпение — измисли си набързо той.

— О, моля те, не се цупи така, Майлс. Това е забава. Ще танцувам с теб, Дидри и Дафни също. После ще се изплъзнеш на онези момичета, дето се кискат и припадат по теб.

— О, не! — отвърна й остро той. — Престани да ме дразниш. Не ми е приятно и ти го знаеш. Както и да е, не ме интересува нито едно от тези глупави момичета от околността. Не разбирам защо ги канят.

— Защото майка ти и баща ти са най-високопоставеното семейство в Йоркшир и техен дълг е да бъдат домакини на няколко приема през лятото, и да съберат йоркширското общество.

— Днес следобед срещнах Хари Суон и му обещах да отидем за риба следващата събота — смени темата Майлс. — Ще си направим пикник в гората. Знам, че на теб и на Сеси много ще ви допадне. Идеята не е ли страхотна?

Майлс й се усмихна. Искаше му се да бъде мил и добър брат. Дилейси беше любимата му сестра, освен това не му се щеше да всява

у нея съмнения за семейството. Знаеше колко е любопитна, постоянно си пъхаше носа в хорските работи.

Дилейси се зарадва.

— Ще бъде много хубаво!

Вниманието ѝ беше привлечено от Пеги Суифт, която обслужваше гостната. Беше застанала в коридора, точно до вратата. Присламчваше се до лакея Гордън. Дилейси едва не се разкиска. Те си мислеха, че никой не ги вижда.

За да не гледа как флиртуват, Дилейси скочи и отиде да седне до Дафни. Този следобед тя изглеждаше великолепно с бледозелената си копринена рокля. Дилейси помисли, че навярно е най-новият модел със съвършен цвят на госпожа Алис.

— Нова рокля ли? — попита тя, взирайки се в сестра си с възхищение. — Много ти отива, Дафни.

— Не, не е нова. Госпожа Алис ми я уши миналата година. Обличала съм я само веднъж.

— Виж Пеги как флиртува с Гордън — прошепна Дилейси, като ги зърна отново.

Дафни проследи погледа ѝ.

— Не мисля, че флиртува — каза тя меко, тъй като ѝ се искаше да защити Пеги.

Картината, която представляваше младата жена с нейното бебе, докосна сърцето ѝ и тя почувства съжаление заради положението, в което беше изпаднало момичето. — Според мен проверяват дали ще стигне храната.

Дафни се усмихна на Дилейси.

В другия край на гостната Шарлот седеше до Ги Ингам, чието присъствие винаги ѝ доставяше удоволствие. Радваше се, че дойде за следобедния чай. Обикновено прекарваше много приятно, главно защото събирането следобед беше много по-непринудено, отколкото семейните вечери — твърде официални и твърде дълги, а често и малко претенциозни. Ги, който обикновено я размиваше, и сега не пропусна, като ѝ каза с конспиративен тон:

— Леля Гуендолин току-що ми съобщи, че е открила най-подходящото за мен момиче. Ще ми го представи на вечеринката следващия уикенд. Мога да се закълна, че ще бъде грозна като греха, но ще се окаже наследница на огромно състояние.

След като престана да се смее, Шарлот отбеляза:

— Лейди Гуендолин много се стареа да сватосва младите и нека да ѝ го признаем, успява да изнамери богати наследници, това е абсолютната истина. — Настъпи кратко мълчание, после попита: — Какво се случи с Вайълет Лансинг? Стори ми се, че доста я харесваше, Ги. Поне останах с такова впечатление на Великден.

Облегна се и го загледа. Той заемаше по-специално място в сърцето ѝ. Познаваше го, откакто се роди. Забеляза, че изражението му изведнъж се промени. Натъжи се и ясните му сини очи помръкнаха.

След миг, като си пое дъх, Ги каза полугласно:

— Беше ми обърнато внимание, че Вайълет не е съвсем подходяща да носи графска титла. — Въздъхна тежко. — За малко да... ами, да се влюбя безумно в нея, но се овладях навреме. Тъй че се оставих на течението... — сви рамене и продължи меко, — докато всичко утихне. Почувствах необходимост да бъда нежен с нея. Не исках да я нараня. — Той се облегна и се усмихна мило на Шарлот. — Няма смисъл да си удриям главата в стената. От това няма да излезе нищо добро. Те не я искат.

— Много съжалявам. — Тя му съчувстваше и докосна леко ръката му. — Ще срещнеш друга, която ще бъде подходяща във всяко отношение. Ще видиш, един ден това ще се случи.

— Зная. И папа ми каза същото. Но друга като Вайълет никога няма да срещна...

Шарлот тъкмо щеше да изрази своето съчувствие, когато Дидри седна до нея и попита Ги:

— Папа каза ли нещо за сезона в Лондон? Ще ходим ли там тази година?

— Не зная, и да ти кажа честно, Дидри, хич не ме интересува — отвърна брат ѝ. — Предпочитам да прекарам лятото в Кавендън. Тенис, крикет, плуване, риболов, летните вечеринки и летните забавления. Но не мисля, че тази година ще отидем в Лондон за сезона, поне не цялото семейство. Защото леля Ан е много болна и мама не иска да бъде твърде далеч. Така ми каза Дафни.

— Какво ли знае тази глупава Дафни, тя се интересува само как изглежда.

Ги погледна озадачено сестра си, като се питаше защо е така жестока, и смени темата. Заговори за Хюго Стентън, когото очакваха

съвсем скоро да им гостува, и зададе на Шарлот куп въпроси за него.

Изведнъж настъпи суматоха, когато едно мъничко същество, твърдо решено присъствието му да не остане незабелязано, се втурна в стаята с викове:

— Дойдох за чая, папа! Може, нали? И аз трябва да присъствам.

При вида на Дулси, която се носеше през стаята толкова бързо, колкото позволяваха мъничките ѝ крачета, Чарлс стана от дивана и грабна в прегръдките си най-малката си дъщеря.

— Ето те и теб, скъпа — усмихна се той, притискайки я до гърдите си. — Нима може без теб. Но преди това искаш ли да дойдеш с мен да проведем важен телефонен разговор?

— О, да, папа, искам. И аз ли ще говоря по телефона?

Всички се разсмяха на думите на прелестното палаво дете. И Чарлс се смееше, докато отиваше към библиотеката.

Остави Дулси на стола до писалището и каза:

— А сега бъди послушна, скъпа, и щом свърша с телефонния разговор, ще прием чай.

— О, да, папа, ще бъда послушна — обеща Дулси с лъчезарна усмивка. Обичаше папа и беше доволна, че е тук с него. Сега сестрите ѝ ще видят, че тя му е любимата дъщеря.

Чарлс вдигна телефона и помоли да го свържат с лондонски телефонен номер. След малко телефонистът се обади и събщи, че хотел „Кларидж“ е на линия. Чарлс помоли да го свържат с господин Хюго Стентън.

Почти веднага се чу мъжки глас:

— Ало, Стентън на телефона.

— Братовчед ти Чарлс се обажда, Хюго. Получих твоето съобщение.

— Радвам се да те чуя след толкова много години! — възкликна Хюго, искрено зарадван. — Обадох се, защото се надявам, че ще мога да променя датата на моето посещение в Йоркшир.

В първия момент Чарлс се обърка, но все пак отговори спокойно:

— Да, разбира се. Кога ще дойдеш?

— И аз се чудя, по-скоро се надявам, че ще се съ согласиш да дойда следващия петък за няколко дни, както се бяхме уговорили.

Изненадан, Чарлс се поколеба, преди да каже:

— Мисля, че няма проблеми, Хюго. Но трябва да те предупредя, че същата вечер даваме прием с танци. Ако това не те притеснява... ще трябва да предупредя и Фелисити. Но не виждам причини, приятелю — завърши с желанието да бъде сърдечен.

— Благодаря, Чарлс. Между другото обичам да танцувам, затова ще танцувам, за да си заслужи вечерята, тъй да се каже. Нямам навика да променям уговорките в последния момент, уверявам те — добави той. — Но ми съобщиха, че трябва да присъствам на важна среща в Цюрих, и идващият уикенд е единствената ми възможност да дойда в Йоркшир, иначе датите се засичат.

— Разбирам те. Тези неща понякога се случват. Няма никакъв проблем. Облеклото е официално, естествено. Утре сутрин ще ти се обадя да уточним подробностите.

— Много благодаря, Чарлс, нямам търпение да се върна в Кавендън. Лека нощ.

— Лека нощ — отвърна Чарлс и затвори телефона.

След това взе Дулси и излезе от библиотеката.

Тя възкликна:

— Но ти не ми даде да говоря!

— Зная. Съжалявам, Дулси, човекът бързаше.

От вратата на гостната с Дулси на ръце Чарлс обяви:

— Имам новина за вас.

Всички го загледаха.

— Току-що говорих с Хюго Стентън. Пристига другия петък вместо в края на юли.

— Прекрасно! — въодушеви се леля Гуендолин. — Нямам търпение да го видя.

— Още един за танците, папа! — извика Дилейси.

Фелисити попита:

— Защо Хюго промени намеренията си, Чарлс?

— Телефонирал е по-рано, когато бях на разходка. Току-що говорих с него. Отседнал е в хотел „Кларидж“. Датите му са се объркали. Нали няма проблем за следващия уикенд?

— Не, няма проблем. Пък и Дилейси е права. Хубаво е да имаме гост, особено братовчед, когото не сме виждали отдавна. Ще танцува с младите дами, както предположи Дилейси. А може би и с някои от по-възрастните.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Искаш ли да се поразходим? — попита Гордън Лейн, усмихвайки се на Пеги. — Допуши ми се, пък и да ни лъхне малко свеж въздух.

Пеги също му се усмихна.

— Защо не? Само да попитам готвачката.

Гордън кимна. Свали вратовръзката си, съблече самото и жилетката, закачи ги на закачалката и пъкна в джоба на панталона си пакет цигари и кибрит.

— Готвачката ме пусна — каза му Пеги, като се върна във всекидневната за персонала. — Но ми заръча да не се бавя много. Ще ни чака. — Тя се захили. — Не искала господин Хенсън да ни заключи навън.

— Този стар негодник пак може да ни заключи.

— Гордън, внимавай — изсъска Пеги, сваляйки бонето и престилката. — Хайде да излизаме, преди да се появи и да ни забрани.

Измъкнаха се през задната врата и Гордън я хвана за ръка.

— Да отидем в гората. Ще изпуша една цигара и ще се върнем. Ще се забавим най-много половин час. Съгласна ли си?

Тя кимна.

— Но не искам да ходим в гората, Гордън. Там е страшно, когато е тъмно.

Той сведе поглед към нея и ѝ се захили.

— Нали съм с теб да те пазя, хубавице моя... пък и тази вечер не е толкова тъмно. Погледни как ни огрява пълната луна. Романтично е, а?

Пеги се умълча, после каза тихо и решително:

— Не искам, Гордън. Надявам се, че ме разбираш. Нямам нищо против да се погушкаме и нацелуваме, но нищо повече.

— Знам. Постоянно ми го натякваш. В такъв случай само гушкане. Пък и не можем да се бавим дълго, иначе ще ни заключат навън.

Пеги само се усмихна.

Тръгнаха мълчаливо, всеки замислен за нещо. Нямахме как да знаем, но мислехме един за друг.

През последните няколко седмици Пеги все повече се влюбваше в Гордън Лейн. Той беше строен, с хубаво телосложение, но онова, което я привличаше, беше неговата доброта. Откакто започна работа в Кавендън, постоянно беше около нея, винаги готов да ѝ помогне, ако закъса.

Малкълм Смит, главният лакей, също беше хубавец, но не беше възпитан като Гордън. Забеляза, че флиртува с двете други прислужници — Мери Инси и Елси Ролано. Гордън ѝ каза, че е женкар, и това беше вярно.

Макар и да знаеше, че тя и Гордън се сближиха, се опита да пипне гърдите ѝ в килера за провизии и тя го удари. Повече не я доближи.

Пеги знаеше, че е лапнала по Гордън, той също. Но имаше проблем. Той я желаше, тя също. Но заради горчивия си опит се страхуваше; даде клетва пред себе си, че втори път няма да си навлича беля.

Затова стоеше нащрек, докато отиваха към гората. Не биваше да се отдава на желанието си. Трябваше да се държи прилично, без да засяга чувствата му.

От своя страна Гордън Лейн беше абсолютно заплепен от Пеги Суифт. Влюби се в нея почти веднага, щом тя започна да работи в Кавендън. Беше хубава жена с изразителни очи, прелестни форми и изключително благ характер. Беше също така интелигентна и способна в много отношения.

Искаше му се да я прелъсти и същевременно започна да осъзнава, че тя е жената, за която ще бъде щастлив да се ожени. Трябваше да обуздае желанията си, иначе всичко можеше ужасно да се обърка.

Тя не подозираше, че той знае за детето ѝ. Прислугата винаги клюкарстваше. Знаеше и че мъжът я беше зарязал, и избягал в Америка. „Подлец“ — промърмори, като спря и извади цигарите си.

След като запали цигара, двамата бавно продължиха.

— Ще бъда добро момче — изведнъж каза той. — Не искам да те нараня по никакъв начин или да те вкарам в беля. Само няколко целувки, а? Нали нямаш нищо против?

— Не — съгласи се тя. — И аз искам, но нищо повече.

Докато стигнат гората, Гордън беше изпушил цигарата. Загаси я в един дънер и поведе Пеги към една полянка сред дърветата. Седнаха и Гордън я прегърна. Целуна я по шията, после неочаквано я бутна назад и я целуна пламенно. Разкопча горните копчета на роклята ѝ и погали гърдите ѝ.

Пеги се задърпа.

— Не, Гордън, недей. Моля те. Възбуждаш ме.

Той не ѝ обърна внимание. Зацелува зърната ѝ, привличайки я към себе си. Почувства силната му ерекция върху бедрото си и самата тя беше пламнала от желание. В този момент почувства опасността и разбра, че трябва да се овладее.

— Спри! — прошепна.

Той веднага я остави. Не искаше да я изплаши.

Гордън притисна устни до нейните и жадно я целуна. Същевременно вдигна полата ѝ, пъкна пръсти под пликчетата ѝ и започна да я гали.

Като се надигна на лакът, Гордън се загледа в нея и прошепна влюбено:

— На лунната светлина си много красива, Пеги. Искам да те галя. Желая те, но не искам да те насилвам... само кажи, че мога да те докосвам тук... ето така.

Той я погали и пъкна пръсти в нея.

Устата ѝ беше пресъхнала и тя успя само да кимне. Той я целуна по лицето и продължи да я гали, докато тя не простена. Той продължи да шепне:

— Отпусни се, Пеги, хайде, нека да ти доставя удоволствие. Искам само да ти е хубаво, Пег.

Тя не се противи повече и след секунди застина, после се изви, крещейки неговото име.

Гордън я прегърна и я притисна до себе си така, сякаш никога нямаше да я пусне.

— Доставих ли ти удоволствие? Да, доставих ти, знам, защото видях лицето ти. Видях колко ти харесаха моите ласки.

— Да — прошепна тя сякаш засрамено. — Достави ми удоволствие, но не беше честно към теб. И аз...

Пеги не довърши изречението и замръзна в прегръдките му, внезапно разтревожена.

— Какво има? — намръщи се той, като се досети, че нещо необичайно е привлякло вниманието ѝ.

— Шшшт — сниши глас. — В гората има човек.

И двамата седнаха и се заслушаха. Чуха отново пукането на клечки. Имаше някой там, който бързаше да се скрие в гората.

Гордън скочи на крака, дръпна Пеги и двамата на бегот излязоха от гората, и продължиха да тичат по хълма към Кавендън. Тичаха през целия път и когато стигнаха задния двор, бяха останали без дъх.

Двамата стояха задъхани до каменната ограда и се гледаха. След няколко минути Пеги каза:

— Беше мъж, стъпките му бяха тежки, затова чухме пукане на клечки. Това, че някой ни е гледал, ме плаши. Да не би да е бил някой маниак — зяпач?

— Кой е луд да обикаля в този час? — позачуди се Гордън.

— Ами ние — усмихна му се Пеги и любовта озари лицето ѝ. — Благодаря ти, че се отнесе с уважение към мен.

Той се наведе още по-близо до нея, взе лицето ѝ и целуна леко устните ѝ. След това най-сетне стигна до важното решение и каза:

— Ще се омъжиш ли за мен, Пеги Суифт? Ще бъдеш ли моя завинаги? Ще бъдеш ли моя съпруга?

Така се изненада, така се смая от неговото предложение, че изгуби дар слово. Накрая отговори:

— Да, Гордън Лейн! Да! Да! Да!

Обви ръце около врата му и се притисна към него. Целунаха се и после се отдръпнаха.

Пеги го загледа, обичаше този мъж с цялото си сърце и знаеше, че трябва да му каже истината за себе си. Ще бъде подло, ако не му обясни за Кевин.

— Има нещо, което трябва да ти кажа, Гордън. Имам...

Той я прекъсна:

— Дете. Да, знам. Това не променя чувствата ми. Обичам те, Пеги, и когато се оженим, той ще живее с нас. Ще бъда твой съпруг и негов баща.

Тя пак се притисна до него, очите ѝ се напълниха със сълзи, но ги преглътна.

— Благодаря ти, Гордън. Обещавам ти, че ще бъда най-добрата съпруга.

В този момент вратата се отвори и готвачката застана в кръг от светлина, която идваше откъм кухнята. Направи им знак да се приберат.

Хванати за ръце, се затичаха към нея. Тя ги избута в кухнята.

— Хенсън кръстосва насам-натам. Пали бързо цигара, момко. А сега си отворете ушите... били сте на двора за малко, колкото да си дръпнеш. Аз тъкмо ви повиках. Нали тъй, не ви ли повиках?

Гордън кимна и бързо запали цигара.

Хенсън се появи след няколко секунди и кимна, като ги видя. След като отиде до задната врата и я заключи, се върна по коридора.

— Лека нощ. Лека нощ на всички — извика и си отиде.

— Лека нощ, господин Хенсън — отвърнаха Гордън, Пеги и готвачката.

* * *

Доста по-късно същата вечер в леглото си в слугинската спалня Пеги си мислеше за Гордън, за предложението му и мисълта да се омъжи за него я изпълни с щастие. Знаеше, че двамата ще си допаднат, че ще бъдат страхотен отбор. След това си спомни за произшествието в гората. Беше сигурна, че там някой се спотайваше между дърветата, Гордън също. Все се питаше дали натрапникът е видял милувките на Гордън.

Маниак — зяпач ли? Но кой? Поколеба се дали да каже на готвачката или на госпожа Туейтс. Дори на Хенсън. Но почти веднага се отказа. Щеше да се издаде къде е била с Гордън. Пък и какво щеше да постигне, ако каже? Трябваше да предупреди Гордън на сутринта да не споменава за мъжа в гората. Никой не биваше да заподозре, че са излизали през нощта от къщата, след като това не беше разрешено. Правилата в Кавендън бяха строги. И Хенсън следеше да се спазват стриктно.

* * *

На сутринта Пеги беше първа в кухнята. Беше толкова щастлива, че ѝ идеше да запее. Но не биваше. Лицето ѝ грееше, когато каза „добро утро“ на готвачката.

— Цялата цъфтиш, моме — усмихна ѝ се също Нел Джаксън. — Добро момче е този Гордън Лейн. Искрен е на първо място и добър. Не мога да кажа същото за Малкълм Смит. Мисли се за кой знае какъв, фукльо.

— Тъй си е — съгласи се Пеги. Отиде при нея и прошепна: — Това е тайна, но имаме сериозни намерения.

— Туй е най-хубавото за теб, моме.

Все така усмихната, готвачката се обърна към печката и взе една дървена лъжица.

След малко се появи госпожа Туейтс.

— Добро утро, Нел, добро утро, Суифт. Щом си първа тук, иди да запалиш камината в библиотеката за графа. Щом дойде Инси, ще я пратя да ти помогне да сложите масата за закуска. Хайде, момиче, побързай. Нямаме цял ден.

Пеги веднага се запъти към библиотеката и след няколко минути беше коленичила пред камината и измиташе вчерашната пепел в лопата. Скоро огънят се разгоря, прибави няколко цепеници и се изправи. Ръцете ѝ бяха мръсни и тя се запъти към кухнята да се измие.

Мери Инси и Елси Роланд бяха застанали до шкафа с порцелановите сервизи в коридора и си шушукаха. Щом я видяха, млъкнаха.

— Добро утро — усмихна им се тя.

Те измърмориха по едно „добро утро“, но и двете изглеждаха сърдити, дори недружелюбни. Пеги веднага се досети, че говореха за нея и Гордън. Напоследък все подхвърляха по нещо подигравателно.

Изведнъж се чуха бързи стъпки и се появи Малкълм Смит, който слезе тичешком по стълбите.

— Господин Хенсън иска още един подгряващ се сребърен поднос. Хайде, една от вас да го намери. Бързо.

Пеги беше до шкафа със сребърните съдове, отвори го и потърси подноса. Изведнъж почувства дъха на Малкълм във врата си.

— Забременя ли вече? Хващам се на бас, че си надула корема, малка развратнице.

Преди да се опомни, той я стисна отзад и се отдръпна светкавично, тъй като кухненската врата се отвори и влезе Гордън.

Пеги се извърна и каза с леден тон:

— Да не си посмял повече да ме докосваш, Малкълм Смит. Ако пак ме доближиш, ще докладвам на господин Хенсън, че се държиш твърде интимно.

Малкълм избухна в смях.

— Всеки мъж наоколо се държи интимно с теб, Пеги Суифт, и знае как разтваряш краката си.

Чу се ахане, внезапен шум, струя въздух ги лъхна, когато Гордън с един скок мина от кухнята в коридора. Нахвърли се върху Малкълм и започна да го удря в гърдите с юмруци.

Главният лакей се биеше, но не беше силен като по-младия мъж. Замахна с юмрук да удари Гордън, не го улучи, подхлъзна се и падна по гръб, размахвайки ръце. Гордън тъкмо щеше да скочи върху него, когато Пеги хвана едната му ръка, готвачката другата и двете го дръпнаха встрани.

Миг по-късно разяреният Хенсън се появи и ги загледа свирепо.

— Какво става тук? Граф Мобри ще остане ужасен. Поосъдително поведение не съм виждал. Не се ли срамувате? — Погледна лежащия на земята Малкълм и каза с язвителен тон: — Стани веднага! И си оправи ливреята, Смит! Колкото до теб, Лейн, обясни ми поведението си.

Преди Гордън да отговори, готвачката решително се намеси:

— Видях какво стана, господин Хенсън, Малкълм е виновен. Предизвика Гордън до немай-къде. Честна дума.

Хенсън се намръщи и погледна Гордън.

— Какво предизвика този отвратителен скандал? Хайде, говори, Лейн. Нека да чуем.

Гордън мълчеше, все още вбесен на другия лакей и изнервен от изпитателния поглед на Хенсън. Поклати глава.

— По-добре да не го повтарям, господин Хенсън.

— Казвам ти истината — намеси се пак Нел Джаксън. — Чух всяка дума. О, божичко! — Обърна се усмихната към дребна, спретнато облечена жена с яркочервена коса и зелена шапка, която тъкмо влизаше в кухнята с куфар в ръка. Нел се спусна към нея, възкликвайки:

— Госпожице Уилсън! Каква приятна изненада! Добре дошла. Каква прекрасна гледка. Не те очаквахме да се върнеш до другата седмица.

— Оправих работите си по-бързо, отколкото предполагах — отговори Олив Уилсън. Със сърдечна усмивка пое протегнатата ръка на готвачката и се здрависа топло с нея. Двете бяха стари и добри приятелки; работеха в Кавендън от много години.

След като изгледа сърдито двамата лакеи, Хенсън отиде да поздрави Олив Уилсън. Тя беше лична камериерка на графинята и той най-добре знаеше колко силно се чувстваше отсъствието ѝ.

— Добре дошла отново у дома. Вярвам, че всичко е наред, госпожице Уилсън — поздрави я икономът и се здрависа с нея.

— Беше наред, господин Уилсън, докато не попаднах на тази бъркотия.

Хенсън направи гримаса.

— Наистина бъркотия... или лудница. Извинете ме за момент. — Обърна се към лакеите. — Ще се разправам с вас после. А сега се разкарайте и двамата. — Погледна стенния часовник в кухнята. — Веднага се качете в трапезарията и сложете масата за закуска.

Двамата лакеи излязоха, Хенсън погледна Пеги и каза:

— Ти най-добре остани тук. Днес не се мяркай горе. Ще помагаш на Поли... — Огледа се за момичето и като го видя свито в един ъгъл, продължи: — Подредете храната на топлите подноси, после помагайте на готвачката.

— Да, господин Хенсън. Много благодаря, сър.

Той кимна.

— Не се пречкай пред очите на Смит.

— Няма, сър. Знаете, че той беше виновен.

Хенсън въздъхна тежко.

— Ще си поговорим по-късно, Уилсън.

Излезе от кухнята много ядосан и унижен заради абсурдната сцена, на която стана свидетелка личната камериерка на графинята.

Олив Уилсън отиде в средата на кухнята и погледна Пеги. Усмиваше се.

— За теб ли се сбиха? — попита. По гласа ѝ личеше, че ѝ е смешно.

— Не. Гордън ми е приятел, разбирате ли, а пък Малкълм направи неприлична забележка. Гордън се обиди. Аз също, да си кажа честно.

— Типично за него. Той е нахалник и си позволява какво ли не. Пази се от този тип. Между другото аз съм личната камериерка на лейди Мобри.

— Разбрах. Слушала съм много за теб.

— Надявам се само хубави неща.

— Така си е... непрекъснато те хвалят.

Нел Джаксън, която все си пъхаше носа навсякъде, полюбопитства:

— Значи оправи си работите и се върна. — Изведнъж се озадачи и отбеляза: — Много подрани. Как дойде от гарата в Харогейт?

Олив Уилсън се разсмя и обясни:

— Пристигнах снощи от Лондон и Нейно благородие беше уредила шофьорът на госпожа Седжуик да ме вземе от гарата в Харогейт и да ме докара до селото. Спах при госпожица Шарлот. Знаехме, че ще бъде след десет часа, и за да не вдигна на крак цялата къща, така се уговорихме.

— Радвам се, че се върна, госпожице Уилсън. Трите месеца ми се видяха като три години.

— Разбирам те, госпожо Джаксън. И на мен ми липсвахте всички вие.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Беше на шестнайсет, когато замина — голобрадо момче, току-що завършило Итън и очакващо с нетърпение да отиде в Оксфорд. Връщаше се в Йоркшир за пръв път след шестнайсет години — мъж на трийсет и две, в разцвета на силите си. Хюго Ингам Стентън беше красив, амбициозен, мотивиран за всичко, което правеше, и изключително преуспял. Притежаваше голяма компания за недвижими имоти, беше предприемчив и талантлив търговец от най-висша категория. Бърз и решителен, беше благословен и с очарователни маниери. Хората веднага се поддаваха на обаянието му, както мъжете, така и жените, а децата запленаваше на мига с изумителната си способност да се държи с тях като с равни.

И сега, докато ролс-ройсът плавно се носеше през центъра на Харогейт, Хюго се взираше през стъклото. Нямаше как да не забележи, че градът се е променил. Виждаше нови сгради и още повече нови хотели. Харогейт беше курортен град с минерални бани от векове, след като през 1571 година открили, че изворите са лековити. И очевидно курортът процъфтяваше.

На Хюго му достави удоволствие, че Чарлс изпрати своя ролс-ройс с шофьора Грег, да го вземе от железопътната гара. Жестът показваше, че е добре дошъл, макар и никога да не беше се съмнявал в това.

Облегна се абсолютно спокоен, очаквайки с нетърпение срещата с Чарлс, Фелисити и цялото семейство.

Хюго не страдаше от скрупули, завръщайки се в Кавендън, където беше израснал. Не беше се провинил в нищо и въпреки това най-ненадейно майка му го отпрати, защото изпитваше необходимост да обвини някого за смъртта на любимия си син. Тя така и не проумя, че брат му беше враг на себе си — безразсъден и разглезен.

Лейди Евълин Ингам Стентън — негова майка и сестра на петия граф, постъпи несправедливо и нелогично. Такова беше мнението на всички. Баща му Иън го подкрепи и двамата решиха, че е най-добре да замине за Ню Йорк и да работи при негов близък приятел —

Бенджамин Силвър. „Ако останеш, по един или друг начин пак ще те наказва, постоянно ще те тормози“ — беше го посъветвал баща му. Хюго беше се съгласил и двамата изготвиха план за отиването му в Ню Йорк.

За радост на Хюго баща му никога не прекъсна контакта си с него. Пишеше му всяка седмица и го посещаваше всяка година до смъртта си преди осем години. Останаха си баща и син и бяха добри приятели.

Родителите му живееха разделени много преди трагичния инцидент с брат му, но не се разведоха. Постъпката на майка му преди шестнайсет години така разгневи баща му, че те съвсем се отчуждиха. Бяха много различни и всеки живееше в своя свят. Майка му заживя като отшелничка в Кавендън, където беше родена. Музиката и градината бяха единствените ѝ интереси.

Баща му живееше в света на състезателните коне, надбягванията и на преуспяваща ферма за расови коне в Мидълхем, недалеч от Рипън, която беше негова собственост. Имението Ендърсби и фермата от години се управляваха от майор Гонт, който развъждаше и тренираше конете още от времето на баща му. Наследи фермата след смъртта на баща си и майорът продължи да я управлява, което напълно удовлетворяваше Хюго.

Обичаше коне, но не като баща си и не дотам, че всеки ден да се занимава с тях, пък дори седмично. Остави тази работа на Гонт.

Гонт живееше в Ендърсби и Хюго възнамеряваше да го посети, докато е в Йоркшир. Искаше да го поздрави за несекващия успех и да го успокои за бъдещето. Хюго нямаше намерение да затваря фермата. Тя носеше големи печалби.

Ендърсби беше един от имотите, които притежаваше в Йоркшир, но никога нямаше да го продаде, докато майор Гонт е жив. Там беше неговият дом, който за него беше всичко, там беше тренирал за тях толкова много състезателни коне. Наследи от майка си и имението Литъл Скел, както и къщата на баща си в Ийст Уитън.

Хюго си спомни кога за последен път беше минал през тази грамадна желязна порта, която постепенно изникваше в далечината — портата на Кавендън Хол, която се отваряше към дълга алея, обградена от двете страни с дървета.

Беше с баща си и тръгна за Ливърпул. Оттам отплава за Ню Йорк.

Както стана ясно, Манхатън се оказа идеалното място за него. Бенджамин Силвър веднага го взе под крилото си и не след дълго го заобича като син, какъвто нямаше. Само на какво обучение беше подложен Хюго в търговията с недвижими имоти, банковото дело и с машинациите на Уолстрийт. Хюго беше ненаситен за знания ученик, Бенджамин — вдъхновен учител. Те станаха неразделни.

После един ден се сродиха, когато Хюго се ожени за единственото дете на Бенджамин — Лорета. Хюго натрупа доста повече от милион благодарение на интелигентността и таланта си. След ненавременната смърт на Лорета той забогатя още повече. Наследи всичко, което нейният баща й беше завещал.

Бенджамин и Лорета бяха най-добрите му приятели, нежно ги обичаше и знаеше колко много им дължи. Чувстваше се самотен, след като и двамата го напуснаха, и затова реши да се върне в Йоркшир, където беше отраснал и имаше близки роднини. Изпълни го оптимизъм, когато Чарлс се показва толкова сърдечен, първо в писмото си, след това по телефона.

Тук приключи неговото детство. В Ню Йорк намери себе си, започна наново, за да стане мъжът, който беше днес. И сега може би щеше да открие ново начало на тази земя и в това общество, което беше негово рождено право.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Силна възбуда обхвана Хюго, когато ролс-ройсът най-после мина през грамадната двойна порта на Кавендън Хол. Като слезе от автомобила, се загледа в една от най-величествените къщи в Англия и безбройните спомени мигом го върнаха в миналото.

Вратата се отвори и се появиха Чарлс и Фелисити. Двамата слязоха бързо по няколкото стъпала, за да го посрещнат, следвани от Хенсън, който пък водеше двама лакеи да носят багажа.

Чарлс го прегърна, стисна му ръката и възкликна:

— Добре дошъл, Хюго, добре дошъл у дома!

— Прекрасно е, че се срещаме отново, Чарлс — отвърна Хюго и се обърна да прегърне Фелисити, която, както му се стори, не беше се променила. Беше същата красавица с руси коси, която си спомняше от юношеските си години, също така сърдечна, любезна и елегантна както винаги. Като се отдръпнаха един от друг, Хюго отбеляза:

— Не си се променила, изобщо не си остаряла, Фелисити. Прелестна си, както винаги, без нито една бръчка. Не зная как си го постигнала.

— От йоркширския климат е, скъпи Хюго. Но трябва да призная, че ти си се променил. Беше ученик, когато замина, а я се виж сега. Зрял мъж, и както долавям, преуспял в живота.

Той кимна, намигна ѝ и се обърна да поздрави Хенсън, който се усмихваше широко.

— Радвам се да те видя отново, Хенсън — каза той и стисна ръката на иконома.

— И аз се радвам да ви видя, господин Хюго. — Като се наведе по-близо до него, Хенсън прибави малко по-тихо: — Вашият баща обикновено ми разправяше това-онова, като се върнеше от Ню Йорк. Разбирате ли, знаеше, че искам да науча как сте, пък и цялата прислуга.

— Казвал ми е, Хенсън — отговори той и кимна, когато Чарлс и Фелисити го поведоха към Кавендън.

Във фойето Хюго се огледа и гърлото му се стегна от възмущение. Изглеждаше, както си го беше спомнял през годините, но най-вече беше някак по-хубаво, по-златисто и разкрасено, ако това изобщо беше възможно. Беше копнял да се върне и ето, че се върна, посрещнат сърдечно и с много обич от семейството. Изпълни го задоволство, че се осмели да предприеме тази стъпка и да се върне при корените си.

— Искаш ли нещо? — попита Чарлс. — Ще пиеш ли нещо? Гладен ли си или ще почакаш до чая?

— О, да, ще почакам. Нищо не може да се сравни със следобедния чай в Кавендън, никъде по света.

— Ще те отведе до стаята ти, Хюго — усмихна му се Фелисити и го хвана под ръка. — Синята стая. Зная, че винаги си я харесвал.

— Любимата ми е.

— Слез долу, когато пожелаеш, Хюго. Ще бъда в библиотеката. Искам да поговорим за някои неща, преди жените да те обсадят.

Чарлс се подсмихна.

— С удоволствие. До скоро, Чарлс.

Щом Хюго влезе в синята стая, лицето му светна от радост. Беше същата, както в деня, в който замина за Америка — бели стени, синьо-бели тъкани, всичко толкова свежо и трогателно. И, разбира се, навсякъде вази с цветя, включително и неговите любими розови божури. Запазената марка на Фелисити. Погледна я.

— Нямам думи да изразя колко съм щастлив, че се върнах в Кавендън.

— И ние сме щастливи, Хюго — усмихна му се тя и като се запъти към вратата, прибави: — Хенсън е назначил Гордън Лейн за твой личен камериер.

— Благодаря, Фелисити.

Тя само кимна и го остави сам, деликатна както винаги.

Той обиколи стаята, погледна през прозореца ливадите и дърветата до градината с рози. След това отиде в банята да се измие.

Тъкмо се канеше да слезе в библиотеката, когато на вратата се почука. Прекоси стаята, отвори и зяпна от изненада. Пред него стоеше най-красивото момиченце, което беше виждал. Ангел на Ботичели. Гледаше го с огромно любопитство.

Клекна до детето и се загледа в огромните му сини очи, които всъщност бяха много сериозни.

— Здравей — каза нежно.

— Не говорих с теб по телефона, понеже папа каза, че бързаш — обясни то също толкова сериозно. — Съжалявам.

За момент той се обърка, но все пак каза:

— Ами, ето, сега разговаряме лично. Аз съм Хюго.

Той си подаде ръката.

Момиченцето я пое и отвърна:

— А пък аз съм лейди Дулси Агата Ингам. Приятно ми е да се запознаем. — Направи лек реверанс и продължи с официален тон: — Нали аз първа от моите сестри се запознах с теб?

Хюго сдържа една усмивка, изправи се, отвори широко вратата и каза:

— Моля, влезте, лейди Дулси, и да, първа се запознахте с мен.

Личицето ѝ грейна и тя се изкиска.

— Искях да ги надпреваря.

— Да ги изпреваря — поправи я той, наблюдавайки с удоволствие това изключително момиченце, което го последва в стаята, оглеждайки го и очевидно преценявайки го.

— Ох, олеле, казах го неправилно! Понякога казвам неправилно разни неща. Но Дилейси все повтаря, че няма значение.

— Разбира се, че няма.

— Ето къде си била! — чу се женски глас и след миг влезе млада жена, която явно беше бавачката.

— Моля да извините Дулси, господин Стентън. Търсих я из цялата къща. Нямах представа, че ви е открила толкова бързо.

Хюго се разсмя.

— Всичко е наред — отвърна той, като продължи да се смее, тъй като ситуацията беше наистина смешна.

— Копнееше да се запознае първа с вас, преди сестрите си — обясни бавачката. — И доколкото разбирам, е успяла.

— Точно така. Освен това никак не е досадна. Напротив, изключително... чаровна е.

Дулси му се усмихна за миг лъчезарно.

— Трябва да тръгвам, Хюго.

Направи пак реверанс и си тръгна с бавачката.

Той стоеше, клатейки глава, после се подсмихна на себе си. Детето беше красиво и нямаше съмнение, че се състезава със сестрите

си и че правеше, каквото му хрумне. „Няма да е зле да я наблюдавам — помисли си той, все още подсмивайки се. — Това дете ще преуспее в живота.“

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато след няколко минути Хюго влезе в библиотеката, Чарлс веднага стана и заобиколи писалището.

— Ето те и теб, Хюго. Ела да седнем до камината и да поговорим. Имаме много да наваксваме.

Хюго пристъпи към камината и изведнъж си спомни как тази стая винаги е била студена и в камината винаги е горял огън, независимо от сезона.

След като двамата мъже се настаниха в креслата, Чарлс каза:

— Спомена твоя имот в Йоркшир в писмото си. Коя къща имаше предвид, Хюго?

— Всичките. Е, не съвсем. Трябва да включа и къщата в Ендърсби, където живее майор Гонт. Откакто управлява фермата, там е неговият дом. Но моят баща ми остави и Белдън Грейндж в Ийст Уитън, която мисля да продам, имам и имението Литъл Скел, което е в границите на Кавендън. Бях...

— Хюго, знаеш ли, че леля Гуендолин още живее там — прекъсна го Чарлс. — Всъщност, откакто се помня, тя живее в онази къща.

— О, да, зная. И ще я успокоя, веднага щом я видя днес следобед. — Погледна Чарлс. — Тя е добре, нали? И ще дойде за чая.

— О, да, и стадо диви коне няма да я спрат. Няма търпение да те види и не престана да говори за теб, откакто ѝ казах, че ще ни дойдеш на гости.

— И може би ще се установя тук — допълни Хюго. — Но да се върнем на Литъл Скел. Искам да я успокоя, че може да живее там, докато иска. Всъщност, до края на живота си. След това ще ти върна къщата. Зная, че трябва да остане във фамилията и че обикновено се предава на момичетата. А ти имаш четири дъщери... един ден някоя от тях може да има нужда от покрив, Чарлс, пък и тя е твоя по закон.

— Но майка ти завеща Литъл Скел на теб, Хюго. А сега ми казваш, че не я искаш.

Чарлс остана изненадан, но и поласкан.

— За мен не е подходяща, не е достатъчно просторна и голяма. Възнамерявам да купя голяма, хубава къща, ако се намери в областта, Чарлс, и ще ми е необходима твоята помощ.

— Ще ти помогна — отговори той и така му олекна, че беше готов да направи всичко за Хюго.

Как ли щеше да се зарадва леля Гуендолин, както и Шарлот, че положението на Литъл Скел ще си остане същото. Беше доволен, че една възрастна дама няма да бъде изхвърлена от дома си, също така се почувства безкрайно щастлив, че южното крило ще остане свободно и ще могат да го използват от време на време.

— Отворих южното крило, Хюго, и сигурно за теб ще бъде вълнуващо да го видиш отново. Много е красиво и тази вечер танците ще бъдат там. Те са първите за сезона.

— Чудесно. Винаги съм си мислел, че това крило е най-хубавото в Кавендън. Много съм радостен, че ще присъствам на този прием и че ме приехте въпреки промяната на датата.

— Няма проблем, Хюго, абсолютно никакъв. След като възнамеряваш да се установиш тук, ще запазиш ли вилата в Цюрих?

— О, да, засега. Ако има война, ще помисля, но и тогава мога да я задържа, понеже Швейцария е неутрална страна.

Чарлс се намръщи и го загледа внимателно.

— Защо спомена война? От дълго време живеем в мир. В Англия е спокойно. Ние сме най-голямата империя в света и най-богатата. Лондон е център на света и на вселената всъщност. Цари благоденствие, не мислиш ли?

Не откъсваше очи от Хюго.

Хюго каза предпазливо и някак по-бавно, отколкото беше характерно за него:

— Да, това, което говориш, в голямата си част е истина, Чарлс. Империята с главно „И“ е по-велика от всякога, няма две мнения по въпроса. Но мисля, че това е последното лято... на което ще се радваме, преди да ни връхлетят беди. Светът се вълнува. Предстоят конфликти.

Чарлс потръпна от сериозния тон на Хюго.

— Разясни ми повече, Хюго. Никой от моя кръг в Лондон не говори по този начин.

— Нито пък ще говорят. Те не искат да погледнат реалността, или може би не знаят онова, което аз знам. Не забравяй, че живея в Цюрих и в Ню Йорк. Чувам най-различни неща, казват ми най-различни неща.

Хюго въздъхна дълбоко и се облегна. След малко продължи тихо:

— Германия се въоръжава. Иска да управлява света. Кайзер Вилхелм възнамерява да предприеме военни действия, при това съвсем скоро. Европа е в депресия. Ще последват размирици... война. Русия е в опасност. Александра не е най-добрият съветник. Страната е разделена... на аристокрацията и крепостни селяни. Премного несправедливост има. Да не забравяме и болшевиките... които само дебнат изгоден момент за революция. Тя е почти неизбежна.

— Нима ще се отрази и на нас?

— Ще се отрази. Тази е една от причините да замина за Цюрих, за онова заседание, което споменах. Не мога да го пропусна... bankerите от Цюрих дърпат конците. Никога не пропускам заседание, но най-вече слушам, не говоря много. Спомняш ли си какво казваше баща ми?

— Спомням си. Няма уста, мъдра глава — отговори веднага Чарлс.

— Точно така.

На вратата се почука и някой я отвори веднага след това. Някакво момиче влезе и започна възбудено:

— Папа, за довечера...

Млъкна, като видя, че Чарлс не е сам, и остана по средата на стаята.

Хюго стана и се обърна. Занемя. Като че ли някой го удари с юмрук в корема. Момичето, което видя, беше най-красивото създание на света. По-красиво не беше виждал през живота си. Беше поразително. Като че ли блещукаше от главата със златиста коса, пронизана от слънчева светлина, до края на копринената рокля. Цветът беше необикновен — не точно жълт, не прасковен, а по-скоро като на кайсия. Съчетани с него, очите й, сини като метличина, ставаха още по-сини.

Тя пристъпи към него, усмихна му се и подаде ръка.

— Хюго, предполагам. Аз съм Дафни, втората дъщеря.

Хюго беше изгубил дар слово и краката му се разтрепериха. Взе ръката ѝ и почувства кадифената ѝ мекота. Най-накрая проговори:

— Приятно ми е пак да се срещна с теб, Дафни. Когато се запознахме, ти беше на дванайсет месеца.

За негова най-голяма изненада гласът му прозвуча нормално.

Дафни само се усмихна, успя да отдръпне ръката си и отиде при баща си.

Хюго не откъсваше поглед от нея и забеляза нейната грация, плавната ѝ походка, прошумоляването на коприната около стройните ѝ крака, гордо изпънатите рамене, елегантния жест на главата ѝ.

Искаше я. Не за една нощ, не за седмица, нито за месец. Завинаги. Искаше да я притежава. Да я държи до себе си. Трябваше да я има. Трябваше да бъде негова за цял живот. И щеше да бъде негова.

„Сапфири — помисли си той. — Искам да я обсипя със сапфири, които ще отиват на тези великолепни очи. Сапфири около шията... на ушите... около китките ѝ и целите ръце. Сапфири и диаманти, и всичко, което пожелае... Ще ѝ поднеса целия свят.“

Хюго се покашля и успя да изрече:

— Ще ме извините ли за момент, Дафни, Чарлс.

Кимна и на двамата, усмихна се и бързо излезе.

Щом се озова в синята стая, съблече жакета си, хвърли го на един стол и отиде в банята, където намокри една кърпа със студена вода. Притисна я към пламналото си лице. После, като се погледна в огледалото, забеляза, че ризата му е мокра. Беше плувнал в студена пот.

След малко се просна на леглото и затвори очи. „Държиш се като ученик — наруга се той, — като оглупял ученик.“ Това беше самата истина, но нищо не можеше да направи.

Не беше виждал жена толкова красива като нея. Нито пък беше пожелавал жена така силно, както пожела Дафни. Какво щеше да прави?

Хюго се изплаши от своята реакция. Само я зърна и тя дълбоко му въздейства, независимо от това, че съзнаваше колко е стар за нея. Тя беше на седемнайсет, а той на трийсет и две, вдовец, мъж, живял и преживял. Разликата във възрастта беше голяма. Освен това бяха първи братовчеди, въпреки че в случая нямаше пречки според закона в Англия. И все пак разлика от петнайсет години беше сериозна пречка.

Не биваше да забравя нейните чувства. Той се влюби в нея на мига... любов от пръв поглед. Тя сякаш едва го забеляза... беше учтива и нищо повече, нито капчица интерес.

Навярно е влюбена в някой елегантен млад момък. По-скоро не е, като се замислеше. Повече от сигурно беше, че Чарлс има планове за нея. Беше голяма красавица и очевидно се очакваше да сключи блестящ брак.

Баща ѝ нямаше да я даде на никой с титла по-ниска от графска. А може би вече имаше предвид някой син на херцог. По този начин разсъждаваха и действията Ингамови. Напред и нагоре. Амбицията беше характерна за рода болест.

Хюго въздъхна. Лейди Дафни беше недостъпна за него. По-добре да не мисли за нея, да насочи усилията си в купуване на имот в Йоркшир, и да се занимава със своите бизнес интереси.

* * *

В жълтата всекидневна цареше голямо оживление. Когато Сесили пристигна, почти всички се бяха събрали и атмосферата беше нажежена от вълнение. Очакваха Хюго: някои да се запознаят с него, а други да се срещнат отново с братовчедата, когото от години не бяха виждали.

Дилейси взе разрешение от графинята и покани Сесили, която тръпнеше от вълнение, а пък Алис беше поканена от графа.

Погледна майка си, която седеше до Дафни. Тя изглеждаше прелестна както винаги. Носеше синьо-виолетова следобедна рокля, ушита от Алис, която отиваше на очите ѝ.

Несъзнателно Сесили хвърли поглед на лейди Гуендолин, която се взираше в нея. Леля Гуендолин примигна, обърна се към Дафни и поклати глава.

Сесили едва не се разсмя. Лейди Гуендолин заклеваше жените Ингам навеки да носят тоалети, които отиват на очите им. Сесили го намираще за смешно и винаги едва се сдържаше да не избухне в смях, когато лейди Гуендолин изровеше бойната томахавка заради цвета на роклите.

Дидри седеше до лейди Гуендолин, Дилейси чакаше Хюго до вратата с Майлс и Ги. Бяха нетърпеливи да се запознаят с него, но той още не се появяваше.

След малко влезе графът с Дулси, следваше го графинята, придружена от Шарлот Суон.

Изведнъж Дулси се отскубна от ръката на баща си и се затича през стаята. Спря пред Дидри.

— Първа видях Хюго — заяви гордо тя.

Въпреки че се страхуваше от най-голямата си сестра, беше храбра, а понякога и непокорна; за възрастта си беше необикновено изобретателна. Също така обичаше да прави предизвикателни съобщения пред публика.

Дидри само вдигна вежда изразително и измърмори безцеремонно:

— Като че ли на някого му пука.

Дулси се обиди и изтича с пухкавите си крачета при Дафни, която обожаваше.

— Ти си най-красива от големите сестри — извика много високо. Дафни прегърна сестричката си и лицето ѝ светна от обич.

— А пък ти си най-красивото момиченце, което съм виждала. — Прошепна в косата ѝ: — Ще ти подаря после една от моите шноли от черупка на костенурка и нова дантелена кърпичка.

— Ооо, благодаря, Дафни. — После Дулси прибави тихичко: — Дидри е ядосана, защото първа се запознах с Хюго.

— О, не се притеснявай, миличка. Не си виновна, че той е пожелал първо с теб да се запознае.

Дулси се намръщи за момент, след това се разсмя:

— О! Трябва да кажа на мама, че...

Графът прекрати по-нататъшни обсъждания и каза:

— Ела с мен, Дулси, да поздравим леля Гуендолин. Нали знаеш колко обича да си приказва с теб?

— Хайде да вървим. Приготвила съм ѝ подарък, папа.

Графът сведе поглед към дъщеричката си и сви вежди.

— Къде е подаръкът?

— В джобчето ми.

Тя потупа джоба на роклята си от тънък муселин на волани и невъзмутимо прекоси стаята заедно с баща си.

— Ах, ето те и теб, Дулси, и с каква хубава рокля си само, синя естествено — усмихна ѝ се лейди Гуендолин и си помисли какви късметлии са Чарлс и Фелисити... четирите „Д“ бяха прелестни, а двете момчета — много хубави. — Виждам защо всеки твърди, че си като ангел на Ботичели — добави тя.

— С магарешки инат — промърмори Дидри и стана, за да отиде при майка си, която стоеше с Шарлот и Сесили до еркерния прозорец, който гледаше към поляните.

Графът, изненадан от забележката, вдигна вежда и погледна леля си.

— Тя просто не може да се въздържа да не подхвърля противни забележки — промърмори Чарлс, леко раздражен.

— Знам какво имаш предвид — отвърна леля му и се зачуди дали Дидри не е наследила този маниер от нея.

Дулси се обади:

— Тя не е като мен. Аз съм напаст, нахакано женче, така каза тя.

Чарлс и лейди Гуендолин се объркаха от тези думи, изречени от едно дете, и се спогледаха.

Дулси се промъкна по-близо до леля си, усмихна ѝ се лъчезарно и съобщи:

— Нося ти подарък.

— О, колко хубаво, толкова мило дете си. Обичам подаръци, знаеш. Предполагам, че всички обичат.

Дулси бръкна в джобчето си, извади твърд захарен бонбон и го подаде на леля си. Лейди Гуендолин го взе предпазливо, погледна го любопитно, изследвайки пухчетата и кончетата, полепнали по него.

— Колко мило от твоя страна, Дулси — каза най-после лейди Гуендолин и ѝ се усмихна.

Прибра бонбона в чантичката си. — Ще си го запазя за после. — Не искам да си разваля апетита.

— Но няма да го забравиш, нали? Запазих го специално за теб.

— Няма да го забравя. Още веднъж благодаря. Много си щедра.

Развеселен, Чарлс се подсмихна на леля си, после придружи дъщеричката си до съпругата си, която беше седнала на дивана в еркера. Тъкмо се чудеше къде изчезна Хюго и той се появи на вратата.

— Много съжалявам, че закъснях! — възкликна гостът и плъзна поглед върху всички подред. Някои позна, други не. — Ами, ето ме и

мен най-последно! Здравейте!

Отвърнаха му в хор „здравей“ и се разсмяха, някои изръкопляскаха, когато той влезе и започна да поздравява и целува онези, които познаваше, и да се представя с непринуденост и чар на онези, които не познаваше.

Зарадва се, като видя Алис Суон и се заговори с нея за кратко. Усмихна се на Дафни, която седеше до нея, и прошепна:

— Изключително красива си, Дафни.

Тя отвърна на усмивката му.

— Благодаря, Хюго.

Той почувства, че го облива гореща вълна, бързо се отдръпна и отиде при леля си. Веднага се овладя, защото знаеше, че не бива да излага на показ чувствата си пред цялото семейство, особено в присъствието на Дафни. Трябваше да се държи спокойно и хладнокръвно като съвършен джентълмен. Не биваше да му проличи нищо неуместно.

Лейди Гуендолин му се усмихваше с обич, когато се наведе да я целуне по страната. Седна до нея и взе ръката ѝ.

Гласът ѝ потрепваше от вълнение, когато му каза:

— Благодаря на Бога, че най-последно се върна у дома. От години се тревожа за теб, Хюго.

— Тук съм вече, лельо Гуендолин, и се радвам, че се върнах. Липсвахте ми всички, наистина. Но най-много ти.

Тя изгуби дар слово за кратко и той забеляза, че в сините ѝ очи проблясват сълзи.

Каза ѝ тихо:

— Преди да започнем да си говорим, искам да знаеш, че не съм дошъл да претендирам за Литъл Скел. Не го искам. Можеш да живееш там до края на живота си, лельо Гуен.

— И през ум не ми е минавало, че ще ме изхвърлиш, Хюго. Беше най-милото момче на света и не вярвам, че си се променил. Обичах те и още те обичам. Ти си синът, който няхах. Бях съсипана, когато те отпратиха. Майка ти постъпи безсъвестно. Всъщност тя се побърка, след като Питър се удави. И все пак нямаше причина да обвинява теб. — Въздъхна и продължи: — Тъгувах за теб, но баща ти ми каза, че постоянно си пишите... Знаех, че Иън никога няма да те изостави. Той те обичаше. — Усмихна му се и стисна ръката му. — Сега си тук и

между другото благодаря за Литъл Скел. Никога не съм мислела, че ще го поискаш.

Хюго се умълча за момент, трогнат от думите ѝ.

— Е, разкажи ми всичко, което се е случило, докато ме нямаше.

Лейди Гуендолин се подсмихна.

— Нищо кой знае какво не се е случило. Аз живея както обикновено, обикалям насам-натам, от време на време ходя в Лондон да се видя с приятели, да вечеряме заедно и, разбира се, без театър не мога. Сигурна съм, че ти имаш много повече за разказване. И приеми най-искрените ми съболезнования. Чарлс ми каза, че преди година си овдовял. Много, много съжалявам.

— Благодаря, лельо Гуен. Трябва да призная, че ми беше много тежко. За съжаление Лорета беше болна от туберкулоза и се преместихме в Цюрих заради планинския въздух и санаториумите. Болестта ѝ беше много напреднала и състоянието ѝ не се подобри. — Той се размърда и се загледа отнесено. — Осъзнах колко съм самотен в Цюрих и един ден просто почувствах, че трябва да живея в Англия. Желанието ми беше много силно и най-накрая реших да се върна... нали разбираш, копнеех за близките си, за всички вас, за тази йоркширска земя, която познавах толкова добре.

По-късно, след като партито приключи, Шарлот, Алис и Сесили се връщаха в селото по пътеката през парка.

По едно време Алис каза:

— Хюго иска да купи имот тук, колкото е възможно по-близо до Кавендън. Но наоколо нищо не се продава.

— И на мен ми каза същото — отбеляза Шарлот. — Споменах две имения до Мидълхем, но той не прояви интерес.

— Разбрах, че иска да се установи в Йоркшир, така ми каза. Овдовял е и е самотен.

Шарлот кимна.

— Може би иска отново да се ожени. Все пак е само на трийсет и две. Хубав е, добра партия за женитба и изключително преуспял. — Изведнъж се разсмя. — Не си търси само къща, но вероятно и жена.

Сесили наостри уши и погледна майка си.

— Мисля, че вече си е намерил.

Алис се смая. Закова се на място и зяпна дъщеря си.

— Какво имаш предвид?

— Мисля, че Хюго вече си е харесал някоя за жена.

— Не ставай глупава! Той е тук само от един ден! — възкликна Алис.

— Да, мамо, знам, но го наблюдавах, и той не можеше да откъсне очи от нея. Вие си приказвахте, похапвахте, разсейвахте се. Бях седнала в другия еркер и само наблюдавах. Но главно Хюго, защото когато си мислеше, че никой няма да забележи, се заглеждаше в нея... някак... с копнеж.

— Но кого гледаше? — попита нетърпеливо Шарлот.

— Дафни...

Шарлот остана смаяна и с Алис се спогледаха. Алис също се изуми.

Настъпи мълчание.

Сесили го наруши, като извика:

— Не ми ли вярваш, мамо? Не си измислям! Не си измислям!

— Да, да, вярвам ти — бързо отговори Алис и хвърли поглед на Шарлот, вдигайки вежда. — Просто не разбирам как не съм забелязала, нищо повече.

— Аз забелязах. Той беше... много предпазлив, когато ѝ хвърляше погледи някак... тайно — обясни момичето.

— Искаш да кажеш скришом ли? — попита Шарлот.

— Да, точно тази е думата, лельо Шарлот.

— Как мислиш, Дафни дали забеляза? — зачуди се Алис.

Сесили сви рамене.

— Не съм сигурна... може би. Не, не ми се вярва. Тя е свикнала хората да я зяпат, защото е много хубава. Сигурно не ѝ е направило впечатление, дори да е забелязала... приела го е като даденост и толкова.

— А защо само ти забеляза, Сесили? Какво те кара да мислиш, че Хюго вече си е намерил жена? — попита Шарлот.

Сесили загледа леля си, която беше много умна. Знаеше го.

„Внимавай какво ще кажеш“ — помисли си тя и си представи следобедното парти в жълтата всекидневна и Дафни със синя рокля, седнала до Алис. И Хюго. Красив. Очарователен. Представи си го как обикаля всички. Съсредоточи се върху него, затвори очи и когато ги отвори, каза:

— Беше изписано на лицето му.

— Какво беше изписано? — попита Шарлот. Предполагаше, че разбира какво има предвид Сесили, но все пак искаше да бъде сигурна.

— Какво чувства — промърмори Сесили. — Беше нещо... като копнеж. — Поклати глава. — Не знам как да го опиша, наистина не знам.

— Аз знам — каза тихо Шарлот. — Нарича се любов от пръв поглед.

Алис добави неопределено:

— Може би.

Шарлот мълчеше. Трите отново тръгнаха. Като пристигнаха в селото, Шарлот каза:

— Бих искала да дойдеш у дома, Алис, ти също Сесили.

Отидоха с нея и се настаниха във всекидневната, която гледаше към градината. След като запали лампите, Шарлот започна:

— Няма да ви бавя много.

Алис я успокои:

— Не се притеснявай, имаме време.

Алис и Сесили седяха на дивана, Шарлот се настани на канапе срещу тях. Погледна първо Алис, след това Сесили.

— Вярвам ти, Сесили, понеже знам, че си изключително наблюдателна. Лицето на Хюго е изразявало чувствата му... вероятно е безкрайно заплепен от Дафни.

Сесили кимна.

— Знам, че е заплепен — потвърди тя.

— Не бива на никого да казваш това, което току-що каза на мен и на майка си. Трябва да го запазим в тайна. Ще бъде нашата тайна.

— О, и защо? — озадачи се момичето.

— В този момент Дафни Ингам трябва да бъде защитена. Ние, Суон, ще я защитим. Не ме питай защо, не мога да ти кажа. В края на краищата ще научиш, защото аз и майка ти ще имаме нужда от твоята помощ. Разбра ли?

— Имаш предвид да не казвам на Майлс и на Дилейси, че Хюго постоянно гледаше влюбено Дафни ли?

— Точно така.

Сесили осъзна, че леля ѝ е изключително сериозна.

— Разбрах, че не бива на никого нищо да казвам. Знам, че онова, което видях, трябва да остане наша тайна.

— Точно така. Знаеш ли девиза? Клетвата?

— Да. Сега за пръв път трябва да я положиш. И ще я зачиташ цял живот.

— Ще я зачитам. — Сесили протегна ръка и я сви с юмрук. — Верността ме задължава — изрече тя.

Шарлот на свой ред протегна ръка свита в юмрук и го постави върху този на Сесили.

— Верността ме задължава — изрече тя, после и Алис направи същото.

— Готово — каза Шарлот. — Закле се да пазиш всеки с името Ингам. Не бива никога да престъпваш клетвата. Нито един Суон никога не я е престъпвал.

* * *

Здрачаваше се, когато Шарлот прекоси улицата, за да говори с Алис. Тъкмо отваряше бялата градинска порта, когато Алис се появи на вратата и се запъти да я посрещне.

Шарлот каза:

— Мислех си... Струва ми се, че е по-разумно ние, Суонови в момента да стоим настрана.

— Не съм сигурна, че те разбирам — отвърна Алис и се подпря на портата.

— Сеси каза, че Хюго гледал влюбено Дафни, точно така се изрази. Всъщност не означава нищо, нали? Мъжете зяпат жените.

— Вярно е... но ти спомена, че е любов от пръв поглед — погледна я Алис право в очите.

— Да, защото Сеси каза, че на лицето на Хюго бил изписан копнеж. Може би не биваше веднага да правя заключения.

Алис прехапа устна.

— Разбирам, но ти знаеш, че тя не може по никакъв начин да има каквато и да е връзка с него заради състоянието си. Господи, ами ако някак разбере... ако открие тайната? Това ще бъде пагубно!

— По цял ден си в къщата, понеже се грижиш за тоалетите, и аз ще започна да идвам по-често. Чарли ме помоли да му помогна със

секретарската работа. Просто трябва да си държим очите отворени и да внимаваме за Дафни.

— Да, имаш право. Това в действителност е единственото, което можем да направим.

Шарлот се позамисли и каза тихо:

— Когато имахме проблеми, аз или Дейвид, и не можехме да се справим, той само свиваше рамене и казваше: „Животът обикновено поднася разрешение“.

Алис докосна ръката ѝ нежно.

— Така е. Трябва да чакаме и да видим какво ще се случи. Може би имаш право, може би е любов от пръв поглед. Тогава сме загазили, нали?

Шарлот поклати глава.

— Не непременно — промърмори и погледна многозначително другата жена.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Още през първите няколко минути Фелисити разбра, че вечеринката ще има огромен успех. Първо трите ѝ големи дъщери, после двамата ѝ сина се възхитиха от красотата на салоните в южното крило, щом пристигнаха. И в момента Хюго също се дивеше.

— Не зная как си го постигнала, Фелисити, но си превърнала салоните във фантастична градина — оглеждаше се той. — Вълшебно е, Чарлс, не намираш ли?

Съпругът ѝ се усмихна, кимна и явно му стана приятно, но не каза нищо, защото знаеше така добре, както и тя, че заслугата не е нейна.

Фелисити набързо обясни:

— Похвалите не са за нас, Хюго. Хенсън и госпожа Туейтс бяха така предвидливи да разчистят трите приемни. След това градинарите донесоха растения и цветя и украсиха навсякъде — и розовата трапезария, и синята гостна.

— И този салон изглежда фантастично, мамо — намеси се Ги. — Никога не ми е хрумвало, че може да се превърне в бална зала. Ще знаем за следващия път.

Фелисити се усмихна.

— Благодаря, но както казах, този път заслугата не е моя.

След като огледа обстановката, Дидри каза:

— Харесва ми този салон, мамо. Прилича на... живописно платно, да, именно на живопис ми прилича. Цветовете са подбрани идеално. Не знаех, че Бил Суон има такъв талант. Зная, че е главен градинар, но това е...

Гласът ѝ заглъхна, като видя, че баща ѝ я гледа любопитно със свити вежди.

— Бил наистина е добър градинар, но декорацията е дело на истински художник. Шарлот Суон я направи. Онзи ден изведнъж си спомних, че когато баща ми беше жив, тя често подреждаше цели градини в стаите, и я помолих да направи и сега същото. Права си Дидри, прилича на живописно платно.

— Боже мой! — възкликна Дафни и всички се обърнаха. Дулси стоеше на вратата по нощница, с лице и ръце целите в шоколад.

— Дойдох за танците — съобщи тя и им се усмихна.

Фелисити направи крачка, но спря и като погледна бледолилавата си копринена рокля, си помисли за шоколада по ръцете на дъщеря си. После поклати глава към Дилейси, която също беше готова да се спусне към детето.

— Не отивай при нея. Или наблюдаваме невероятна артистична проява, или имаме нужда от нова бавачка — провикна се Чарлс и погледна Майлс. — Намери госпожица Карлтън, моля те, и ѝ заръчай да дойде да прибере Дулси.

— Защо аз да не я заведа при бавачката? — предложи Майлс.

— Защото все някак ще изцапа бялата ти риза и вратовръзката с шоколад — обясни Чарлс и поклати глава, учуден как Дулси е намерила пътя до южното крило.

В този момент за всеобщо облекчение дотича Морийн Карлтън, бавачката, очевидно объркана и разстроена.

— Много съжалявам, ваше благородие — обърна се тя към Фелисити. — За миг се обърнах с гръб и не разбрах как изчезна. Много, много съжалявам.

— Всичко е наред, госпожице Карлтън — отвърна тя с нисък глас. — Но сега я вземете и я отведете в детската стая. Гостите ще пристигнат всеки момент.

— Да, милейди — отговори младата жена, взе Дулси на ръце и изчезна възможно най-бързо.

Хюго пръв наруши мълчанието, като започна да се подсмивва, след което всички избухнаха в смях.

Хюго се обади:

— Но трябва да признаем, че е прелестна.

Чарлс се смееше.

— Наистина. И аз трябва да призная, че се страхувам да мисля каква ще бъде на петнайсет.

— Същото нахакано женче, не се съмнявам — промърмори Дидри.

Леля Гуендолин, която седеше до нея, прошепна:

— Шшшт.

После я поведе към редицата от лилии.

Хюго чу Дидри и веднага започна разговор:

— Тази вечер изглеждаш великолепно, лельо Гуен, с този кралски виолетов тоалет. Всички вие, дами, сте много елегантни и много красиви.

Очите му се спряха за миг-два по-дълго върху Дафни, която носеше изключителната рокля със сребристите отблясъци на цветовете на морето, цялата обшита със сини, зелени и тюркоазени мъниста. Красотата на Дафни беше несравнима.

Той се почувства изведнъж неловко и отиде веднага при Фелисити. Взе ръката ѝ и я целуна.

— Така прекрасна си, както преди шестнайсет години. Чарлс е голям щастливец, Фелисити. Как само му завиждам.

Тя се усмихна и като докосна ръката му деликатно, каза с нейния нисък, мек глас:

— Благодаря, Хюго. Винаги си бил много галантен. Надявам се, че ще имаш и ти щастието да срещнеш някоя очарователна жена, която ще ти стане приятелка... и може би съпруга.

— И аз се надявам.

В този момент влезе Хенсън, придружен от двамата лакеи.

Чарлс го погледна въпросително.

— Гостите ли пристигат?

— Да, милорд. Както изглежда, едновременно.

Фелисити седеше с лейди Гуендолин на диван в единия край на синята приемна, превърната в бална зала.

Мебелите бяха подредени покрай стените и грамадният персийски килим беше махнат за танците. Голям брой добре подредени палми в саксии, нацъфтели храсти и вази с цветя внушаваха усещане за градина, същото беше и в синята гостна, и в розовата трапезария.

— Вечерята беше изключително вкусна — каза леля Гуендолин на Фелисити и ѝ се усмихна топло. — Смяя да кажа, че вашата готвачка тази вечер надмина себе си.

— Всичко беше вкусно — съгласи се Фелисити. — Слава богу, Нел предвидливо беше наела още прислуга от селото, така че всичко мина гладко. Бяхме шейсет и осем души на вечеря. Да се сготви за толкова хора не е лесно.

— Повечето от тях сега танцуват и явно им е много весело. Къде намери този превъзходен, малък оркестър.

— Хенсън ги нае от Харогейт... наистина е добър.

— Тази вечер Дафни блести повече от всякога, Фелисити — възхищаваше се Гуендолин. — Изглежда великолепно и тази рокля е истинска сензация. Дафни само като диша и тя затрептява в различни нюанси. И положително този път няма да натяквам, че не е синя.

Фелисити веднага отвърна:

— Не можеш, защото има и зелени, и тюркоазени мъниста. Знаеш, че е моя. Ушиха ми я в Париж. Винаги съм мислела, че е изключително творение на висшата мода, и затова я пазах. За щастие все едно е шита за Дафни.

Двете жени се загледаха в момичето, което танцуваше с баща си. Чарлс обичаше да танцува и си личеше. Въртеше се в балния салон грациозно и Дафни беше в съвършен синхрон с него. Понеже и двамата бяха високи, заедно изглеждаха великолепно и явно се наслаждаваха на танца.

Двете жени се умълчаха и Фелисити се отнесе в мислите си. Не сваляше очи от Дафни и за момент беше хипнотизирана от невероятната красота на дъщеря си. Изведнъж сърцето ѝ се сви, като си спомни изнасилването и ужасната дилема.

Дафни имаше нужда от подкрепа и те щяха да ѝ я дадат, за да преживее изпитанието. За щастие доброто ѝ име нямаше да пострада и тя щеше да започне живота си наново в началото на 1914 година.

Изведнъж почувства силно чувство за вина. Това чувство често я измъчваше, понеже знаеше, че вниманието ѝ изцяло беше погълнато от болестта на сестра ѝ и от друг ужасен проблем. Беше пренебрегнала семейството си. Все пак дълбоко в душата си знаеше, че не би могла да предотврати изнасилването. Не е била в зюмбюлената гора, когато Дафни е била така брутално нападната.

С Чарлс с готовност бяха приели идеята, че Джулиан Тобат е виновникът, и Дафни не ги разубеди. И все пак Фелисити се съмняваше, както и Чарлс. Винаги си беше мислела, че Джулиан е скучен и безличен, и леко женствен в известно отношение.

Потисна една въздишка. Пък и какво значение имаше вече? Джулиан е мъртъв. Ако друг мъж я е изнасилвал, той отдавна е изчезнал. Някъде надалеч.

Според нея дъщеря ѝ може да е била проследена от браконьер или случаен непознат...

Леля Гуендолин говореше нещо, но Фелисити не я чу.

— Извини ме, скъпа, не те чух — обърна се тя към Гуендолин.

— Попитах те дали Дидри не е нещастна по някакъв начин?

Фелисити сви вежди и попита:

— Как ти дойде наум?

— Защото има навик да казва странни неща. — Лейди Гуендолин сниши глас: — Много зловни неща. Хората обикновено се държат така, когато са недоволни.

— Винаги е била малко язвителна, просто е такава.

Лейди Гуендолин изглежда дълго и многозначително Фелисити.

— Надявам се, че не е наследила тази черта от мен. Самата аз често съм язвителна и после сама си трия сол на главата.

Преди Фелисити да отговори, пред тях застана Хюго, невъзможно красив с бяла вратовръзка и фрак.

— Мога ли да отвлека леля си, Фелисити?

— Разбира се — усмихна се тя, докато той водеше Гуендолин към дансинга. Не можеше да не й направи впечатление колко елегантна изглеждаше леля й с лилавата вечерна рокля и смайващите наниз диаманти.

„Дано да бъда като нея на седемдесет и две“ — помисли си и отново потъна в своите тревожни размишления. Едната й тревога беше как да пази своята тайна, както и тайната за бременността на дъщеря си. Предполагаше, че с подходящо облекло ще успее донякъде. Дрехите можеха да прикрият много. Тази вечер беше идеалният момент да носи тази рокля с мънистените ленти, докато беше още тънка и стройна като тръстика.

— Мамо, ще танцуваш ли с мен?

Ги се приближи и й предложи ръката си.

— Разбира се, с удоволствие — отвърна тя и се изправи. Синът й я поведе към дансинга и я завъртя в ритъма на валса.

* * *

Хюго разбра, че няма да заспи. Въртеше се в леглото от два часа и най-накрая стана, облече халат, обу пантофи и слезе в библиотеката. Светна лампата и си наля солидно количество коняк.

След като се върна в спалнята, седна до прозореца и отпивайки, се замисли за Дафни. Беше обигран светски мъж и нямаше съмнение, че тази вечер се показва точно такъв. Беше възплъщение на изтънчен чар и добри маниери, внимателен с всички жени, не само с Дафни. Танцува и с тях, и с нея. Държа се шеговито и сърдечно. Напълно се владееше, без да си губи главата като ученик. И все пак я загуби, макар че не разреши да се забележи. Влюби се и искаше да бъде с нея до края на живота си.

Хюго беше достатъчно умен, за да разбира, че в тази ситуация е необходимо спазване на приличие и дискретност. През следващите няколко дена ще говори с Чарлс, за да провери как стои въпросът с дъщеря му, дали някой не я е поискал.

Изпи още няколко глътки и стана да съблече халата. Докато го събличаше, погледна през прозореца, после се приближи повече. Не повярва на очите си. От конюшната излизаха пламъци. „Пожар! Господи, конете!“ — помисли си той и хукна навън да вдигне тревога.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Хюго се ужаси, като стигна до конюшната. Първата преграда с месингова плочка с името на Дидри, беше празна с изключение на балите сено. Именно то гореше буйно и пламъците се издигаха към нощното небе.

В съседната преграда конят на Дафни Грийнсливс беше пощръклял, вдигаше се на задните си крака и с предните блъскаше преградата. Ноздрите му бяха разширени и по муцуната му имаше пяна. Докато Хюго се мъчеше да вдигне железното резе, изгори пръстите си, но почти не забеляза. Някой беше залостил с кол вратата от вътрешната страна. Хюго събу обувката си и с тока започна да удря кола, докато не го изблъска. Вратата се отвори, той отстъпи встрани и конят се понесе в бесен галоп навън към ливадите. Изтича до следващата преграда, където конят на Дилейси също беше паникьосан и се изправяше на задните си крака. Отвори вратата и конят се спусна навън.

Докато отиваше към следващата преграда, чу Чарлс да вика:

— Майлс, гаси огъня! Ги извади помпата и маркуча. Пламъците не бива да се разпространяват! Уолтър, помогни му!

— Благодаря ти, че ни вдигна на крак. Ако не беше видял пламъците, всичко щеше да изгори.

— Не можах да заспя и станах. Късмет! Щом видях заревото, спомних си всичко, което знаех в детството. Знаех, че трябва с най-голяма бързина да изведа конете, тях да спася.

Чарлс кимна като видя Хенсън да тича през двора заедно с двамата лакеи, извика:

— Хюго, моля те, спаси малкото шотландско пони на Дулси, аз ще накарам Хенсън и лакеите да отворят портата и конете да избягат в ливадите, за да не пострадат.

— Да отпратя ли и понито на полето? — попита Хюго.

— Да, на всяка цена — извика Чарлс, който вече отиваше при Хенсън да му даде нареждания.

* * *

За три часа загасиха пожара, почистиха помещенията и изнесоха останките от мокрото сено. И което е най-важно, нито един от конете не пострада.

Конярите, които живееха в пристройка до конюшните, се появиха почти веднага след като пламна пожарът, и не жалиха сили.

Докато пиеха горещ, сладък чай и хапваха сандвичи с бекон, разговаряха и се чудеха как е започнал пожарът. Не беше шега работа. Хенсън, Уолтър и двамата лакеи правеха същото във всекидневната за прислугата. Пожарът за всички тях беше необясним и тази загадка се загнезди в умовете им.

* * *

След като се измиха и преоблякоха, Чарлс, Ги и Майлс слязоха в трапезарията за закуска, където завариха Хюго да оглежда изгорените си пръсти. Беше се намръщил и изглеждаше неспокоен.

— Хайде, приятелю, дай да погледна тази ръка — каза Чарлс и отиде при него.

— Нищо сериозно, Чарлс, но щипе и боли, признавам си.

Чарлс кимна.

— Уилсън, камериерката на Фелисити, умее да дава първа помощ. Майлс, направи ми услуга и слез в кухнята. Помоли Уилсън да дойде и да погледне ръката на Хюго. Предполагам, че има подходящ мехлем и бинт.

— Веднага, папа.

— След няколко дена ще ти мине — промърмори Чарлс. — Раните са повърхностни. Все пак си извадил късмет.

След малко Хюго каза:

— Не мога да си представя как е пламнал пожарът — сеното не тлееше, гореше като огньовете на Йоанов ден. Дали не е умишлен палеж, как мислиш?

За момент Чарлс се стъписа, после застана с изправена стойка и загледа Хюго.

— Не ми мина през ум. Какво те кара да подозираш, че е умишлен палеж?

— Досетих се, когато се преобличах. Разбираш ли, Чарлс, изгорих пръстите си на металното резе. Не можех да го вдигна и когато погледнах от другата страна, видях, че някой здраво го беше залостил с дървен прът. Събух обувката си и я използвах като чук, за да махна пръта. Чак тогава вратата на преградата се отвори.

Чарлс впи поглед в него и явно се разтревожи. Поклати глава.

— Защо някой ще прави подобно нещо? Не е необходимо резето да се залоства. Конят няма да излезе от преградата. Ти най-добре го знаеш. Почти цялото си детство прекара във фермата на баща си в Мидълхем.

— Затова не мога да си обясня случая с резето, което ме доведе до заключението, че е било палеж. Защо не повикаш полиция?

— Може би е най-разумно, дори само заради застраховката. Както и да е, когато има пожар, трябва да се докладва.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Инспектор Армтидж от областната полиция и неговият подчинен сержант Том Полард бяха в конюшната заедно с граф Мобри и оглеждаха преградата, откъдето беше започнал пожарът.

— Инспекторе, аз не дойдох първи — обясни Чарлс. — Моят братовчед Хюго Стентън е дотичал преди мен. Видял от прозореца на спалнята си пламъците и буквално заблъска по моята врата с викове „пожар“, след което дотичал тук. А, ето го и него.

Когато Хюго дойде при тях, той го запозна с полицаите и се обърна към братовчед си:

— Тъкмо обяснявах, че първи дотича до конюшната.

— Точно така — потвърди Хюго. — Тази преграда гореше, или по-скоро гореше голяма бала сено. За щастие преградата беше празна, но в съседната имаше кон.

— Вие първо освободихте коня, преди да правите каквото и да е, правилно ли съм разбрал, господин Стентън?

— Да, инспекторе, Грийнсливс, конят в тази преграда... — Той мина напред към втората преграда, посочи я и продължи: — Беше подплашен и се изправяше на задните си крака като обезумял.

Разказа на инспектора как е открил, че резето е залостено, и как е избил пръта.

— Не разбирам защо е било необходимо да се залоства вратата, след като конят няма да излезе сам дори вратата да е отворена. Изведнъж ми хрумна, че пожарът е бил умишлен. Може би някой, който мрази семейството, го е подпалил. Човек, който нарочно е обрекъл именно този кон.

— Разбирам какво имате предвид. Кажете ми, господин Стентън, замириса ли ви на нещо, когато дойдохте? На бензин например, или на нещо подобно.

— Не, на нищо не ми замириса, само на горящо сено. Съгласен ли сте с мен, че пожарът е бил умишлен, инспекторе?

— Да, защото сеното не може само да се подпали. Навярно някой е бил тук в конюшната, запалил е цигара и небрежно е хвърлил

клетката кибрит. Но, от друга страна, не вярвам как тлееща клетка кибрит ще предизвика такъв пожар. — Обърна се към графа и попита: — Лорд Мобри, да сте забелязали непознати в имението?

Чарлс поклати глава.

— Не такива, каквито имате предвид, инспекторе. Снощи дадохме вечеря с танци и имахме много гости, около петдесет души. Естествено пристигнаха с коли с шофьори.

— Все пак в известен смисъл е имало непознати в имението, например шофьорите — заяви инспектор Армтидж.

— Да — отговори Чарлс. — Но дълбоко се съмнявам, че някой от тях е дошъл в задния двор до конюшните и е подпалил пожар.

— Къде бяха паркирани автомобилите, милорд? — попита учтиво сержант Полард.

— Пред къщата и на входната алея. Но имаше по-малко коли, отколкото предполагате. Нашите приятели са преди всичко женени двойки, които доведоха и дъщерите си. Във всяка кола имаше по няколко души.

— Разбирам, милорд — отговори Полард.

Чарлс и Хюго обиколиха двора заедно с двамата полицаи, отговаряйки на въпросите им. Но скоро стана ясно, че са в задънена улица. Нямаше улики за умишлен палеж. Как е започнал пожарът си оставаше загадка.

* * *

Хюго седеше на терасата и четеше „Таймс“, когато изведнъж до него застана Дафни, като че ли ходеше с копринени пантофки, толкова тихо се приближи.

— Надявам се, че не те прекъсвам, Хюго — каза с нейния мек, нежен глас.

— Не, не, ни най-малко — отговори той и веднага скочи на крака.

— Само исках да ти благодаря, че спаси Грийнсливс. Татко ми подари кобилата и аз много я обичам — обясни тя и после погледна превързаната му ръка. — Боли ли те много?

Той поклати глава.

— Не, само пръстите малко са изгорени, нищо сериозно. Ще оздравеят за няколко дена според доктор Шоукрос. Моля те, ще седнеш ли за малко?

Тя му се усмихна и седна на стола до неговия.

— Длъжница съм ти. Ако някога имаш нужда от нещо, кажи ми.

„Искам те. Омъжи се за мен. Бъди моя съпруга“... — тези мисли минаха изведнъж през главата му, но той не ги изрече гласно. Вместо това каза:

— Има нещо, за което бих искал да ми помогнеш, Дафни.

Тя леко се наклони напред и изрече живо:

— Моля те, кажи ми. Разбира се, че ще ти помогна, Хюго.

Ароматът на току-що измитата ѝ златиста коса, едва доловимият дъх на рози, който се излъчваше от кожата ѝ, близостта ѝ, му замаяха главата и той почувства слабост. Ако в този момент трябваше да се изправи, знаеше, че няма да може. И да говори нямаше да може. Само се взираше в дълбоките ѝ сини очи, усмихваше ѝ се и не знаеше на кой свят е.

— За какво искаш да ме помолиш? — попита тя. — Добре ли си?

Той кимна и преди да се усети, изтърси:

— За теб, Дафни. Ти си най-красивата жена, която съм виждал.

— На устните му трепна усмивка и като вдигна ръка някак безпомощно, продължи с шеговит тон: — Твой предан роб съм и винаги ще бъда.

Шеговитият му тон, помпозните думи я разсмяха и тя възкликна:

— Не ставай глупав, Хюго! Аз съм само едно момиче в къща, пълна с момичета.

Като се наведе напред, за да вдъхне още веднъж нейния опияняващ аромат, той прибави:

— Ще споделя с теб една тайна... Всъщност Дулси ме направи свой роб.

Тази забележка я разсмях още повече, след което прошепна:

— Не каза с какво искаш да ти помогна.

— Да, наистина. — С малко по-сериозен тон обясни: — Снощи леля Гуендолин спомена, че наблизо има къща, която трябва да видя, и днес следобед ще отида. Дали би ме придружила? Още едни очи винаги са от полза, когато става въпрос за тухли и хоросан. Не е ли така?

— Да, така е и непременно ще дойда с теб. Коя е къщата?

— Уърнсайд Хаус. Там е живяла лейди Масхемп, вдовица на местен политик и член на парламента. Преди няколко месеца е починала. Дъщеря ѝ казала на леля Гуендолин, че ще ми я продаде, ако я харесам.

Лицето на Дафни грейна, когато каза:

— Ходила съм там само два пъти, но тази къща е една от най-красивите в Йоркшир. Не е много далеч от Кавендън, на около двацет минути с автомобил. Провери ли дали Грег е свободен днес следобед?

— Проверих. И на баща ти споменах. Той ми каза, че няма да ходи никъде през целия ден заради пожара. Кога ще бъде удобно да тръгнем, Дафни?

— Струва ми се, веднага след като обядваме. Зная, че ще се влюбиш в нея, Хюго.

„Вече съм влюбен. В теб. Завинаги“ — помисли си той, но не отрони и дума. Беше изпълнен с копнеж, искаше да не се отдели от нея, да я пази. Да стане негова. „Престани — каза си строго. — Стегни се.“

Седяха на терасата, бърбреха и се чувстваха абсолютно спокойни един с друг. По едно време Дафни не можа да не си помисли какъв очарователен мъж е.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

На долния етаж в кухнята атмосферата беше нажежена. Готвачката го усещаше и разбираше. Пожарът разстрои всички и прислугата беше на крак почти през цялата нощ, както и тя. Какъв завършек на прекрасната вечеринка.

Вече дочу шушукания и приказки, че е бил умишлен.

И кой би подпалил нарочно конюшните и би изложил на опасност тези красиви животни? Само някой маниак. Или някой, който мразеше семейството.

А това ѝ се струваше невъзможно. Графът беше чудесен човек, добър работодател, отнасяше се коректно с работниците. Беше почтен, честен и състрадателен, чувстваше се отговорен за всеки, който работеше в имението, както и за жителите на селата Литъл Скел, Мобри и Хай Клаф. Според нея по-добър от него нямаше, на същото мнение бяха Хенсън, госпожа Туейтс и Олив Уилсън — камериерката на графинята.

Отдавна работеха в Кавендън и знаеха, че е превъзходно място за работа. Семейството се държеше безукорно, никога не създаваше проблеми на персонала. Нямаше капризи, не се чуваха гневни изблици, освен когато Дулси ставаше непослушна.

Именно госпожа Туейтс отхвърли идеята за палеж, защото не вярваше, че някой може да има зъб на лорд Мобри.

Съгласиха се с нея и прекратиха обсъждането на темата. Но прислужничките и лакеите шушукаха, макар че Нел Джаксън забеляза, че Пеги Суифт и Гордън Лейн си мълчаха.

Готвачката знаеше, че Малкълм Смит е беля човек и че има влияние над Мери Инси и Елси Роланд, които го възприемаха като звезда от дневно театрално представление на лондонска сцена, който се е появил тук само за да ги забавлява.

Нел готвеше и като дочу някакво хленчене, се обърна и видя Поли, която беше застанала до вратата на килера.

Забърза към слугинчето и нежно го попита:

— Поли, какво има? Защо плачеш?

— Малкълм. Той рече, че тая къща ще изгори и ще стане на пепел, както си спим. Вярно ли е?

— Не е вярно. Малкълм е гламав. Ще му дам да се разбере... скоро ще научи къде се намира. Ела, седни тук, ще ти дам лимонада.

След малко лакеят влезе в кухнята с няколко сребърни подноса в ръце, които остави в края на дългата кухненска маса. Тъкмо щеше да излезе, когато готвачката го спря:

— Ще ти кажа нещо, Малкълм, ако нямаш нищо против.

Той се обърна и измърмори грубо:

— Имам. Хенсън ми диша във врата. Чака ме на горния етаж. Нямам време да се мотая тук.

Нел Джаксън прекоси кухнята като хала и застана пред лакея с гневно изражение.

— Чуй ме, хаймана такъв. Щото си точно такъв — хаймана. Зарежи твоите фасони. И ако не престанеш да плашиш Поли, ще ти скъсам червата. И още по-лошо, ще кажа на Хенсън и тогава ще видиш какво е да ти диша във врата. Тогава ще видиш какво е да загазиш наистина. Остави малката на мира или ще съжаляваш, нехранимайко такъв!

— За каква се мислиш, да те вземат мътните? — изръмжа Малкълм и лицето му изведнъж почервения. — Ти си само една готвачка. Ще правя каквото си искам и когато си искам.

— Положително няма да го правиш. Не и тук. Тази част от Кавендън е моето царство и аз командвам парада. И през ум да не ти минава нещо друго. Разкарай се, гледай си работата и не закачай малката. Ясно?

Все още почервениял, лакеят излезе, пренебрегвайки Елси и Мери, които слизаха по стълбището. Когато влязоха в кухнята, се кискаха, но веднага престанаха, щом видяха ядосаното изражение на готвачката.

Готвачката не им обърна внимание, отиде до своето малко писалище и взе менюто, което графинята беше подготвила за днешния обяд.

* * *

На горния етаж в трапезарията Гордън Лейн се огледа на всички страни. Като се увери, че с Пеги са сами, бързо отиде при нея.

— Пеги, какво те пита инспектор Армтидж?

— Най-вече дали съм забелязала непознати. Отговорих му, че не съм забелязала.

— Значи не си споменала случая в гората, когато чухме как някой се промъква. Сещаш ли се... манака — зяпач, както го нарече.

— Не съм. Решихме да си мълчим, спомняш ли си? Щяхме да си имаме неприятности с Хенсън, ако той разбере, че онази вечер сме излезли, и пак ще загазим, ако сега разбере.

Гордън кимна.

— Знам, против правилата в къщата е. Както и да е, инспекторът ме попита същото. Умишлен палеж. Това предполагаша. Куките, де.

— Куките може и да имат право, Гордън. Израснала съм във ферма и не съм виждала бала сено да се подпали, освен ако не й драснеш кибрита.

Пеги млъкна веднага щом видя Хенсън да влиза в своето сервизно помещение, което се намираще в коридора точно до трапезарията. Тя веднага взе чинии и започна да ги подрежда на масата.

Гордън се захвана да лъска с кърпа кристалните чаши за вино.

Хенсън, след като отвори бутилка френско бяло вино от Пуили, за да подиша, влезе в трапезарията.

— Благодаря, Гордън, и на теб също Суифт. Изпълнявате задълженията си безупречно. Но според инспектора непознати не са забелязани, затова трябва да приемем, че пожарът е бил случаен инцидент.

Пеги мълчеше и се чудеше дали не греши.

Гордън каза тихо:

— Знаете ли, господин Хенсън, някой от шофьорите може да е отишъл до конюшната да изпуши една цигара. Не знаете какви са хората. Небрежни са, ето какви са.

Хенсън пренебрегна думите му. Отиде до масата, огледа я с орлов поглед и кимна одобрително.

— Деветима за обяд, Лейн, затова ти и Суифт трябва да се въртите на пети.

— Да, сър — отвърна Гордън, доволен, че в момента се радва на благоволенieto на иконома.

* * *

Уолтър подреждаше дрехите на графа в гардеробната, когато Олив Уилсън надникна през вратата.

Уолтър се усмихна, щом видя засмените ѝ зелени очи, яркочервената ѝ коса и дръзка усмивка.

— Може ли да вляза? — попита тя.

Уолтър кимна. Харесваше Олив. Работеха добре заедно, тя беше съвестна и прилежна. Още повече, откъдето и да я погледне човек, все беше хубавица.

— Много съм любопитна... Едва се сдържам — обясни Олив и се вмъкна в стаята.

— Какво имаш предвид? — вдигна вежда Уолтър.

— Какво се случи, докато бях в Лондон?

— Както вече знаеш, господин Хюго се върна най-после и беше посрещнат много топло. Трагичната новина е, че сестрата на графинята е много болна, но съм сигурен, че и това знаеш, Олив. Графинята ти е казала.

— Да, каза ми, наистина много тъжно. Нейно благородие даде да се разбере, че не ѝ остава много време.

— И аз чух същото. — Уолтър разгледа до прозореца, където беше по-светло, един син костюм и прибави предпазливо: — Други новини няма, всичко беше нормално. В Лондон как беше?

— Опасявам се, че нямах време да се разхождам. През повечето време бях в Кройдън. След като погребях мама, имах много работа, като например да продам къщата ѝ, но нищо не беше кой знае колко сложно. Да си кажа честно, бях приятно изненадана от нейното завещание.

— Неочаквано наследство ли? — усмихна ѝ се Уолтър.

— Да, при това значително.

— Да попитам ли как е твоята изгора, Олив? Господин Дейтън.

Настъпи кратко мълчание, после Олив каза:

— Няма да повярваш, Уолтър. Тед ме напусна. Избяга с омъжена жена. Емигрираха в Канада.

Уолтър се смая и в първия момент не знаеше какво да каже. После я погледна със съчувствие.

— Какъв негодник! Съжалявам, Олив, много съжалявам. Сигурно си много разстроена.

— Да ти кажа право, не съм. Всъщност ми олекна. Представяш ли си, ако бяхме женени? Мога само да кажа, добре че се отървах. И го мисля.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Къщата беше построена преди двеста и петдесет години и беше красива. Наподобяваше стила на Андреа Паладио, големия италиански архитект, и беше със съвършените пропорции на римска вила, която се издигаше на върха на малък хълм. Точно под къщата имаше изкуствено езеро, в което се отразяваше къщата.

— Колко изкусни са били архитектите от седемнайсети и осемнайсети векове — каза Хюго на Дафни, докато вървяха покрай езерото. — Строели са къщите на възвишение, ако местността разрешава, после са проектирали езеро, за да се получи огледален образ. Хитър трик. Две къщи на цената на една. Да кажем къща и нейното идеално подобие. — Засмя се и добави: — Каква фантазия!

Дафни се загледа внимателно в Хюго и си помисли колко е интелигентен. Не беше чувал никой да говори така за Уърнсайд Хаус. Хората се дивяха главно на красотата на интериора. Тя му го каза и продължи:

— Стаите са прекрасни, с хармонични пропорции, просторни и приятни, но архитектурата също прави впечатление, нали?

— Разбира се, особено за мен — призна Хюго. — Харесвам английските градини, каквито са в Кавендън, и тези са същите. Ще влезем ли? Нямам търпение да видя какво има зад тези стени. Може би тук ще бъде моят нов дом.

Изкачиха невисокото възвишение и на терасата се срещнаха с госпожа Доди Грант, която се грижеше за имота.

— Паркът е великолепен, нали, господин Стентън? — попита тя, докато отиваха към остъклените врати.

— Да, наистина е великолепен — отговори той. — Особено ми харесаха старите дървета, най-вече дъбовите.

— Разкошни са. Такива съм виждала само в парка на Кавендън — отбеляза госпожа Грант.

— Да, наистина — съгласи се Дафни и влезе след икономката в библиотеката.

— Ще ви оставя да разглеждате — каза госпожа Грант. — Лейди Дафни е била тук и преди, мисля, че познава разположението в къщата. Ще бъда в моята канцелария до кухнята, ако има нужда от мен.

— Благодаря, госпожо Грант — усмихна ѝ се любезно Хюго. — Но не възнамерявам да бързам. Надявам се, че нямате нищо против.

— Разбира се. Разглеждайте, колкото искате.

Щом икономката си отиде, Хюго застана в средата на библиотеката и бавно се завъртя, оглеждайки внимателно всичко.

— Разбирам какво имаше предвид, когато спомена идеалните пропорции, Дафни. Тук има толкова много прозорци, че цялото пространство е окъпано в светлина.

След като обходиха библиотеката и я обсъдиха от различни аспекти, продължиха обиколката и отидоха в гостната, после в трапезарията и във всички помещения на партера. На Хюго му се стори, че се чувстват все по-добре заедно.

На етажа със спалните стаите бяха също така просторни и приятни. По едно време нямаше как да не му мине мисълта, че къщата е прекалено голяма... може би прекалено голяма за сам човек. Но пък нямаше да бъде цял живот сам, нали? Щеше да си има съпруга.

„Само Дафни — помисли си той. — Тя е единствената, която искам. Къщата ѝ подхожда. Изглежда идеално в нея... но тя ще изглежда добре навсякъде. Изключително сладка жена.“

Наблюдаваше я напрегнато, докато влизаше в голямата спалня, и поглеждаше през прозореца.

— Оттук има много хубав изглед към езерото, Хюго. Можеш да завъдиш лебеди, също както направихме ние в Кавендън. Да, това, от което има нужда това езеро, са два бели лебеда. Знаеш ли, те се събират на двойки за цял живот.

— Да, знам — промърмори той и си помисли: „Ние трябва да се съберем за цял живот“. Напълно обсебен от нея, разбра, че не може да престане да мисли за тази жена. А дали изобщо е възможно?

Този следобед тя носеше копринена рокля с цвят на праскова, по тон много подобна на онази, с която я видя за пръв път... вчера. „Нима беше вчера?“ Да. Пристигна в петък, а днес беше събота. Как беше възможно. Струваше му се, че я познава от години. Бяха прекарвали една вечер заедно на приема и бяха закусвали със семейството тази сутрин. Побъбриха на терасата преди обед, след това обядваха, после

дойдоха в Уърнсайд Хаус. Пътят дотук беше много кратък с автомобил. И през последния час обикаляха красивите стаи на къщата.

За толкова кратко време прекараха заедно наистина много часове... и той искаше да бъде постоянно с нея. Не беше само най-красивата измежду жените, но беше внимателна, интелигентна и чаровна. Чувстваше се съвсем спокоен с нея, но не знаеше как се чувства тя. Все пак не се притесняваше в негово присъствие, беше сигурен. Забеляза, че се държи свободно.

Хвърли поглед на спалнята. Беше просторна, но всички стаи бяха такива. Къщата беше предназначена за съпруг и съпруга, и за техните деца. Не беше за самотен мъж, вдовец, който се увлича по жена твърде млада за него. Жена, която по всяка вероятност никога няма да бъде негова.

Обърна се и усмихвайки се, се върна при нея. Слънцето озаряваше златистата ѝ коса, пронизваше я с искри, осветяваше лицето ѝ. Коприната с прасковен цвят се димпеше около стройните ѝ крака и върху добре оформените гърди.

Усети отново световъртеж, устата му пресъхна. Преди да се ожени, беше имал любовни истории, в края на краищата беше нормален мъж. Но към никоя жена не беше изпитвал подобни чувства, дори към любимата си Лорета, която беше обичал и ѝ беше верен до края. Хюго съзнаваше, че е сляпо влюбен в Дафни Ингам, и не знаеше какво да прави. Той, обиграният светски мъж, беше като в небрано лозе.

— Да отидем в детската стая — предложи Дафни и прекъсна бляновете му за нея.

Хюго се опомни и се съгласи.

— Защо не.

Бързо изкачиха стълбите. Влязоха в детската стая и Дафни извика:

— Виж! Люлеещо се конче! Също като нашето в Кавендън.

— Твоето люлеещо се конче беше и мой приятел — пресипнало се обади той. — Казваше се Добин.

Дафни кимна и се разсмя. Най-неочаквано възседна кончето и се залюля. Полата на роклята ѝ се закачи и кракът ѝ се оголи.

Той си помисли, че ще обезумее от желание, докато тя се люлееше. Това движение предизвика у него ужасно неприлични

представи и той се извърна. Желанието му беше непоносимо.

След малко Дафни остави играчката и отиде при него до прозореца. Сложи ръка върху неговата и каза:

— Благодаря ти, че спаси Грийнсливс.

— Добре, че си обух обувки, преди да изляза от спалнята.

— Защо? — озадачи се тя.

— Бях с пантофи, когато видях пламъците от прозореца. Веднага се затичах, но спрях, и се преобух. Когато не успях да отворя вратата на преградата, използвах обувката си вместо чук — обясни Хюго.

Дафни го гледаше изумено.

— Защо не успя да отвориш? Не разбирам.

— Не съм ли ти казал? Вратата беше залостена с прът от вътрешната страна. Докато се мъчех да вдигна резето, си изгорих пръстите.

Дафни остана с отворена уста. Когато думите му стигнаха до съзнанието ѝ, разбра всичко. Потрепери от страх и краката ѝ се подкосиха. Седна на един стол и поклати глава.

— Какво има, Дафни? Какво стана? — попита Хюго, който веднага забеляза промяната в поведението ѝ.

— Резето беше хлабаво, но никога не сме залоствали вратата, Хюго. В петък сутринта ходих в конюшната да видя кобилата и всичко беше нормално. — Прониза я студ, като си помисли за Ричард Тобат. Заплаши, че ще убие Дулси и майка ѝ. А снощи се е опитал да убие коня ѝ. „Той е бил.“ Беше сигурна в това. Но защо? На никого не беше казала, че той я е изнасил, нито беше споменавала името.

— Не се ли чувстваш добре? — попита пак Хюго, разтревожен и недоумяващ какво ѝ е. Беше пребледняла и явно разстроена.

Дафни се овладя. „Трябва да внимавам какво говоря. Не бива на никого да казвам или да вярвам. Само на Суон. Само на родителите си.“

След малко промълви:

— Пожарът е бил умишлен. Съгласна съм с полицаите. Балата сено е била запалена. Който я е запалил, е искал да убие конете ни и да изгори конюшните. Някой мрази нашето семейство.

— Много съжалявам, че те наведох на такава мисъл — отговори Хюго загрижено. — Реших, че прътът е пхнат там като предпазна мярка от някой коняр.

— Не! — извика тя. — Знаеш много добре, че кон не излиза от преградата си дори ако вратата е широко отворена.

Той кимна и й подаде ръка.

— Да вървим, свежият въздух ще те ободри. И сподели с баща си своите подозрения.

Дафни пое ръката му, изправи се и за миг се загледа в него с пълни със сълзи очи.

— Благодаря ти, Хюго, че беше толкова внимателен с мен. Преди малко бях потресена, когато осъзнах, че някой ни мрази толкова силно. От омраза е, нали?

— Може би.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Шарлот Суон вървеше бавно покрай езерото в Кавендън. Подрани, но денят беше толкова хубав, че не устоя на желанието да излезе от къщата си в селото.

Заслони с ръка очите си и погледна небето. Беше изумително. Ясносиньо, без нито едно облаче. Слънцето ярко грееше.

Недоумяваше защо Чарлс иска да говори с нея и защо за срещата е избрал павилиона в края на езерото. Досещаше се, че темата на разговора е изключително поверителна. Тук никой не можеше да ги чуе, освен ако не е съвсем близо, например под пода. Тази мисъл я накара да се усмихне.

Пъхна ръце в джобовете на бледозелената си копринена рокля и продължи с равна крачка, замислена за дрехите, които Сесили скицираше, за да се скрие бременността на Дафни, когато започне да й личи. Наскоро я посветиха в тайната.

Беше изумена от таланта на Сесили. Костюмите и роклите бяха съвършени за случая, което се дължеше на кройката.

Шарлот се обади на братовчедка си Дороти, която живееше в Лондон и работеше в модното ателие на „Фортнам и Мейсън“ на „Пикадили“.

Без да споменава тоалетите за бременни, Шарлот разказа на Дороти за Сесили, колко талантливо и невероятно изобретателно е момичето.

— Искам един ден да я изпратя да живее при теб — обясни Шарлот. — Тя ще преуспее, Доти. Гарантирам, че Сесили Суон един ден ще бъде модистка от най-висока класа и ще спечели голяма слава. Всъщност световна слава.

Дороти изслуша внимателно всяка дума и се съгласи да приеме Сесили в дома си, когато стане достатъчно голяма, за да напусне Кавендън. Щеше да осигури работа на Сесили във „Фортнам“. Безусловно вярваше на преценката на братовчедка си.

„Искам да замине оттук — мислеше си Шарлот. — Този дом е твърде красив, твърде удобен, твърде спокоен, твърде идиличен в

много отношения. И много опасен. Заради мъжете Ингам, естествено. Те са неотразими. И фатални.“

Майлс беше само на четиринайсет, но Шарлот забеляза как гледа Сесили, особено през последните няколко седмици, откакто се върна от Итън.

„Трябва да сложа край на това още в зародиш. Тя не бива да бъде като мен. Няма да го разреша“ — напомни си и се закова на място.

За нейно изумление Джинивра циганката изведнъж се появи по средата на пътеката и я загледа вторачено.

— Джинивра! Боже мой! Какво правиш тук?

Момичето сви рамене и се усмихна.

— Здравейте, госпожице Шарлот.

— Знаеш, че не е разрешено да идваш в тази част на имението — смъмри я меко Шарлот.

Циганката мълчеше и протегна ръка, за да ѝ даде нещо.

— Подарък — обясни тя.

Тъй като не искаше да обиди момичето, Шарлот взе подаръка и внимателно го разгледа. Приличаше на парченце слонова кост. Тъничко и гладко, на него имаше издълбано сърце с миниатюрни кръстчета от двете му страни. И две панделки бяха завързани — едната червена, другата небесносиня.

Шарлот сви вежди и погледна внимателно Джинивра. Изведнъж осъзна, че този подарък е изключително важен за момичето.

— Много ти благодаря, Джинивра, винаги ще си го пазя.

Циганката кимна.

— За късмет е. Талисман. Не го губете.

Шарлот го пусна в джоба си.

— Ще го пазя. А сега трябва да побързам, закъснявам.

— Зюмбюлената гора не е добра. — Джинивра поклати глава. — Нарушителите ще се наказват — промърмори.

После се завъртя и избяга към ливадите на хълма, където беше циганският фургон.

Загледана след нея, Шарлот се зачуди на думите ѝ. Прозвучаха ѝ познато и тогава си спомни. Преди години петият граф беше наредил да отпечатаат предупредителни обяви с точно същото съдържание и те бяха заковани по дърветата в зюмбюлената гора и из имението. Дали Джинивра искаше да каже, че пак трябва да ги накачат по дърветата? И

защо каза, че зюмбюлената гора не е добра! О, боже! Видяла ли е Джинивра изнасилването на Дафни през май? Шарлот потрепери при тази ужасяваща мисъл и ускори крачка към летния павилион, без да спре дори да се полюбува на лебедите както обикновено.

Пристигна първа. Щом влезе, седна, пое си дъх и се опита да изхвърли „нарушителите“ от мислите си.

След няколко минути Чарлс влезе, докосна я леко по рамото и седна срещу нея.

— Здравей. Надявам се, че не съм те накарал да ме чакаш дълго, Шарлот.

— Не, не си, Чарли. Тъкмо пристигнах. — Облегна се удобно. — Подозирам, че искаш да говорим за нещо поверително, нещо, което никой не бива да чуе. Затова си избрал това безумно красиво място.

— Знаеш ли, понякога говориш наистина бомбастично — каза той, като явно му беше забавно.

— Ти също — отвърна тя.

Като се приведе над бамбуковата масичка, той започна със сериозен тон:

— Преди да замине, Хюго дойде да ме види. Заяви пред мен, че се е влюбил в Дафни. Да се каже, че останах поразен, би било недоразумението на годината. Всъщност онемях. След това той ме поразил още повече, като поиска разрешение от мен да я ухажва, ако вече друг не я ухажва. Обясни, че има сериозни намерения. Искане да се ожени за нея... ако не възразявам и ако тя приеме ухажването му, това е.

— А ти какво каза?

— Когато се окопитих, взех да шикалкавя. Казах му, че трябва да помисля, защото е с петнайсет години по-възрастен от нея. Също така изтъкнах, че трябва да попитам Дафни какви чувства има към него, ако има чувства. Дали ще го приеме като кандидат за ръката ѝ.

— Разбирам. Какво повече би могъл да направиш. Той кога очаква отговор? — попита Шарлот, като погледна към него и прехапа устната си.

— Както знаеш, той замина за Цюрих за някаква среща. Ще се върне в Йоркшир на трийсети юли, за да присъства на летния бал на втори август. Казах му, че тогава ще му дам отговор.

— Да. Какво е мнението на Фелисити?

— Всъщност не съм говорил с нея. След вечеринката е неразположена, необичайно нервна и раздразнителна. Не ми се щеше да повдигам въпроса в този момент. Ще почакам още два-три дни.

Шарлот мълчеше замислено.

След малко графът я погледна и присви очи.

— Защо имам странното чувство, че не си изненадана?

— Защото не съм.

Той явно се озадачи.

— Защо не си?

— Защото едно дванайсетгодишно момиче — Сесили Суон, ако трябва да бъда точна, е забелязала как Хюго се е влюбил, всъщност когато се е случило. Било е по време на следобедния чай в деня, когато той пристигна. Тя каза на Алис, че гледал влюбено Дафни, и аз присъствах, когато го каза. Така че ти е казал истината, Чарлс, любов от пръв поглед е. Той е абсолютно сериозен.

Той гледаше вторачено Шарлот и не можа дума да обели, питайки се дали тя наистина одобрява идеята Хюго да ухажва Дафни. Най-после успя да каже:

— Като че ли си мислиш, че трябва да обмисля неговото предложение.

— Защо не, ако Дафни не възразява. Хюго е очарователен мъж, интересен, светски, хубав и както открих, с много нежна душа и много грижовен. Разбрах, че е преуспял в живота.

— Как да се съглася с такава абсурдна идея? Тя е бременна от друг мъж, за бога! — възкликна бащата, изпълнен с възмущение. — И ако това не е пречка за брак, не знам какво друго е.

— Чарлс, моля те, успокой се. Не се ядосвай на мен. Само се опитвам да помогна. Да обиколим езерото и да поговорим... както едно време с баща ти. Свежият въздух и спокойствието навън правят чудеса. — Шарлот стана. — Хайде да отидем да видим лебедите.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вървяха мълчаливо по брега на езерото, всеки замислен за нещо свое, но се чувстваха добре един до друг.

Шарлот знаеше, че Чарлс е разтревожен, че не намира думи, затова не му каза нищо, за да помисли на спокойствие. Дълбоко в душата си вярваше, че появата на Хюго е божи дар и че влюбването му в Дафни е чудо, откъдето и да го погледне човек.

Но не беше сигурна, че Чарлс ще го приеме по този начин. Само можеше да се надява да проумее, че има смисъл в една връзка между Дафни и Хюго. Бракът щеше да защити дъщеря му.

Два лебеда се плъзнаха грациозно покрай тях и Чарлс изрече:

— Родът Ингам отглежда лебеди заради първия граф Хъмфри.

— Да, и знам защо — отговори тя. — А ти знаеш ли?

— Защото моят прапрадядо е поискал да изрази почитта си към твоя прапрадядо за неговата вяроност и преданост, и обещал на Джеймс всяко поколение Ингам да отглежда лебеди в това езеро, за да се помни името Суон, което всъщност означава лебед.

— Оттогава съдбите на двата рода — Ингам и Суон се преплитат по най-различни начини заради приятелството на нашите родоначалници — отбеляза тя. — Такава връзка никой не може да разруши... съществува твърде отдавна, повече от сто и шейсет години.

Чарлс мълчаливо я погледна.

— Попитай който и да е в околността: „Какво знаят Суон за Ингам?“ Ще получиш един отговор: „А какво не знаят?“

— Да, ние знаем всичко. Така ми внушиха да вярвам.

— У теб е архивът на рода Суон, нали, Шарлот?

— Да, аз съм глава на рода. — Погледна го озадачено. — Защо изведнъж се сети за архива? Нали не искаш да го разглеждаш? Защото не можеш, знаеш... не се разрешава.

— Никога не бих го искал от теб, Шарлот. Нито един Ингам няма право. Но тъкмо си мислех колко много е разчитал родът Ингам на този на Суон през поколенията. И как аз винаги съм зависел от теб. Винаги идвам при теб, когато имам проблем. Естествено говоря и с

Фелисити, съветвам се с нея, както и тя с мен. Но всъщност твоето мнение е било решаващо за мен, и мисля, че постъпвам така, защото и баща ми се осланяше на теб.

Шарлот не коментира думите му, макар че Чарлс имаше право. Той я погледна.

— Е, разчиташе на теб, нали?

— Често, но невинаги. — Тя му се усмихна вяло. — Понякога си мислеше, че знае по-добре. И това, разбира се, беше вярно. Той беше умен и мъдър. Но да говорим за Хюго и Дафни. Нали затова се срещнахме.

— Права си. Тогава кажи ми какво ти е мнението за ситуацията? Заслужава ли си да се обмисли сериозно? Има ли смисъл?

— Според мен има смисъл... ако Дафни склони. Знаем точно какво е отношението на Хюго, знаем какви са намеренията му, ами нейните? Тя трябва да вземе решение и то да я удовлетворява — отговори Шарлот.

Чарлс възкликна:

— Не бих постъпил по друг начин! Не вярвам да е влюбена в него. И все пак ако го харесва, ако му има доверие, и ако се разбират, тогава може би бракът им ще има шанс. Но изборът е неин. Никога не бих я принуждавал.

Шарлот изглежда остана доволна от думите му и прибави:

— Радвам се, че говориш така, Чарлс, защото ако се оженят, това ще спаси Дафни от много проблеми, пък и цялото семейство. На всички ще им олекне.

— Сега ми се изясни... пък и понякога брак, основан на непреодолима страст, бързо се разпада, когато пламъкът угасне... поне така ми беше подсказано от мои стари приятели.

— А понякога безумно влюбен мъж може да вдъхне живот на един брак... ако жената до него приеме любовта му. Само си помисли, Чарлс, възможно е Дафни искрено да приеме Хюго. Нейната програма през идващите шест месеца е наистина много тежка. Тя ще трябва да живее, все едно нищо не се е случило и да крие бременността си. Да се надява, че ще се отърве, че ще започне живота си наново, след като бебето се роди. Да не забравяме и бебето. Хрумвало ли ти е, че може да не пожелае да го даде за осиновяване?

— Хрумвало ми е — отговори той. — С Фелисити си затваряме очите за тази възможност. Но детето трябва да бъде осиновено от добро семейство с помощта на адвокат. Ще осигурим и издръжка.

— Разбирам. Според теб какво ще каже Фелисити за брак на Хюго и Дафни? Ще се съгласи ли?

— Тя е практична по природа, затова съм сигурен, че ще се съгласи, стига само Дафни да бъде щастлива — отвърна той уверено. — Тя иска Дафни да направи своя дебют, да бъде представена в двора, и планира грандиозен бал по този случай следващата година...

Той млъкна и поклати глава.

— Всеки път, когато обсъждаме тази ужасна ситуация, начинът, по който Дафни е била така брутално изнасилена, благодарим на Бога, че е жива. Най-важното е, че можем да се радваме на нашата дъщеря. Той можеше да я убие.

— Да се върнем ли в къщата и да говорим с Дафни? — предложи Шарлот. — Знам, че Фелисити отиде да види сестра си... вчера ми каза, че Ан пак е в болница.

Чарлс кимна и направи гримаса.

— Да, пак е в болница. Горката жена. Дилейси и Майлс отидоха с майка си да не е сама. Дидри и Ги са в Лондон. Но ти и това знаеш, нали?

— Да. Дидри ми каза, че са поканени на приема по случай двайсет и първия рожден ден на Максин Лоуи и ще останат в града няколко дни.

— Леля Гуендолин замина вчера с тях. — Той се разсмя. — Тя не е поканена на рождения ден, но след като възнамерявала да отиде в Лондон и „да пообиколи «Мейфеър» и театрите“, както тя се изразява, Дидри ѝ предложи заедно да пътуват с влака.

* * *

„Само я погледни — помисли си Шарлот, като влязоха в жълтата всекидневна малко по-късно. — Ето я там, лейди Дафни Ингам, ослепително красива, със следобедна рокля от бледосиня коприна, дълга перлена огърлица и перлени обици. Тя е една от най-изключителните млади жени, каквато човек може да си представи.

Нищо чудно, че Хюго се влюби в нея на мига. Прилича на златна богиня.“

Косата на Дафни блестеше като ореол около главата ѝ, кожата ѝ беше като праскова със сметана, сините ѝ очи блестяха.

„Несравнима е — помисли си Шарлот. — Мъж не може да ѝ устои. Този следобед е направо поразителна.“

Щом видя баща си и Шарлот, Дафни стана да ги посрещне, после хвана ръката на Шарлот.

— Ела да седнеш до мен — прошепна тя.

Хенсън, който винаги кръжеше някъде наблизо, направи знак на Гордън и Малкълм да избутат масата на колелца за сервиране, след което сам я пое.

— Добър ден, милорд, добър ден, госпожице Шарлот. Да сервирам ли, лорд Мобри?

— Моля те, Хенсън. Вече знаеш, не се съмнявам, че ще бъдем само тримата.

— Зная, милорд. Но от сигурен източник научих, че към вас ще се присъедини лейди Дулси. Ще бъдете четирима.

— О, нима? — учуди се Чарлс и след малко, тъкмо навреме, най-малката му дъщеря влезе важно-важно.

— Здравей, папа — поздрави тя. — Здравейте, госпожице Шарлот. Дафни, мога ли да седна до теб?

— Разбира се — отговори тя и направи място на детето между себе си Шарлот. На Дулси сервираха чаша мляко, докато Гордън и Малкълм наливаха чая и поднасяха сандвичите. Хенсън надзираваше лакеите с орлов поглед, както той си знаеше.

— Кога ще пристигне моят кон, папа? — внезапно попита Дулси и впери сините си очи върху баща си.

— Кон ли? — изненада се Дафни. — Боже мой!

— Да — каза Дулси. — Кон.

— Не — намеси се Чарлс. — Ще получиш пак шотландско пони. Но новото ще бъде малко по-голямо от това, което имаш.

— Ще имаш кон, когато пораснеш още — обясни сестра ѝ.

Детето кимна, без да откъсва поглед от баща си.

— И така, кога ще пристигне новото пони, папа?

— След около седмица — отговори той, като стигна до заключението, че на нея нищо не може да се откаже. — Чакам да

намеря пони точно като за теб. Специално пони, Дулси.

Лицето на детето грейна и то каза:

— Благодаря, папа. Ще го кръстя Хюго.

За момент настъпи пълно мълчание, Шарлот погледна встрани, не ѝ достигна кураж да погледне Чарлс. Той се покашля и направи същото.

Дафни първа наруши мълчанието.

— Защо избра точно това име, Дулси? — попита любопитно.

— Защото имам приятел, който се казва Хюго. Аз бях първата от моите сестри, която се запозна с него. Не можех нищо да направя, след като той избра мен, за да се запозная първа с него... нали така ми каза, Дафни. Каза ми, че аз не съм виновна.

— Да, така ти казах. Значи ще кръстиш понито Хюго.

— Да, понеже Хюго е добър, и понито ще бъде добро.

— Хюго е добър, папа. Дулси има право. Той е един от най-добрите хора, които познавам — съобщи Дафни високо и ясно.

* * *

Час по-късно Дулси си беше отишла в детската стая и Дафни седеше с баща си и Шарлот в библиотеката. Чарлс ѝ разказа всичко, без да премълчава нито една подробност, като повтори почти дословно какво каза Хюго, преди да се върне в Цюрих.

Дафни го изслуша внимателно, после попита тихо:

— Какво ще стане по-нататък, папа?

— Когато Хюго се върне в Йоркшир за бала, ще иска да знае какво мислиш ти.

— Имаш предвид, че ще очаква някакъв отговор ли? — попита Дафни, като погледна много сериозно баща си.

— Всъщност да, ще очаква.

Чарлс се облегна на мекия диван и кръстоса крака.

— Но какъв отговор по-точно? — попита момичето. — Дали ще се омъжа за него? Или дали ще ме ухажва с намерения за брак?

— Последното, Дафни — отговори Чарлс. — Даде да се разбере, че иска да го опознаеш по-добре. Той е абсолютно сигурен в чувствата си към теб. Постоянно ми го повтаряше. Държи да имаш достатъчно

време да вземеш решение. Не иска да го отхвърляш веднага, нито ще настоява.

Дафни не отговори в първия момент.

Чарлс погледна Шарлот и вдигна вежда. Тя кимна и каза меко:

— Хюго не иска да те притеснява, но държи да знае какво да предприеме, доколкото разбрах от думите на баща ти. Ще ти кажа нещо интересно.

Шарлот се наведе напред и потърси с поглед очите на Дафни; момичето изглеждаше много объркано.

— Знаеш ли, Дафни, Сесили беше забелязала какво е било поведението на Хюго спрямо теб през първия ден, когато се запозна с него, когато се събрахме за следобедния чай. Каза ми, че не можел да откъсне очи от теб. Добави, че вече си е намерил жена. Имаше предвид потенциална съпруга.

— Вярвам на Сесили. Тя никога нищо не пропуска и е много интелигентна за възрастта си — отговори Дафни. — Значи твърдите, че Хюго ще ме ухажва и ако го харесам, ще се омъжи за него, и това ще бъде крайният резултат. Сватба. В края на краищата. Ами ако не го харесам повече, отколкото вече го харесвам, тогава ухажването ще приключи по естествен път. — Дафни се облегна и погледна баща си многозначително. — Права ли съм? Правилно ли прецених ситуацията?

— Да, скъпа — съгласи се Чарлс.

Дафни се позамисли, преди да каже:

— Харесвам Хюго, той е прекрасен човек. Може би ще се получи. Изглежда, че се разбираме добре, харесваме едни и същи неща. Но има огромен проблем, папа. Аз съм бременна. Трябва да му се каже, че ще имам бебе. Ще бъде несправедливо да го скрием от него. Всъщност неетично, непочтено от моя страна. Но има риск, ако му кажем. Той може да ме изостави, да загуби интерес към мен и ще знае моята тайна. Може да се разприказва. Тогава ще бъде погубена.

— Не си въобразявай, че не съм помислил за това — възкликна Чарлс. — Също и Шарлот. Предполагам, че трябва да поемем този риск.

Шарлот прибави:

— Хюго е Ингам, член на семейството, първи братовчед на баща ти, Дафни. Вярвам, че е честен и почтен, и предан. И за миг не ми

минава мисълта, че ще клюкарства. Като му кажем, че си нападната и изнасилена, той защо да го разгласява? Съмнявам се, че би го направил.

— Ще замине и никога няма да се върне — прекъсна я Чарлс, — ако загуби интерес към теб, или ако отхвърлиш ухажването му. Даде ясно да се разбере. За него ще бъде непоносимо да живее тук, в Уърнсайд, ако не си му съпруга.

Дафни кимна. Замисли се за най-различни неща. Представи си Пеги Суифт, наведена над своето бебе, и каза:

— Ами моята бременност? Ще мога ли да се откажа от бебето? Не зная, папа. То е Ингам. Знам, че ще го заобичам, щом го поема в ръцете си. Да кажем, че си допаднем и се оженим, Хюго може да не иска детето.

Чарлс се смая. На него и през ум не му минаваше, че тя няма да даде бебето за осиновяване. Все пак запази самообладание и изрече с равен тон:

— Много въпроси трябва да се обмислят, какво ще правим с бебето също. Ако се омъжиш за Хюго, няма да бъдеш херцогиня, както мечтаеше. Но той ще се отнася с теб като с кралица и никога нищо няма да ти липсва. Хюго е невероятно богат.

— Знам, че е преуспял, че е умен в сделките, осъзнах го от нашите разговори.

— Той те обожава по мое мнение. Ще те глези, ще сложи света в краката ти. Той е много повече от милионер — каза ѝ баща ѝ. — Той е откровен и доста ми разказа за богатството си.

— Не мога да разреша това да ми влияе, папа. — Обърна се към Шарлот: — Не мога, нали?

— Да, Дафни. Но знам, че ще премислиш всичко, преди да вземеш решение. Ти си много благоразумна.

Дафни се замисли и каза, като че ли на себе си:

— Той е добър и грижовен, и ме разсмива. Енергичен е и това ми харесва... по характер е сърдечен. — След кратка пауза добави: — Мисля си, че може да ме ухажва... но нека да помисля няколко дена. След това ще ви дам окончателен отговор.

— Разбира се — съгласи се Чарлс. — От теб зависи, скъпа.

— Какво е мнението на мама за интереса на Хюго към мен? — попита момичето и стана.

— Още не съм ѝ казал. Чувстваше се много зле и не исках да я товаря по никакъв начин — обясни той.

— Може би аз ще говоря с нея, когато се върне от Харогейт. Във всички случаи мама е практична като мен... или по-скоро аз съм като нея.

* * *

Като се прибра в своята стая, Дафни заключи вратата, съблече всичките си дрехи и застана пред високото огледало.

Огледа се внимателно от всички страни. Бременността още не ѝ личеше. Но гърдите ѝ бяха набъбнали и от време на време я боляха. Щом започне да ѝ личи, ще трябва да напусне Кавендън. Друга възможност нямаше. Дори в къщата им в Мейфеър не можеше да отиде заради прислугата. Веднага ще забележат състоянието ѝ.

Погледна се още веднъж в огледалото, поклати глава и отиде в гардеробната. Взе копиринена роба и я облече. Замисли се дали ще има сили да се преструва, че не е бременна месеци наред; да живее в Париж, когато коремът ѝ порасне. Да бъде ученичка и да учи френски език, изкуство и история. Да усвои френския шик. Ще бъде ли в състояние да следва програмата, която Шарлот ѝ подготви?

Ще може, беше сигурна. Преди всичко имаше силна воля и като реши да направи нещо, не се отказва. Трябваше да играе роля, да мами и непременно да изучи изкуството на преструвката, макар че по характер беше искрена и открита, не лъжеше.

Отиде до тоалетката, седна и приближи лицето си до огледалото. За пръв път в живота си се погледна обективно и разбра колко е красива. Хюго се беше влюбил в нея заради тази красота.

Отдръпна се от огледалото, облегна се и се замисли за Хюго. Беше хубав и чаровен. От наблюденията си през тези няколко дена, които той прекара в Кавендън, долови, че е благороден и добър. Хората, които сега се запознаваха с него, веднага го харесваха. Семейството и прислугата, които го познаваха от малък, го посрещнаха с отворени обятия. Нима това не говореше много?

Брак с могъщ и богат мъж нямаше ли да я защити?

Едно беше сигурно. Трябваше да смъкне ужасния товар от плещите на родителите си. Беше чула наскоро майка си да казва на баща ѝ, че живеят все едно над тях виси дамоклев меч.

Може ли да се омъжи за Хюго? Иска ли? Той ще ѝ разреши ли да запази бебето? Или ще бъде принудена да го даде за осиновяване? А ще има ли сили да се откаже от бебето си?

Освен това имаше и един интимен въпрос. В края на краищата трябва да бъде негова жена, не само по име, но по всякакъв начин. Сексуалната връзка е неизбежна в брака. Беше ли готова за подобно изживяване? Ще бъде ли в състояние да сподели с Хюго интимност?

Потрепери, като си помисли за Ричард Тобат, колко груб и ужасен беше, когато я насили, сякаш я разкъса. Заради този злодей се страхуваше от сексуална близост.

Но сега, като си спомни Ричард Тобат, осъзна, че бракът ще я предпази от този долен тип. Няма да се осмели да посегне на нея или на семейството ѝ, ако има съпруг като Хюго Стентън.

Но пък ако се омъжи за Хюго, никога няма да изпита прекрасното чувство да се влюби и да обожаваш мъжа, когото обичаш, или да иска да бъде негова във всяко отношение. Никога няма да познае истинската любов...

„Какво да правя?“

Дафни легна и зарови лице във възглавницата. Беше изправена пред дилема... и не знаеше по кой път да поеме.

Имаше едно нещо, в което беше абсолютно сигурна. Трябваше да бъде силна, да управлява сама съдбата си. Твърдо реши да бъде самостоятелна и сама да определя действията си.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Фелисити знаеше много добре, че Чарлс обича края на вечерта, когато вечерта е приключила и всички са се оттеглили по спалните си. Тогава можеше да остане насаме с нея в нейната уютна дневна, съединена със спалнята.

Преобличаше се с пижама и халат и седнаше пред камината да побъбрят. Понякога си донасяше чаша коняк или скоч. Тя винаги пиеше чаша студена вода с лимон.

Тази вечер, след изтощителния следобед в Харогейт, беше доволна, че най-после се отпусна на удобното канапе пред камината. Отпиваше от водата с лимон и чакаше Чарлс. Не изгаряше от нетърпение да остане насаме с него, но друго не ѝ оставаше.

Чуваше гласа му от другата страна на вратата. Беше в гардеробната и разговаряше с Уолтър Суон за Уинстън Чърчил, политика. От онова, което чуваше, изглежда и двамата го харесваха; обсъждаха неговата интелигентност и дарбата му на оратор.

След малко вратата се отвори и Чарлс влезе; беше с пижама и с тъмносин копринен халат. Носеше чаша бренди.

— Хвалихте много Уинстън Чърчил — каза Фелисити. — Нали знаеш, че има и такива, които не го харесват.

Той ѝ се усмихваше, докато седнаше на канапето срещу нея.

— Завиждат му за интелигентността и за поразителната способност да върши добра работа, за това става въпрос.

— Сигурна съм, че имаш право — отговори тя и се облегна.

— Не каза почти нищо за Ан, след като се върна от Харогейт. Как е тя? — попита съпругът ѝ съчувствено.

— Духом си е все същата. Не се предава. Позитивна. Не се самосъжالياва. Истинска англичанка... стоически понася всичко. С храбро вдигната глава. Но зная, че я боли, все по-често взима морфин. — Фелисити въздъхна тежко. — Не съм срещала по-смел човек от нея.

— Такава е и наистина съжالياвам, скъпа, съзнавам колко те тревожи нейният рак. Само искам да ти кажа, че съм насреща винаги, когато имаш нужда от мен.

Тя стисна ръката му и се усмихна едва-едва.

— Благодаря.

След като отпи от брендито, той рече:

— Трябва да ти кажа нещо. Досега нямах възможност. Всъщност имах, но не ми се искаше да те товаря, понеже виждах колко си разстроена.

Фелисити го погледна и самоуверено отвърна:

— Днес съм много по-добре и ти изглеждаш твърде сериозен. Нещо свързано със случая ли има?

— Ами, не, не бих казал... — Млъкна, отпи още глътка и остави чашата на масичката до неговото канапе. Наведе се по-близо до нея и започна да обяснява: — В деня, когато заминаваше за Лондон, Хюго ме посети. Каза ми, че се е влюбил в Дафни, и поиска разрешението ми да я ухажва. Влюбил се от пръв поглед и имал сериозни намерения.

— Надявам се, че си казал „да“! — възкликна Фелисити и се взря напрегнато в него, очите ѝ заблестяха и бледото ѝ лице внезапно се оживи.

— Не съм. Казах му, че трябва да попита Дафни дали ще приеме. Обясних, че тя ще реши.

— Не! Не! Не! — развика се Фелисити необичайно разпалено. — Не тя ще решава. Ние трябва да решим вместо нея. Очевидно Хюго е нейното спасение. И нашето. Какво съвпадение, че Хюго пристигна точно сега в Кавендън. Или изобщо не е било съвпадение. Писано е било. Не, такава е божията воля.

За момент Чарлс се смая от бурната ѝ реакция и от начина, по който така лесно говореше за божията воля. Тя не призоваваше често божието име. Той се намръщи и обясни кротко:

— Не мога да принудя Дафни да приеме предложението на мъж, когото не харесва. Нито ще я омъжа насила, ако тя не изпитва любов. Това е немислимо. Чудовищно по мое мнение. Да живееш с човек, когото не обичаш, е невъзможно.

Фелисити го гледаше втрещено.

— Но ти щеше да я омъжиш за син на херцог, когото тя по всяка вероятност нямаше да обича.

— Моето намерение никога не е било такова и ти го знаеш много добре. Искях да намеря подходящ млад мъж, да ги събера и да се

надявам, че ще се влюбят. Твърде модерен човек съм, за да допусна уреден брак за дъщеря си.

— Понякога такива бракове са много щастливи — отбеляза Фелисити малко грубо. — Известно е, че уредените женитби траят цял живот.

Чарлс се ядоса, но се овладя и каза спокойно:

— Но в повечето случаи не са успешни. Съпрузите са нещастни, чувстват се ужасно и в края на краищата се развеждат. Не искам това да се случи с Дафни.

— Значи Хюго ще бъде отпратен, така ли? — попита тя саркастично.

— Нищо подобно — отвърна бавно съпругът ѝ. — Обясних ситуацията на Дафни и тя сподели, че харесва Хюго. Според нея той е красив, очарователен и много добър. Ще даде отговор след ден-два. Мисля, че ще се съгласи той да я ухазва.

— Да се надяваме, защото това е най-доброто решение. Тя ще бъде омъжена, закриляна и няма да има никакви клюки.

Фелисити беше явно непреклонна.

— Ако тя не пожелае да се омъжи за него, връщаме се към първоначалния план и я изпращаме в чужбина — отбеляза Чарлс.

— Предполагам, че ще я изпратим, но за всички ни ще бъде много трудно. Трябва да я убедиш, Чарлс, да я накараш да проумее колко разумно е да се омъжи за Хюго.

Той кимна, взе чашата и разклати коняка, загледан в кехлибарените проблясъци. Жена му го изненада, като прие веднага идеята за брак между Хюго и Дафни, без да се замисли за миг за желанието на дъщеря си или за щастието ѝ. Не беше характерно за нея. Напоследък много ѝ се насъбра и поведението ѝ изобщо не беше както обикновено.

Фелисити долавяше настроението му, въпреки че той мълчеше, и си позволи да прибави:

— Искам най-доброто за нея, а това е най-доброто. Мисля, че е фантастично и ни се поднася на тепсия. Какво каза Шарлот?

Той вдигна глава и я погледна изненадан колко добре го познаваше. На нея и през ум не ѝ минаваше, че не е обсъдил вече въпроса с Шарлот, преди да сподели с нея.

Той глътна коняка, остави чашата и тихо каза:

— Също като теб мисли, че това е идеалното разрешение на ужасния проблем... много по-лесно за Дафни и за нас. Но според нея Дафни трябва да вземе решението.

— Разбирам.

— Трябва да кажем на Хюго истината, Фелисити, и да се надяваме, че няма да се откаже от дъщеря ни заради бременността. Има риск, доверявайки му се, но съм склонен да се съглася с Шарлот, която не вярва, че той ще се разприказва. Тя е сигурна, че ще запази тайната и семейството. Според нея той е искрено предан, като всички мъже Ингам.

— Точно това ще каже тя! — възкликна Фелисити с надменно изражение.

Чарлс се намръщи и я погледна внимателно.

— Какво намекваш? Че ние мъжете Ингам нямаме чест ли?

— Не, нищо подобно не намеквам. Но тя е повлияна във всяко едно отношение от баща ти, освен това е Суон. У нея е вродено да бъде винаги на страната на Ингам, ако е необходимо да умре за Ингам. Това е нейната роля в живота, и за поколения е била такава.

— Знам всичко за Суонови.

— Не толкова, колкото те знаят за Ингамови — възрази жена му. — Както и да е, тя обичаше баща ти, сяпо се осланяше на Дейвид.

— Всички обичаха баща ми, такъв човек беше той.

— О, знаеш какво имам предвид, Чарлс! — отвърна му тя ядосано. — Не се преструвай.

— Никога не се чу нито една клюка за баща ми и Шарлот и ти отлично го знаеш.

Фелисити се изправи.

— Трябва да си лягам.

Той също стана.

— Да дойда ли да спя при теб тази нощ, или искаш да останеш сама?

Тя му се усмихна вяло.

— Знаеш, че винаги си добре дошъл в моето легло — излъга, като се помъчи да не й проличи колко е ужасена.

„Не е съвсем вярно“ — помисли си той, като я хвана за ръка. Не и напоследък. През изминалите шест месеца постоянно беше пропъждан и от все сърце се мъчеше да прояви разбиране. Не можеше

изцяло да я извини с болестта на сестра й. Чувстваше, че тя повече не се интересува от любовните отношения в техния брак. А защо беше така, не знаеше. Това го озадачаваше.

* * *

Фелисити си легна и загаси нощната лампа. Чарлс също загаси лампата от своята страна на леглото и както винаги отиде до прозореца, и дръпна завесите. Тази нощ имаше пълнолуние и стаята се изпълни със сребриста светлина.

Чарлс легна до нея и я прегърна. Наведе се и я целуна по страните, после по устните. Тя отвърна на целувката му и това му достави удоволствие. Започна да гали гърдите й, нашепвайки колко я обича.

Фелисити беше притихнала и неподвижна, очаквайки да я облада. После всичко ще свърши и той ще я остави на мира.

Но той не я облада и тя си отдъхна. Вече не го желаше, но отчаяно се мъчеше да го прикрие. За да се предпази в момента.

Докато я целуваше и галеше, той осъзна, че не може да прави любов с Фелисити. Беше импотентен. За миг се паникьоса, но после отблъсна тази абсурдна мисъл. Беше изчерпан, съсипан от събитията напоследък. На това се дължеше неговото поражение.

След няколко минути каза тихо в косата й:

— Много съжалявам, скъпа. И аз като теб съм изтощен.

— Няма нищо — прошепна тя. — Лека нощ, Чарлс.

— Лека нощ, скъпа — отвърна той.

* * *

Чарлс не можеше да заспи. Лежа буден няколко часа. Най-накрая се измъкна от леглото, мина през своята гардеробна и отиде в банята. Светна и загледа отражението си в огледалото, клатейки смаяно глава.

Не можеше да разбере защо тази вечер не получи ерекция. Никога не беше му се случвало. Импотентен ли стана изведнъж? Завинаги ли? Та той беше само на четирийсет и четири. Този

катастрофален ефект върху него на нейното нежелание да прави любов с него през последните месеци ли се дължеше? Нямахте отговор за себе си.

Все така разстроен отиде в своята спалня. Ще спи сам тази нощ, както обикновено в последно време. Утре го очакваше натоварен ден в имението.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шарлот седеше на писалището до прозореца в нейната всекидневна и нахвърляше бележки за срещата си с Чарлс. Щяха да преглеждат старите счетоводни книги на имението. Също така той ѝ обясни, че иска да наеме повече хора от селото, да насърчи селяните да вземат земя под аренда и да я обработват.

Тази идея ѝ допадна. Тя също се тревожеше за хората и наемането на работа беше жизненоважно за Литъл Скел, Мобри и Хай Клаф.

Шарлот остави записките и отпи с удоволствие от коняка. Предпочиташе коняка пред уискито, което Алис и Уолтър обичаха, затова обикновено им сервираше скоч.

Погледна снимката на Дейвид в сребърна рамка. Изваждаше я от чекмеджето всяка вечер и я оставяше на писалището, за да бъде постоянно пред очите ѝ. Той ѝ липсваше и понякога плачеше за него. Твърде млад умря.

Когато видя как спускат ковчега в гроба, ѝ се искаше да я погребат заедно с него. Дори ѝ минаваха мисли за самоубийство, защото без него нямаше за какво да живее.

Не се самоуби, защото това беше проява на слабост, а тя се гордееше, че е силна жена. Освен това обеща на Дейвид, че ще се грижи за Чарлс и ще му помага, когато има нужда. Обеща и да не напуска Кавендън. „Искам моите предани Суон да останат в имението, където им е мястото, и най-вече ти — беше ѝ казал, преди да издъхне. — Тогава ще почивам в мир.“

И така, остана тук... пък и къде ли можеше да отиде? Това беше единствено място на земята, което обичаше и където беше много щастлива. А и той беше погребан тук.

Шарлот подскочи от изненада, когато се почука на вратата и Алис влезе. Идваше по-рано, отколкото я очакваше Шарлот и в бързината забрави да прибере снимката на Дейвид. Никога не я излагаше на показ. Оставяше я на писалището само когато беше сама.

— Изглеждаш изморена, Алис — каза Шарлот и отиде до бюфета. — Искаш ли скоч?

— Благодаря — отвърна тя и седна на едното кресло.

Докато Шарлот наливаше питието, Алис забеляза фотографията на Дейвид Ингам, петия граф. Изненада се, че не е в чекмеджето.

Като по чудо никога не се чу нито една клюка за графа и Шарлот, въпреки че Алис знаеше всичко за техните отношения. Това смешение между Ингам и Суон продължаваше вече сто и шейсет години.

Оплитали са се по всеки възможен начин. Защо днес, в този век да е различно? Винаги ще се случва. Неизбежно е, не могат да устоят на привличането. Всъщност не се и опитват. Мъжете Ингам са фатални за жените Суон и обратно.

Затова трябва да отпрати Сеси отгук, когато порасне. Майлс Ингам и Сесили Суон са прекалено привързани, прекалено близки, като сиамски близнаци са. Още са много малки, за да имат интимни отношения, но и това ще се случи, ако не ги разделят. Уолтър беше на същото мнение, както и Шарлот.

Шарлот подаде на Алис чаша скоч и седна до нея.

— Наздраве.

— Наздраве — отвърна Алис и чукнаха чашите си. Ще имам нужда от още една чаша. — Поклати глава и изохка. — Цял ден ших. Моделите, които Сесили скицира за Дафни, са красиви и има много работа по тях.

— Виждам. Много умело ги е измислила. Не мога да повярвам какъв талант има. Тя е само на дванайсет и вече го проявява пълноценно. Тя е... дете-чудо.

— Наистина — отговори Алис и погледна пак снимката в сребърна рамка, но не каза нищо. После продължи: — Радвам се, че телефонира на Доти. След две години Сесили ще бъде достатъчно голяма да замине за Лондон.

— Да — съгласи се Шарлот и за пръв път си помисли, че телефонът, който петият граф инсталира в нейната къща, е истинска благодат. Проследи погледа на Алис и разбра грешката си. — Знам какво си мислиш. Сесили ще замине, обещавам.

— Благодаря ти. А сега ще си наля още един скоч, ако нямаш нищо против.

Алис отиде до бюфета и си наля питие.

Щом тя седна пак, Шарлот съобщи:

— Имах среща с графа днес сутринта и той ми съобщи интересна новина. Затова исках да се видим днес.

Алис застана нащрек.

— Хайде! Казвай, не ме дръж в напрежение!

— Преди да замине за Цюрих, Хюго се срещнал с Чарлс. Казал му, че се е влюбил в Дафни, и че иска разрешение да я ухажва... ако вече друг не я ухажва. Споделил с Чарлс, че се е влюбил от пръв поглед.

— Значи Сеси беше права. — Алис засия от радост. — Графът дал ли е разрешение?

— Отговорил е, че зависи от Дафни. Че тя ще реши.

— Дано да се съгласи. Това не е ли дар от небесата? Това, че Хюго се появи, искам да кажа.

— Така е. Вярвам, че Дафни е достатъчно разумна да се съгласи. Каза ми, че Хюго е добър и тя го харесва.

— Но това не е любов, нали? Не е същото. Трябва да искаш един мъж дотам, че да не разсъждаваш трезво. Трябва да го имаш, да бъдеш с него постоянно. Трябва да чувстваш, че не можеш да живееш без него. Това се нарича любов.

Алис се загледа в Шарлот, очаквайки отговор.

Но тя мълчеше и едва я погледна със странно изражение.

Най-после Алис изрече:

— Знаеш какво говоря. Така силно искаше Дейвид, че обезумя. В края на краищата му посети живота си. При това от седемнайсетгодишна.

— Вярно е. Няма да отричам. — Замълча колебливо, после прибави: — Но само Суон знаят.

— Наистина. Защото те пазехме. Не само теб, но и графа. Затова нямаше никакви клюки за вас. — Алис отпи малка глътка скоч и добави: — Послушай ме, Шарлот, трябва да се опитаме да повлияем на Дафни. Не съм ли права? Ще казваме уж неволно това-онова, ще хвалим Хюго.

— Дафни е умна, много по-умна, отколкото хората осъзнават. Веднага ще се досети накъде бием. Затова трябва да бъдем много внимателни, Алис.

— Да, знам. Има и още нещо, Шарлот. Дафни може да се влюби в Хюго и без нашата намеса. Той е изключително очарователен и у него има нещо мило, привлекателно. Да не забравяме, че е Ингам. Знаеш какви са мъжете Ингам и как въздействат на жените. Има нещо у тях.

Шарлот се усмихна.

— Нарича се фатален чар, Алис.

* * *

Недалеч от къщата на Шарлот в селото, близо до езерото в парка на Кавендън, Пеги Суифт и Гордън Лейн се разхождаха.

Беше хубава юлска нощ със светла, пълна луна, която плуваше високо в небето.

Фактът, че бяха в парка, тревожеше Пеги; не биваше да идват тук. Паркът беше личното пространство на семейство Ингам, не като гората и ливадите, където всеки можеше да ходи.

— Ние сме нарушители, Гордън — прошепна по едно време. — Допуши си цигарата по-бързо и да се връщаме в къщата.

— Ами целувките и прегръдките? Няма ли да си ги получи тази вечер, Пег?

— Ще си ги получиш, но не трябва да се увличаме и нямам намерение да го направя, знаеш. Не и докато не се оженим.

— Знам! Знам! Ще се държа на почтено разстояние, госпожице Суифт, до деня, когато ще станеш госпожа Лейн. — Пусна фасата на земята и го стъпка с крак. Хайде, Пег, да отидем в онзи заслон за лодки за няколко минути.

— Ще станем още по-сериозни нарушители — протестира Пеги, която винаги се страхуваше от началството.

— Хайде, любов моя, съвсем за малко — умоляваше я той.

Неохотно и против убежденията си, Пеги му разреши да я поведе към навеса за лодки. Когато той натисна дръжката на вратата, тя се отвори и влязоха. Нямахме осветление, но не беше много тъмно, понеже лунната светлина струеше през прозорците. Гордън забеляза на перваза на прозореца недогоряла свещ. Извади кибрит, драсна клечка и пламъчето на свещта затрептя.

— Не е зле, Пег. Поне ще виждаме малко по-ясно. О, виж, куп възжета. Идеално място за седане.

— Малко зловещо — промърмори тя възмутено, но въпреки това седна до него върху възжетата.

В същия момент, както обикновено, той започна да я целува, да я прегръща, да гали гърдите ѝ, после разкопча блузата ѝ и плъзна ръка върху кожата ѝ. Той я вълнуваше, възбуждаше я и тя се мъчеше да се отскубне от прегръдките му.

Той прошепна:

— Обещавам ти, няма да те принуждавам. Но не мога ли да те погая, Пег? Моля те.

— Искам те, Гордън, но мисля, че трябва да тръгваме. Ние сме от прислугата, не бива да идваме в парка, няма значение, че сме в заслона. Ако не внимаваме, ще ни уволнят.

— Късно е. Всички спят, повярвай ми. Хайде, прегърни ме, само още няколко минути.

Докато говореше, внимателно я положи по гръб върху възжетата, повдигна полата ѝ и започна да гали бедрата ѝ и още по-нагоре.

Гордън обсипа с целувки лицето ѝ, после устните ѝ. Знаеше, че не може да отиде по-далеч. Обеща ѝ да не я принуждава и държеше на обещанието си. Тя му беше много скъпа; не искаше да я загуби.

Най-накрая седнаха и Пеги прошепна:

— Гордън Лейн, голям палавник си! Същински дявол.

Той ѝ се захили.

— Но дяволът, когото обичаш.

— Това е самата истина, разбойнико. — Пеги оправи полата си, закопча блузата и приглади косата си. В този момент свещта запраця и угасна.

— Стана тъмно — каза тихо тя. — Не обичам тъмното, Гордън.

— Знам, любов моя. Но няма какво да направя. Свещта догоря и луната се скри зад облак. Почакай, ще драсна клечка кибрит и ще излезем.

— Слава богу — въздъхна Пеги и погледна към прозореца. — Като се скри луната, тъмнината навън стана непрогледна.

Гордън запали клечката кибрит и я вдигна високо. Пеги изпищя. От прозореца надничаше мъжко лице.

— Какво, да му се не види, ти става? — попита Гордън.

— Навън има някакъв мъж, зяпаше ни през прозореца.

Гордън се обърна, но не видя никого на прозореца.

— Сигурно ти се привижда — погледна я намръщено.

Двамата се изправиха бързо и тревожно.

— Някой ни е проследил дотук. Видях лицето му. Видях го.

— Боже мой! Значи сме загазили. — Хвана я за ръка и я поведе навън. — Да вървим и да разберем какво ни очаква.

Когато излязоха предпазливо навън, установиха, че са съвсем сами.

— Сигурна ли си... — Започна Гордън, но веднага млъкна. Точно пред тях видяха някакъв висок мъж да тича към другия край на езерото.

— Разбира се, че съм сигурна — извика възмутено Пеги. — Ето го там, тича.

— Знам, видях го — отговори тихо Гордън.

— Някой скитник е — реши тя.

Той я погледна.

— Защо мислиш така? Зърна го само за секунда.

— Лицето му беше мръсно и главата му беше овързана с нещо странно. Приличаше на парцал.

Гордън направи физиономия.

— Не ми харесва, че някой се скита из парка съвсем близо до къщата и до семейството. Да се разкараме бързо, Пег, преди проклетият стар Хенсън да излезе на нощната обиколка.

Докато тичаха през парка, Пеги си спомни последния път, когато бяха в гората и попаднаха на маниака — зяпач. Ето, че сега току-що ги видя друг такъв през прозореца на заслона за лодки. Някой ги дебнеше и това я плашеше.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Онази част от градините на Кавендън с водните съоръжения е била създадена през осемнайсети век и беше наистина много красива. Съоръженията бяха разположени на по-ниско равнище, откъм задната фасада на западното крило, и сега, докато слизаше по хълма към тях, Дафни си мислеше колко спокойно е в този край на парка.

На половината път по хълма имаше платформа, изградена по желание на една от някогашните графини. В ската беше издълбана празнина, прилична на пещера, земята беше покрита с гранитни плочи и имаше каменна скамейка, на която Дафни поседна и се загледа в прекрасния пейзаж.

Дори като малка обичаше да идва тук, привлечена от гледката на езерцето и радиално разположените канали, които напомняха грамадно колело сред зелени поляни. В изкуственото езерце плуваха водни лилии, по поляните имаше статуи, пръснати тук-там, както и храм на луната. Поляната зад храма беше оградена с букови дървета и ефектът беше драматичен. Когато преди век завършили комплекса, нарекли градините с езерцето, каналите и фонтаните „Безкрайна ведрина“ и тя си помисли, че тук наистина цари ведро спокойствие.

Рано същата сутрин Дафни написа кратка бележка на Хюго с молба да се срещнат тук в три часа и да не казва на никого за срещата.

Сложи бележката в плик, запечата го и го остави на скрина в синята спалня. Той трябваше да пристигне днес в два часа и не закъсня. Видя през прозореца как баща ѝ и Дулси го посрещнаха пред главния вход на Кавендън.

Дафни стана и продължи по покритата с чакъл пътечка, след това мина по тесните каменни плочи, които водеха право в храма на луната.

Вътре имаше два бели стола с дърворезба и тя седна на единия. После погледна часовника — медальон. Беше три без петнайсет и тя се облегна, и се замисли за Хюго, за онова, което щеше да сподели с него.

Не каза на никого за тази среща, защото искаше сама да реши съдбата си и какъв ще бъде животът ѝ.

Изведнъж той се появи на върха на възвишението, очевидно изгарящ от нетърпение да се срещне с нея. Докато слизаше по склона, тя се питаше ще има ли дързостта да изпълни докрай намерението си. „Да — каза си. — Длъжна съм.“ Друг избор нямаше.

Забеляза, че той се оглеждаше, докато приближаваше подножието на склона. Стана, приближи се до входа на храма и му помахна.

Той веднага я видя, също ѝ помахна и ѝ се усмихна за миг. Почти се затича по пътеката от каменни плочи, изкачи трите стъпала и влезе през входа с дорийски колони.

Дафни си помисли, че ще я прегърне, но той се сдържа, взе ръката ѝ, задържа я и я целуна по страната някак нерешително.

— Благодаря ти, че дойде — каза тя и без да пуска ръката му, го поведе към двата стола, поставени до задната стена на малката постройка.

Седна на единия, Хюго — на другия.

— Чудех се къде си — отвърна той. — Но сега разбирам, че тези столове не се виждат отдалеч.

Тя само кимна.

Хюго мина веднага на въпроса и каза:

— Баща ти ми съобщи, че ще обмислиш идеята да те ухажвам и перспективата да се омъжиш за мен. Ще вземеш решение, преди да замина пак. Благодаря ти.

— Папа ми каза, че си се влюбил от пръв поглед, когато преди няколко седмици се запознахме, и тогава, още в първия момент си разбрал, че искаш да се ожениш за мен. За мен не е любов от пръв поглед, Хюго, признавам. Много те харесвам, чувствам се спокойна с теб. Разбираме се, характерите ни са съвместими. — Изведнъж се засмя. — Освен това си красив мъж и много очарователен. И така... — Тя замлъкна и после добави тихо: — Въпреки че ще останеш две седмици, ще ти дам отговор до седмица, защото дотогава ще бъда сигурна.

На него явно му стана приятно. Лицето му светна.

— Отговор за какво, Дафни? Ухажване или...

— Не, не — прекъсна го бързо тя. — Ще ти кажа дали ще се омъжа за теб или няма.

Този отговор го зарадва още повече и той се отпусна с чувството, че от плещите му се смъква огромен товар, и се усмихна нежно.

Преди той да започне разговор, Дафни продължи:

— Има няколко неща, които трябва да обсъдя с теб, Хюго. Сега. Веднага. Преди да говорим за каквото и да е друго.

— Говориш много сериозно.

— Защото тези неща са много сериозни.

— Добре, слушам те. Каж ми, моля те.

— Мисля, че има пречка за нашия брак — съобщи тя.

Като я погледна подозрително и безкрайно слисано, възкликна:

— Как е възможно? Аз съм вдовец без всякакви компрометиращи обстоятелства, а ти си неомъжена и абсолютно свободна.

Тя пренебрегна забележката му и каза:

— Бих искала да ти разкажа една история. Приемаш ли?

— Да, разбира се.

— Преди няколко месеца, за да съм точна на трети май, ме нападнаха в зюмбюлената гора и...

— Боже мой! — прекъсна я той ужасен. — Сигурно си пострадала. Горкото момиче. Сега как си?

Дафни вдигна ръка.

— Моля те, Хюго, бих искала да ти разкажа останалата част от историята, преди да загубя самообладание. Ще говорим, след като свърша. Моля те, слушай. Предпочитам да не ме прекъсваш.

— Разбирам — отвърна той спокойно. — Повече няма да говоря.

— Онзи следобед някой ме удари силно по гърба. Паднах по очи и си ударих лицето в един дънер. Преди да се изправя, той се хвърли върху мен.

Бавно и внимателно разказа на Хюго как е била изнасилена и заплашена, че ако се оплаче, майка ѝ и Дулси ще бъдат убити, как е била изоставена в гората. Разказа за циганката Джинивра, как я беше открила и как ѝ беше помогнала да се върне в Кавендън Хол.

Дафни замлъкна, за да си поеме дъх, облегна се и го погледна много внимателно. Видя, че е шокиран и ужасен, и ѝ се стори, че се кани да я попита нещо. Но премълча.

Вместо това Хюго се пресегна и взе ръцете ѝ:

— Скъпа моя, нещастна моя любима, какво ужасяващо нещо ти се е случило. Благодаря на Бога, че си жива. Такива мъже често имат за

цел да убият. Много съжалявам, че точно теб те е сполетяла тази трагедия. Та ти си едно невинно момиче. — Той се отдръпна и я погледна в очите.

— Аз ще се грижа за теб, ще те пазя. И това в никакъв случай не е пречка да се оженим. Ти си невинна, жертва си.

Хюго се изправи и без да каже нищо повече, я взе в прегръдките си, притисна я до себе си, нашепвайки утешителни думи. Беше му непоносимо да мисли какво е преживяла и сърцето му се изпълни със състрадание. В този момент я обичаше повече от всякога. Беше поразен от огромния ѝ кураж, от нейната почтеност, за това, че на всяка цена държеше той да знае, че е била изнасилена. Заболя го при мисълта, че това невинно, седемнайсетгодишно момиче е било брутално изнасилено. Здравият разум не можеше да го приеме.

Дафни се отдръпна, погледна разстроеното му лице и промълви:

— Благодаря, Хюго, благодаря за това, което каза.

— Кой ти го причини, Дафни? — попита той. — Ами баща ти? Какво каза Чарлс? Не му ли потърси сметка? От полицията не го ли арестуваха?

— Отначало не видях лицето на мъжа, понеже го беше увил с шал. Но след като... след като свърши с мен, аз дръпнах шала. Останах смаяна. — Пое дълбоко дъх и довърши тихо: — Взирах се в лицето на моя приятел от детството Джулиан Тобат.

— Боже мой, колко ужасно от негова страна! Какъв зъл човек. Сигурно е от семейство Тобат от Хейвърс Лодж.

— Да, от това семейство е.

— Какво стана с него? Какво направи баща ти? — попита той с пресипнал глас.

Дафни седна пак, Хюго също. Не можа да се въздържа и отново взе ръката ѝ. Държеше я така, като че ли никога нямаше да я пусне.

— Не забравяй, че ме заплаши да убие мама и Дулси, и аз изпаднах в паника. Не смеех да кажа на папа. След което Джулиан има нахалството да дойде у нас с годеницата си Мадж Кортни, за да отидем заедно на езда. Не ми оставаше нищо друго, освен да се съглася при тези обстоятелства. Баща ми и Дилейси бяха с нас, така че нищо не можеше да ми се случи. Но се случи нещо странно, Хюго. Някой стреля с ловна пушка в полето, неговият кон се подплаши, препусна и

го хвърли на земята. Беше в безсъзнание, когато го отведоха в болницата в Харогейт, и изобщо не се свести. Почина същата нощ.

Хюго нежно обърна лицето ѝ към себе си. Загледа се във великолепните ѝ сини очи и каза със съчувствие:

— Не си казала на Чарлс, нали? Скрила си от родителите си, че си била изнасилена. Вярно е, нали?

— Какъв беше смисълът да им казвам? Особено след като Джулиан беше убит при нелеп инцидент по време на езда.

Хюго само кимна, облегна се и задържа ръката ѝ. Страхуваше се да я пусне. Любовта му към нея прииждаше на вълни.

Настъпи мълчание за кратко; и двамата бяха потънали в мислите си. Дафни първа наруши мълчанието:

— Госпожа Алис знае. Разбираш ли, тя ме видя в коридора при спалните и веднага ме грабна. Бързо ме избута в моята спалня, преди Дилейси и Сесили да започнат да ме разпитват. И те бяха с нея, а аз изглеждах ужасно. Госпожа Алис ми помогна да мина през това изпитание.

— Тя е невероятна. Беше моя приятелка в детството ми, обсипваше ме с внимание и грижи. Доволен съм, че знае и че ти е помогнала.

— Каза ми нещо важно. Предупреди ме, че не бива да се доверявам на никого в тази къща, имаше предвид Кавендън, само на родителите си и на Суон. Да не казвам на никого, да не вярвам на никого. И аз не казах на никого, не се доверих на никого, освен на мама и татко. И на Суон... и на теб, Хюго. Вярвам ти с цената на живота си.

Думите ѝ го трогнаха, както и доверието ѝ в него. Това му даде надежда, че е възможно да има бъдеще с нея. Преди да каже нещо, тя се наведе към него и го целуна по страната.

— Благодаря ти за начина, по който се отнасяш с мен, че си такъв, какъвто си.

— Дафни, нямам думи. Ти си изключително смела, надраснала си годините си. Смайваш ме.

— Има още нещо, което трябва да ти кажа, Хюго, което ще бъде краят на моя тъжен разказ.

— Скъпа Дафни, ще слушам всичко, което имаш да кажеш, тъжно или не, и ще бъда щастлив да го правя през целия си живот.

— Има непреодолима пречка да се оженим — настоя тя.

В сините му очи се появи недоумение и той я погледна любопитно.

— Нима още става въпрос за пречки?

— Да. — Тя застана сковано и го погледна изразително. — Бременна съм. Бях изнасилена и забременях.

Това, че остана поразен, беше очевидно; погледна я изумено и занемя от изненада. Възможността да бъде изнасилена на бащината си земя беше една на милион и също така една на милион беше възможността да зачене от негодника. Искаше му се Тобат да е жив. Щеше да го убие.

След малко Хюго попита:

— Как, за бога, си издържала всичко това? Как си могла да го понесеш, Дафни? Сигурно си минала през ада, била си изплашена до смърт. Какво бреме си поела.

— Да, така е. Но госпожа Алис и госпожица Шарлот ми помагаха, грижеха се за мен.

— Чарлс и Фелисити знаят, нали? Казала си на родителите си, че си бременна.

— Беше неизбежно и госпожица Шарлот ми помогна. Първо тя говори с тях. Естествено те се отнесоха с обич и разбиране. Знаеха, че не съм виновна.

— Защо казваш, че това е пречка да се оженим?

— Защото нося детето на друг мъж.

— Мъж, който брутално те е изнасилвил, който ти е съсипал живота просто ей така — щракна с пръсти той. — Няма да разреши този инцидент да съсипе теб или мен. Ще ти осигуря прекрасен живот, ако ми разрешиш.

Тя не му отговори. Изглеждаше безкрайно разтревожена.

Хюго продължи:

— Мислиш ли, че мога да престана да те обичам ей така? В един миг? Само защото ми разказа нещо ужасно, само защото ми разказа за бруталното изнасилване? Нима е възможно да забравя любовта? Всъщност, Дафни, твоята честност, почтеност, искреност ме накараха да те обичам още повече. От мига, в който те видях, се влюбих в теб и оттогава не преставам да мисля за теб. Ако се омъжиш за мен, животът

ми ще бъде пълен. Ще бъда щастлив да съм твой съпруг. И повярвай ми, ще те закрилям от всякакви беди. Винаги. До края на живота ти.

— Ами бебето? Ще поискаш ли да се откажа от него, да го дам за осиновяване? Защото аз не съм сигурна, че мога да го направя.

Хюго се облегна, затвори очи и почувства познатата тъга. Дълбока въздишка се изтръгна от гърдите му. След като доста време мълча, отвори очи и я погледна. Усмиваше ѝ се.

— Виждаш ли мъжа, който седи тук? Някога беше дете, което изгониха, разделиха го с бащата, когото обичаше, със семейството, което обичаше, с дома, където беше роден и който обичаше. Изпратиха го надалеч от страната, която обичаше, на непознато място при непознати хора. Изхвърлиха го като боклук. Мислиш ли, че този мъж, който някога беше онова дете, ще остави жената, която обича повече от всеки друг на света, да изостави бебето си? Никога, дори и след милион години. Дафни, бебето, което носиш, е Ингам, както и Стентън. Проклет да бъда, ако разреши някой друг, а не ние, да вземе твоето дете.

* * *

Малко след това, докато изкачваха възвишението към къщата, внезапно Хюго попита:

— Какво ще правиш, Дафни, ако не се омъжиш за мен?

Тя веднага отговори:

— Шарлот намисли план, за да оцелея през следващите месеци.

Той спря и се обърна да я погледне, очевидно озадачен.

Дафни му обясни идеята на Шарлот в най-големи подробности.

Той слушаше внимателно и когато тя свърши, отбеляза:

— Планът е добър, но ще ти бъде трудно. Знаеш го, нали?

— Да, знам, но ако се съсредоточа, мога всичко да направя.

Хюго ѝ се усмихна и ѝ каза безгрижно, почти безцеремонно:

— Ще ти бъде много по-забавно, ако се омъжиш за мен.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато Сесили видя Джинивра на зида точно пред себе си, се подразни. Този следобед бързаше и не ѝ се щеше да пилее времето си с циганката.

Но щом Джинивра я забеляза, скочи от зида и застана в очакване на средата на пътеката, усмихвайки се широко. Препречи пътя ѝ както обикновено.

Момичето спря и също ѝ се усмихна.

— Здравей, Джинивра.

Циганката не отговори, само продължи да се усмихва, после подаде на Сесили малко пакетче.

Сесили остави торбата си на земята, взе пакетчето и разкъса розовата хартия.

— Какво е това? — попита, загледана в някаква малка кост, овързана с тънки панделки — бледосиня и алена.

— Талисман за теб. Аз го натъкмих и го издялках. Виж го.

Сесили това и направи и веднага забеляза малко изображение. Имаше формата на лебед и нещо, което приличаше на камбана. Взря се в Джинивра и попита:

— Какво означава?

— Талисман. Късмет. Пази го. Не го губи.

— Ще го пазя, но какво означават картинките?

— Живинка — разсмя се Джинивра както винаги и се върна при зида. Прехвърли се като акробат през него и се обърна към Сесили.

— Пази се, малка Сеси — подвижна и се затича през ливадите, без да поглежда назад, както се случваше понякога.

Сесили се зазяпа след нея, не за пръв път стъписана от странното момиче, после пъкна в джоба малката кост, взе торбата и продължи към Кавендън.

Като пристигна, подмина кухнята, където знаеше, че цари суматоха, понеже готвачката приготвяше следобедния чай. Влезе в къщата през оранжерията, прекоси фойето и отиде в библиотеката. Беше съвсем тихо. Нямаше никого.

Леля Шарлот ѝ разреши да копира бялата роза на Йорк и белия лебед на Суон от пергаментовия документ в рамка, които бяха вплетени в орнамент под фамилияния герб на рода Ингам.

Извади блока си и седна на табуретката, която Шарлот ѝ беше приготвила.

След двайсет минути беше направила няколко скици на лебеда и бялата роза. Кимна, докато ги разглеждаше внимателно. Копията бяха точни до последния детайл.

— Здравей, мила Сеси — поздравя я Шарлот.

Момичето се стресна и подскочи.

— О, изплаши ме — извика и се обърна към леля си.

— Съжалявам — извини се Шарлот. — Нямах намерение да те плаша.

— Няма нищо. Виж. Скиците ми станаха хубави, нали?

Шарлот се приближи и загледа рисунките.

— Да, наистина. — Усмихна ѝ се и попита: — Но за какво са ти?

Сесили живо стана от табуретката и обясни:

— Този лебед ще бъде марка на всички дрехи, които проектирам, когато имам собствен магазин. А бялата роза на Йорк ще изработвам от различни платове. Памук, коприна, може би дори сатен, и ще стои като брошка. Ще се носи на ревер, на рокля, а може и на връхна дреха. И винаги ще бъде бяла. Ще бъде нещо като... запазена марка.

Шарлот не скри учудването си.

— Колко си изобретателна! Каква по-хубава запазена марка от бялата роза на Йорк! И, разбира се, лебедът ще изглежда чудесно на етикета.

Сесили засия.

— Опитвам се да мисля за всичко.

Шарлот кимна все така засмяна.

— Това е добро начало и ако ми хрумнат идеи, веднага ще ти ги кажа. Сега в шивашкото ателие ли отиваш?

— Да, ще поздравя мама и ще видя какво става с бялата бална рокля. Лейди Дафни ще я носи утре на летния бал.

— Ще дойда с теб. И аз искам да я видя.

Сесили се наведе да вземе скиците и костта падна от джоба ѝ. Като я взе, Шарлот възкликна:

— Джинивра ли ти я даде?

— Да. Как разбра?

— Онзи ден ми даде нещо подобно. Може ли да погледна?

— Да. — Подаде талисмана на леля си и добави: — Има резба на нещо като лебед и друга като камбана.

Шарлот разгледа внимателно изображенията и установи, че Сесили е права, макар че бяха груби и аматьорски, също като на нейния талисман.

— На моя има сърце и кръстчета и нямам представа какво означават.

— Аз също. Искам да кажа, че не знам защо има камбана. Предполагам, че лебедът е заради името ми.

— Тя няма лоши намерения. Просто иска да се държи приятелски — каза Шарлот, докато отиваха към задното стълбище. — Нейното семейство е тук от години. Дори мисля, че Джинивра е родена в имението.

— О, не знаех — изненада се Сесили.

* * *

Шарлот и Сесили бяха в ателието само от няколко минути и се възхищаваха на бялата бална рокля, когато Дилейси влетя в стаята.

Несъзнателно, Алис и Сесили застанаха пред роклята. След това всички се разсмяха, понеже момиченцето каза:

— Бялата рокля! По-добре да стоя на прага, нали?

— И аз така мисля — отговори Шарлот, но се усмихваше.

— Дойдох да ви благодаря, госпожо Алис — каза Дилейси. — Моята рокля е прекрасна и съм доволна, че избрахме коприна на розови и алени цветя. Много е нежна, също като лятото е.

— Лейди Гуендолин ще се зарадва много — живо я прекъсна Шарлот. — Ще бъде на седмото небе, че не е синя.

Двете момичета се разкиснаха и Дилейси попита Алис:

— Може ли Сесили да дойде с мен за следобедния чай? Моля ви, не ми отказвайте. Мама ми поръча да я поканя и дори ми разреши да взема Дулси.

— Разбира се, Сесили може да отиде.

Алис се усмихна на момичето.

Двете изчезнаха веднага и Шарлот седна на едно кресло.

— Ела при мен за малко, Алис. Имам да ти казвам нещо важно.

Алис придърпа другото кресло и седна до Шарлот.

— Какво има? Изглеждаш странно.

Шарлот прошепна:

— Казаха му е всичко... дори, че е бременна.

— Боже мой! — възкликна Алис, после сложи ръка върху устата си и очите ѝ се разшириха от изненада.

— Но всичко е наред — продължи Шарлот, като се наведе още по-близо. — Няма нищо против и иска да се ожени за нея. Така че трябва да направим всичко възможно, за да стигнем до щастливия край.

Алис само кимна. Но сърцето ѝ преливаше от радост заради Дафни. Хюго беше свършеното разрешение на нейната дилема.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Балът беше в разгара си и лейди Дафни беше красавицата на бала. Със сребърни обувки и бяла дантелена рокля, която се разперваше при всяко нейно движение, тя беше въплъщение на красота и грация.

Хюго танцува с нея от началото на вечерта, но и други мъже заявиха, че е техен ред да я поведат на дансинга. Най-после тя отново беше в прегръдките му и танцуваха валс под звуците на „Синия Дунав“.

— Лека си като перце — прошепна той в косата ѝ и вдъхна нежното благоухание на нейната кожа — на цветя.

— Скоро няма да бъда — напомни му тя и се отдръпна леко, за да го погледне със засмени очи. — Ще съм като буре.

Той ѝ отвърна с огромна усмивка.

— Това е едно от нещата, които харесвам у теб, Дафни — твоето чувство за хумор.

— Какво друго харесваш у мен? — попита тя, без да сваля очи от лицето му.

Хюго леко присви очи:

— Ти флиртуваш с мен — усмихна се той изненадан, очарован и развеселен от този внезапен обрат на събитията.

— Знам. И всяка жена в балната зала ми завижда, че танцуваш само с мен.

— Надявам се, че не всички жени ревнуват. Някои са доста стари.

Дафни се разсмя и се притисна до него.

— Забелязах нещо у теб, Хюго, нещо, което много ме заинтригува.

— И какво е то? — попита той, като я въртеше, водейки я към вратата на терасата, която беше отворена в тази благоуханна нощ.

— Жените се тълпят около теб като пчели върху пита мед. Не те оставят на мира. По едно време не можех да стигна до теб. Всъщност онова, което аз...

Замлъкна изведнъж и само му се усмихна загадъчно. Повече нищо не каза, докато отиваха към вратата.

— Кое то какво? Довърши изречението, моля те — настоя той.

— Почувствах нещо особено. Там, в салона.

— Ревнуваш, признай си, лейди Дафни Ингам. Ревнива си, нали? Той я гледаше напрегнато.

— Да — промълви тя. — Предполагам, че е ревност.

Той я притисна още повече към себе си.

— Теб обичам, теб обожавам. За теб искам да се ожена. С теб искам да изживея дните си. Не зная какво бих правил с всички тези жени, които ни гледат в момента.

— А с мен знаеш ли какво да правиш?

За момент Хюго се обърка от този въпрос, който му се стори необичайно дързък за нея, и положително леко предизвикателен. Реши да отговори в същия дух:

— О, да, знам точно какво да правя с теб, скъпа моя.

— Тогава ми кажи — отговори тя, но после тихо ахна. — О, виж, Хюго! Всяка жена те гледа влюбено.

— Гледат нас — подчерта той. — Нас гледат влюбено — повтори, като я водеше с валсова стъпка през отворената врата към най-далечния край на терасата. Там я пусна и се загледа в очите ѝ. — Първото, което ще направя с теб, е да те целуна. Позволяваш ли?

Тя кимна.

Хюго я взе в прегръдките си и я целуна по устните. Тя му отвърна пламенно и това го насърчи. Целувката му стана по-страстна, въпреки това тя не се отдръпна. Неочаквано обви ръце около него и се притисна още повече. Продължиха да се целуват, докато той не осъзна, че трябва да престанат. Опасността да не овладее внезапна реакция беше съвсем реална.

Внимателно се отдръпна и пое няколко пъти дъх. Дафни се облегна на стената също задъхана.

След минута-две Хюго попита:

— Майка ти обяснявала ли ти е нещо за брака, Дафни?

Тя поклати глава и направи гримаса.

— Мама никога не би повдигнала подобна тема, пък и аз не бих се осмелила да я попитам. Освен това напоследък е много разстроена заради сестра си, както знаеш.

— Да, знам — отговори той, чудейки се защо Фелисити е била така небрежна към дъщеря си в този момент, когато животът ѝ е заложен на карта. Не му се струваше логично Фелисити да е погълната изцяло от болестта на сестра си. Знаеше колко привързани бяха и че Ан помогна на Фелисити да се съвземе след внезапната смърт на майка им. Въпреки това според него дъщеря ѝ заслужаваше внимание и имаше нужда от нейната любов и мъдрост в този труден момент от живота ѝ.

Дафни наруши мълчанието:

— Преди няколко дни говорих с госпожа Алис и госпожица Шарлот. Поканиха ме на чай и ме попитаха дали имам нужда от помощ... за някои страни на... на брака. Отговорих, че имам, и им зададох въпросите, които ме интересуваха.

— Сигурен съм, че са били отзивчиви, нали?

Тя вдигна вежда шеговито.

— Да. Бяха много мили и ми обясниха няколко важни неща, които според тях трябва да знам. И сега всъщност не се страхувам толкова много.

Хюго поклати глава и се засмя, сякаш му олекна.

— Благодаря на бога за Суонови! Какво ли биха правили Ингам без тях?

Дафни също се засмя.

— Съгласна съм с теб. Не забравяй, че те поправиха тази рокля, от която се възхищаваш.

Хюго я притегли към себе си, прегърна я и двамата се загледаха в градините на Кавендън и в парка отвъд тях.

Дафни се сгуши до него, изпълнена със спокойствие и чувство на сигурност.

Тя неочаквано изрече:

— Сега вече не се страхувам толкова, Хюго, наистина.

— От мъжете и брачното ложе ли? Нали това имаш предвид?

Дафни кимна.

— Трябва да призная, че и аз се тревожех. Всеки интелигентен мъж би се безпокоял. Жестокостта, която си преживяла, ще накара всяка жена да се страхува от мъжете и брака и от онова, което е свързано с него.

— Страхувах се в самото начало, когато се случи. Но се успокоих и започнах да разсъждавам по-трезво. И когато ти се появи, си напомних, че на света има и добри мъже. Мъже като теб, като папа, като двамата ми братя. Помислих си, че си много внимателен, много очарователен. Това беше преди папа да ми каже за чувствата ти към мен.

— А вие какво чувствате към мен, милостива госпожице? И кога ще го чуя?

Тя се усмихна за миг.

— По-скоро, отколкото предполагах. Госпожица Шарлот ми каза, че трябва да съм наясно за себе си колкото е възможно по-бързо, че не е честно спрямо теб. И това е самата истина.

Той замълча, търсейки подходящи думи, за да ѝ вдъхне увереност. Думите се появиха почти веднага.

— Обещавам ти, че ако се омъжиш за мен, ще залича всички лоши спомени, ще те дарявам с щастие, удоволствие и любов, докато съм жив.

— Да, Хюго, знам...

Продължиха да стоят прегърнати, загледани в далечината, всеки потънал в своите мисли.

Вечерта беше прекрасна. По тъмното небе бяха разпръснати ярки звезди, пълната луна беше увиснала така ниско, сякаш плуваше на повърхността на езеро. Въздухът беше напоен с благоуханието на цветя, и най-вече на жасмин, който цъфтеше нощем.

Този край на терасата беше усамотен и никой не можеше да ги види. В този момент беше само техен.

„У дома съм, тук съм, където съм роден — помисли си Хюго. — С жената, която обичам съм и която знам, че е моя, дори тя да не го е осъзнала още.“ Испита внезапен прилив на щастие. Чуваше смъртно музиката, смеховете, бърбенето на хора, които се забавляваха. И ето го него в пашкул от любов. Заедно с Дафни. Нищо друго нямаше значение на този свят. До края на дните си от нищо друго нямаше потребност.

* * *

— Време е да влезем, Хюго — предложи мило Дафни и се размърда в прегръдката му.

— Да. — Той я пусна, взе ръката ѝ и я поведе. — Кажете ми скоро, милостива госпожице. Очакването е непоносимо.

— Ще кажа, обещавам.

Когато се върнаха в балната зала, Хюго веднага усети, че всички погледи са насочени към тях. И той я прегърна за танц, и я поведе през салона под звуците на валса, като поддържаше благоприлично разстояние помежду им. Щом музиката спря, отидоха при Чарлс, който стоеше до входа с Дидри и Дилейси.

— Ето ви и вас — усмихна им се Чарлс. — Започнах да се чудя къде сте.

— Бяхме навън, да усетим малко прохлада — отговори Хюго.

— Бих искал да си поговорим, Хюго — продължи графът. — Да изпием по чашка, след като гостите се разотидат.

— С удоволствие, Чарлс. Благодаря.

— Нямахме възможност да поговорим, откакто пристигна, и признавам, че съм нетърпелив да разбера какво се случи в Цюрих. Разбира се, не за личните ти дела, а за положението изобщо. Какво е настроението там, ей такива неща...

Графът не довърши изречението.

— Разбирам и ще се радвам да споделя с теб — отговори Хюго. Обърна се към Дилейси: — Ще танцуваш ли с мен?

— Благодаря — усмихна му се тя и веднага пристъпи към него. Той я поведе към дансинга, като си помисли колко прелестна изглежда тази вечер. Всъщност всички жени Ингам бяха прелестни, дамите гостенки също бяха с елегантни тоалети и красиви бижута. И мъжете изглеждаха представителни, изискано облечени с бели вратовръзки и фракове.

* * *

Беше един и половина през нощта, когато Чарлс и Хюго седнаха до почти изгасналата камина в библиотеката. Всички гости си бяха отишли и Чарлс току-що беше казал на Хенсън да заключи къщата.

Като се облегна, домакинът каза:

— Нашият разговор, преди да заминеш, ме накара да се замисля. Сега, като чета вестник, обръщам внимание на неща, които преди никога не ми правеха впечатление, Хюго. Благодаря ти.

— Четеш между редовете като мен — потвърди Хюго. — Всичко, за което говорихме, непременно ще се случи, сигурен съм. Постоянно се говори за жаждата на кайзера за власт, за желанието му да управлява Европа, като в основата е най-вече конфликтът между Германия и Австро-Унгарската империя. Опасявам се, че ще бъдем въвлечени в конфликта, ако избухне война.

— Но защо? — Намръщи се Чарлс. — Ние не участваме в техния конфликт и кайзерът може да избегне намесата на Англия. С краля са първи братовчеди, кралица Виктория е тяхна баба.

Хюго се изсмя и поклати глава.

— Нима мислиш, че човек като кайзера — жаден за власт тиран, ще зачете семейството? Не го интересуват нито кралят, нито англичаните. Всъщност имам чувството, че завижда на нашата велика империя, на нашите успехи навсякъде по света.

— Затова не бива да се оставяме да ни въвлекат във вражда, която ще се окаже опасна за Британската империя и особено за страната ни.

— Съгласен съм. — Хюго отпи от коняка и остави чашата на масичката до фотьойла. — Ако имаш инвестиции в чужбина, имам предвид Европа, продавай. В понеделник. Колкото е възможно по-скоро. Аз приключих с моите чуждестранни авоари, оставих само онези в Швейцария. Швейцарските банки са солидни като скала. Знам, че парите ми там са на сигурно място.

— Непременно ще послушам съвета ти — отговори Чарлс.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Хюго се облегна и затопляйки коняка в чашата с дланите си, слушаше внимателно. Преди малко Чарлс започна да говори за Кавендън и Хюго остана очарован.

— След като прегледах старите архиви, напътстван от Шарлот, реших отново да дам превес на земеделието и животновъдството и да подпомогна арендаторите. По времето на моя прапраядо Кавендън е бил земеделско имение. Искам отново да се върна към първоначалния замисъл — обясни домакинът.

— Според мен ще бъде мъдър ход — отвърна Хюго. — Не искам да те плаша, но съм убеден, че в Европа ще има война. Ще бъдем въвлечени в нея... независимо дали е правилно или погрешно. Местната продукция ще бъде от голямо значение за изхранване на населението, понеже няма да има внос на никакви стоки.

— Признавам, че не се бях замислял за това, когато реших да разширя земеделието, но след като замина за Цюрих, ми хрумна, че съм взел правилно решение.

— Колко земя имаш? Не са ли около три хиляди акра, ако си спомням правилно — сви вежди Хюго.

— Да, като изключим ловните участъци с яребици, но...

Чарлс замлъкна и погледна към вратата.

Някой почука плахо, веднага след това вратата се отвори и на прага колебливо застана Дафни.

Баща ѝ се изправи, Хюго също, а тя междувременно влезе сякаш крадешком. По лицата им личеше, че са изненадани от появата ѝ.

Преди баща ѝ да успее да изрече и дума, тя съобщи възбудено:

— Извинявай, папа, че ви безпокоя по този начин, но трябва да ви кажа нещо важно. Може ли да вляза?

Графът се разсмя.

— Вече влезе, така че остани и ни кажи какво ти тежи. Защо не спиш в този час и защо си още с балната си рокля?

Дафни пристъпваше към тях, без да говори. Не сваляше очи от Хюго. Когато беше на стъпка от него, промълви:

— Ще се омъжа за теб, Хюго, искам да се омъжа за теб. Току-що взех решение и бях нетърпелива веднага да ти го кажа. Отидох в твоята спалня, но не те намерих. Досетих се, че може би си в библиотеката с папа. Както и да е, ето ме, мен и моето решение.

Хюго стоеше като ударен от гръм, изгубил дар слово. Само се вираше в нея, след което на лицето му се разля широка усмивка.

Дафни възкликна:

— О, забрави! Папа, трябва ли Хюго да иска твоего разрешение?

— Не ставай глупава. Той вече го има! — каза Чарлс.

Хюго се спусна към нея, сграбчи я и се взря в лицето ѝ.

— Сигурна ли си!

— Да.

— Наистина ли си сигурна в себе си.

Тя кимна.

— Да, наистина. Така че можеш да ме целунеш, ако искаш.

Той я прегърна и я целуна по устните, после двамата се отдръпнаха, усмихвайки се един на друг.

Тяхното непринудено държание и очевидната привързаност, които графът видя, го убедиха, че неговата дъщеря е взела правилно решение. Че по свой начин тя обича Хюго. Изпълни го лекота, освен това и тъй да се каже щастието, което един баща чувства, когато знае, че дъщеря му е в добри ръце... най-добрите на света.

Дафни отиде при него. Той я прегърна и я целуна по двете страни.

— Радвам се, Дафни, много съм щастлив, че взе това решение. При това съвсем сама — каза ѝ графът с нежен глас.

„С помощта на двете Суон“ — помисли си Хюго, но си замълча. Каквото и да ѝ бяха казали, щеше да бъде вечно задължен на тези необикновени жени.

Дафни предложи:

— Нека да седнем. Имам няколко... условия. Бих искала да ги обсъдя с теб, Хюго. И с теб, папа.

— Условия ли — повтори бавно баща ѝ, като че ли с неодобрение.

— Ще се съглася с всичко — развика се Хюго със засмени очи. По-рано си помисли, че ще се пръсне, така силно я желаше. А сега си мислеше, че ще се пръсне от радост. Не го интересуваше какви са

желанията ѝ, щеше да се съгласи с всичко. Все пак до определена граница.

— Папа, първото ми условие е ти и мама да обявите годежа ни веднага. Бих искала да се отпечата в „Таймс“ в средата на следващата седмица. Не по-късно. — Погледна Хюго. — Съгласен ли си?

— Напълно.

— Предпочитам да се оженим възможно най-скоро. Причините са няколко и най-съществената е, че леля Ан може да умре всеки момент. Не искам сватбата ми да се отложи заради траур в семейството.

— Какво означава за теб скоро? Какво имаш предвид, скъпа? — попита баща ѝ. — Дафни, разбери, не искам твоята сватба с Хюго да изглежда подозрително прибързана.

— Септември, най-късно в началото на октомври — отговори Дафни. — Естествено бих искала да се омъжа за Хюго другата седмица, или в края на август. Но знам, че предстои Великият дванайсети, и вие с мама няма да се съгласите за дата през август, понеже на дванайсети се открива ловът на яребици. Тъй че остава септември. Съгласен ли си, Хюго? За теб удобно ли е?

— Съгласен съм с всичко, което кажеш, с всичко, което поискаш — беше неговият незабавен отговор. На него още не му се вярваше, че това се случва, при това в два и половина през нощта, наистина посред нощ.

— Предпочитам сватба без много шум, папа. Само най-близките роднини, в това число леля Лавиния и леля Ванеса. Ще дойдат ли? Защо все ги няма напоследък?

— Защото се забавляват в Лондон — отговори той. — Абсолютно сигурен съм, че ще дойдат. И чичо ти Джак не би пропуснал твоята сватба за нищо на света.

— Ако леля Лавиния му разреши... знаеш, че от известно време имат недоразумения.

— Дафни, не може да бъде! Тази глупава клюка ти я внуши Дидри.

Тя сви рамене, облегна се и продължи:

— Надявам се, че няма да имаш нищо против, но на мен наистина не ми се иска да се тълпят шаферки, папа. Само едно момиче, което ще хвърля цветни листенца. С други думи, Дулси.

Чарлс се смути от това желание и каза озадачено:

— Но Дилейси и Дидри ще се обидят, Дафни. Те трябва да ти бъдат шаферки. Твои сестри са.

— Дилейси ще бъде щастлива да върви след мен с Дулси, но не мисля, че Дидри ще приеме лесно тази роля. Преди всичко тя е по-голяма от мен и ще се ядосва, че не се е омъжила преди мен.

— О, не зная, скъпа. Дидри те обича. Може би е по-добре да говориш с майка си. Но дълбоко съм убеден, че ще се засегне много, ако не е шаферка заедно с Дилейси.

— Наистина искам само едно момиче, което да хвърля цветни листенца... Дулси — повтори Дафни.

— Тя е малко непослушна. Ще ни трябва шаферка, която да я наглежда, знаеш го — отбеляза Чарлс.

Дафни погледа Хюго.

— Какво ти е отношението към шаферките?

— Дафни, скъпа, разбирам, че искаш да ограничиш шумотевницата на сватбата. Все пак според мен баща ти има право. Около Дулси наистина трябва да има някой, който да я пази. Забележката на баща ти е уместна. Трябва пак да си помислиш.

— Добре. Две шаферки и момиче с цветя. Папа ще ме предаде. А на теб ти трябва кум. Какво мислиш за Ги в тази роля?

— Ще бъда поласкан — отговори веднага Хюго, като се чудеше кога е умувала върху всичко това.

— Що се отнася до църквата, желателно е церемонията да бъде в параклиса в имението. Знам, че не е голям, но ще побере цялата фамилия Ингам и всички Суон. Те ще присъстват, нали?

— Непременно. Присъстват от години на всяка сватба в семейство Ингам. Бяха на моята, ще бъдат и на твоята. Само помисли пак за църквата в имението, Дафни. Не е достатъчно голяма, за да побере всички селяни. Затова може би трябва да се венчае в селската църква... тогава всички ще дойдат. Как ти се струва?

Преди да успее да отговори, Хюго каза:

— Съгласен съм с теб, Чарлс, а има и нещо друго. Ако не се лъжа, селяните се канят на гощавка в салона на кметството след венчавката, нали? Да ознаменуват сватбата на още един Ингам.

— Абсолютно си прав, Хюго. Изплъзна ми се от ума. Ще уредя празненството и ще поема разходите.

— Венчавка в селската църква е прекрасна идея — намеси се Дафни. — Колкото до сватбения прием... — Млъкна, погледна Хюго и продължи: — Може ли да поканим гостите в южното крило? Какво мислиш, Хюго? Папа?

— По-хубаво място няма според мен. А според теб, Чарлс?

— Разбира се, там е идеалното място — съгласи се графът.

Дафни им се усмихна и каза на Хюго:

— А сега ти трябва да решиш за медения месец... къде ще отидем. Ще дойда навсякъде с теб.

— Радвам се да го чуя — отговори той. — Какво ще кажеш за Париж? Един от любимите ми градове е, после може да опътуваме за Цюрих. Моята вила е на езерото и е много хубава.

— Точно това бих искала.

Чарлс им напомни:

— Бебето трябва да се роди в Кавендън. То е Ингам в края на краищата.

— Ще се върнем за Коледа, папа. Бебето ще се роди през януари.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Нещо старо, нещо ново, нещо назаем, нещо синьо — изреди Сесили на Дилейси, после извади малко пакетче от чантата си и го сложи на дългата маса. Двете момичета бяха в шивашкото ателие в Кавендън над етажа със спалните. Оставаха два дена до сватбата на Дафни и Хюго и Сесили очакваше Дафни за последната проба на сватбената рокля.

— Е, какво ѝ донесе, Сеси? — попита Дилейси, като погледна пакетчето. — Хайде, покажи ми, преди да е дошла Дафни.

— Не, не мога Лейси, не искам да го отворям. Мама така красиво го е опаковала и завързала с панделка. Но мога да ти го опиша.

— О, добре, това засега ще свърши работа.

— Син копринен жартуер. Мама каза, че идеята се харесва на булките... защото намеква за интимност, без да е на показ.

Дилейси се разсмя.

— Колко хитро! Аз ѝ купих дантелена сватбена кърпичка. Това е нещото ново. Мама ѝ дава назаем нейната диамантена брошка-фльонга, което означава, че ново, синьо и назаем са чудесно подбрани и осигурени. Не знам кой ще ѝ даде нещо старо.

— Аз знам — каза Сеси и праметна бяло платно върху окачената сватбена рокля.

— Кой ще ѝ го даде? Кой? Кой ще ѝ даде нещо старо?

— Моята леля Шарлот. Мисля, че е гривна.

— О, колко мило от нейна страна — отвърна Дилейси. — Значи е уредено. Хюго подари на Дафни диамантени обеци за сватбата. Дидри сигурно е позеленяла от завист.

Сесили само кимна, понеже не искаше да обсъжда лейди Дидри, която не харесваше особено.

Извади от гардеробната шаферската рокля на Дилейси и я закачи на видно място.

— Искаш ли да я пробваш още веднъж? — попита Сесили. — Просто за да сме сигурни.

— Не, стои ми идеално — отговори Дилейси и заоглежда роклята заедно със Сесили. — Прекрасна е. Харесват ми розово-виолетовата тафта и тюлтът, и съчетанието, което си измислила — усмихна ѝ се Дилейси. — Много те бива.

Обърна се, понеже на вратата се почука силно, после се отвори и в ателието влезе брат ѝ Майлс.

— Успях най-после! — викна той и затвори вратата. — Здравейте, Сеси, Дилейси.

— Здравсти, Майлс — отговори Сесили.

— Какво успя? — попита Дилейси.

— Успях да събера шафери за младоженеца. Най-после. Поканих Марк Стентън, единственият жив роднина на Хюго по бащина линия, и тримата сина на майор Гонт, които управляват имението на Стентън. Братовчедът на Хюго Марк и синовете на майора са единствените гости на Хюго, както знаете. Така че с мен и чичо Джак сме шестима. Това е достатъчно, понеже сватбата няма да бъде от онези фантастични сватби във висшето общество.

— О, не говори така! — извика Дилейси. — Всички ще бъдем с красиви рокли, ще носим бижута, а ти и другите мъже ще бъдете небрежно-елегантни. Госпожица Шарлот преобрази южното крило и го превърна в истинска градина. Изглежда невероятно. — Тя поглади тафтената шаферска рокля и попита: — Погледни, не е ли прелестна? Сеси ми я измисли.

Майлс кимна. Погледна Сесили и целия засия в усмивка.

— Надминала си себе си, Сеси. Чух от Дафни, че булчинската ѝ рокля е разкошна.

Очите на Сесили заискриха.

— Това е малко преувеличено, но наистина е прекрасна, дори аз си го признавам.

— Дафни показа ли ти диамантите си, Майлс?

— Да, също и сапфирите. Довечера ще ги носи. — Захили се на сестра си. — Нямам търпение да видя физиономията на Дидри, когато Дафни слезе за вечеря. Тя все ѝ завижда.

— Знам. И татко наливаше масло в огъня, като не пропускаше да отбележи, че Дафни ще се омъжи за син на херцог. Това направо влудяваше Дидри.

— Попитах папа защо Хюго и Дафни се женят така прибързано. Годещът беше обявен през август, а сега е едва единайсети септември. На дванайсети септември ще бъде омъжена жена. Боже мой! Само си представи! Дафни омъжена жена! — Майлс отиде до прозореца и го отвори. — Тук е задушно.

— Какво отговори татко? — продължи да любопитства Дилейси.

— Каза, че Дафни се безпокои леля Ан да не почине внезапно, и най-вероятно така ще стане. Дафни не иска да се отложи сватбата с година заради траура.

— О, бога ми, това е вярно. — Дилейси седна на един стол. — Кои пристигнаха, Майлс? Знаеш ли?

— Чичо Джак и леля Лавиния. Случайно ги срещнах и веднага го помолих да стане шафер. Същият веселяк си е, но леля Лавиния изглежда объркана. Някак си намусена.

Дилейси сниши глас:

— Има си друг мъж.

— Кой ти каза тази противна клюка?

— Дидри. Папа бил вбесен, защото Лавиния може да замеси семейството в скандал. Нейният любовник е женен мъж. Член на парламента е. Татко е много разстроен.

— Боже мой! Това е някакво безумно обвинение. А Дидри как е научила?

— Мисля, че е чула папа да казва на мама.

— Пак е подслушвала, хващам се на бас — отвърна Майлс и направи физиономия.

Сесили, която отново се беше захванала с работата си и преглеждаше тоалетите на шаферките, обувките и ръкавиците, се усмихна. Майлс постоянно ѝ се оплакваше, че Дилейси обича да клюкарства за семейството, но и той не ѝ отстъпваше. Знаеше, че според него Дидри е проклета, и положително беше известно на всички, че завижда на Дафни, особено за голямата ѝ красота.

Дафни беше най-милата от четирите „Д“ и Сесили се радваше, че ще се омъжи за Хюго. Беше взела правилно решение, според майка ѝ и леля Шарлот. Знаеше всичко за обстоятелствата, но беше дала клетва да не издава нищо. „Верността ме задължава“ — промърмори под нос. Това беше клетва. Никога нямаше да я наруши.

Сесили не слушаше Дилейси и Майлс, които дърдореха за семейни неща, докато тя се занимаваше със сватбените тоалети. Но когато Дилейси се разсмя гръмогласно, погледна нея, после Майлс, който още стоеше до прозореца, и попита:

— Какво пропуснах?

Майлс, захилен, отговори:

— Дилейси спомена прочутите сапфири на Хюго и аз казах, че без съмнение леля Гуендолин няма да ги хареса, защото отиват на очите на Дафни. Както и всичките рокли, които ѝ уши.

Сесили се засмя.

Дилейси продължи:

— Обзалагам се на шест пенса, че леля Гуендолин ще попита дали не са фалшиви. Понякога е такава особнячка.

И тримата се разсмяха.

След няколко минути Дафни пристигна в ателието. Беше много елегантна, с кремав костюм с деликатни черни апликации. Сесили кимна с одобрение.

Дилейси се провикна:

— О, колко си шик, Дафърз. Самата елегантност.

— Благодаря, Лейси. Това е новият тоалет, който госпожа Алис ми уши. Сесили измисли модела, разбира се. Харесват ми черните апликации, черният лачен колан, лъскавите черни копчета и черният кант. — Като погледна Майлс, продължи: — Чух, че си събрал шестима шафери в това число и ти. Много се радвам, Майлс. Толкова се изтормози.

Майлс отиде при нея и я прегърна през раменете.

— Никога няма да те разочаровам, каквото и да става. По-добре да се измитам... ще пробваш роклята. Нали никой не бива да те вижда?

Дафни го хвана за ръка и го поведе към вратата.

— Благодаря ти за всичко, Майлс, ти си най-добрият брат.

Майлс спря до вратата усмихнат и загледан в Сесили, каза:

— Прощавайте, хубавици, до скоро.

Щом останаха сами, Сесили махна платното от булчинската рокля.

— Ще ви помогна да я облечете, лейди Дафни. Не вярвам, че ще има нещо за поправка, но по-добре да проверя.

Сесили съпроводи Дафни до паравана и ѝ подаде роклята.

След минута, когато Дафни се появи и застана в средата на стаята, Дилейси изръкопляска.

— О, Дафни, великолепна си! Роклята е... невероятно красива. Поздравления, Сесили.

Сватбената рокля беше ушита от най-фина френска дантела, подплатена с бяла тафта. Полата беше тясна и дълга, отзад с дълъг шлейф. Талията беше висока, в стил ампир, любимият на императрица Джозефин, съпругата на Наполеон. Беше с дълги ръкави само от дантела.

Дафни се погледна.

— Ще закопчая диамантената брошка на мама в средата на деколтето. Какво ще кажеш, Сесили?

— Там ѝ е мястото, милейди.

Сесили донесе украшението за глава, изработено от бели цветя от коприна и дантела, и го сложи на главата на Дафни.

— Ще държи воала, лейди Дафни. Не се притеснявайте, няма да падне.

Сесили се отдръпна, погледна я и се усмихна, развълнувана от ефекта.

— Воалът ще допълни картината, но не искам да го слагам. Много е деликатен.

Дафни ѝ се усмихна.

— Знам, Сеси, вдругиден, събота, положително всичко ще бъде на мястото си. Благодаря. Благодаря ти много за това, че толкова се труди.

* * *

Дафни тъкмо се върна в спалнята си, когато на вратата леко се почука. Отвори и видя Шарлот Суон.

— Имам нещо за вас, лейди Дафни. Мога ли да вляза за малко?

— Да, заповядайте, госпожице Шарлот.

Докато говореше, Дафни отвори вратата и се отдръпна встрани.

Шарлот мина веднага на въпроса, какъвто беше маниерът ѝ:

— Искам да ви дам това, лейди Дафни. Много е старо, а вие трябва да имате също нещо ново, синьо и назаем.

Подаде подаръка на Дафни, опакован със сребриста хартия и завързан със сива панделка.

— Благодаря, госпожице Шарлот. Имам нещо назаем от мама, нейната брошка–панделка. Сесили ми даде нещо синьо, жартиер. — Засмя се и поклати глава. — Дилейси ми даде сватбена дантелена кърпичка. Вашият подарък е последният, за да се изпълни поверието. Да го отворя ли сега?

Шарлот се усмихна.

— Защо не?

Като махна хартията, Дафни видя синя кадифена кутийка. Отвори я и ахна. Вътре имаше диамантен наниз.

— Боже мой, колко е красива! — възкликна. Възхитена, взе диамантената гривна. — Но тя е много скъпа. Не можете да ми я подарявате, госпожице Шарлот. И аз със сигурност не мога да я приема.

— Да, можете да я приемете и трябва да я приемете. — Шарлот размаха ръка пред Дафни, докато тя се мъчеше да ѝ върне гривната. — Чуйте ме, лейди Дафни, тя е предназначена за вас. Това бижу се наследява в рода Ингам и затова по право е ваше. Искам да я носите и да знаете, че вашият дядо Дейвид, петият граф, ми я подари за моя двайсет и първи рожден ден. Беше ми много скъпа през всичките тези години и сега е ваша, за да ѝ се радвате.

Дафни държеше гривната и знаеше, че ако настоява Шарлот да си я вземе, ще я обиди. За нищо на света не искаше да нарани тази жена.

Въздъхна дълбоко.

— Щом бижутото е наследствено в рода Ингам, коя е била първата му собственичка? Знаете ли, госпожице Шарлот?

— Да, майката на петия граф... вашата прапрабаба, четвъртата графиня. — Шарлот взе гривната от Дафни и я закопча на китката ѝ. — Ето. Виждате ли, красива е, много семпла, изобщо не е натруфена.

— Благодаря, госпожице Шарлот. Ще ми бъде много скъпа.

* * *

Чарлс и сестра му Лавиния се настаняха в библиотеката и той трудно се владееше. Да се каже, че беше ядосан, щеше да бъде неточно.

Граф Мобри пушеше в библиотеката, но не си разрешаваше да издаде гнева си. Вече имаше гости в Кавендън за сватбата на Дафни. Братовчедът на Хюго Марк беше пристигнал от Лондон, както и другата сестра на Чарлс Ванеса, която имаше апартамент в Кавендън.

Лавиния внезапно се обади:

— Знам, че си бесен, Чарлс, но не обвинявай само мен. С Джак имаме проблеми.

— Да, намекваш го от доста време. Но това не означава, че можеш да хукнеш, да си намериш друг мъж, и отчаяно да се оплетеш с него, което е очевидно.

— Не съм хукнала да си търся мъж. То просто се случи. Така е устроен светът. Нещата в живота просто се случват.

— Ако трябва да си вземеш любовник, защо, за бога, си избрала известен политик, който винаги е център на вниманието? На всичкото отгоре женен.

Чарлс я погледна ядосано.

Лавиния въздъхна дълбоко и се отпусна върху възглавниците на дивана.

— Грещиш. Искам да кажа, че той ме преследваше, а не обратното.

Брат ѝ сви устни.

— Чух, че е парвеню, и сега ти го потвърди.

— Чарлс, моля те, престани да се държиш арогантно и ми кажи какво искаш да направя.

— Трябва веднага да прекратиш тази връзка, Лавиния. Преди да въвлечеш семейството... колкото твое, толкова и мое... в огромен скандал. Вече плъзнаха клюки. Следващото ще бъде статия в проклетите вестници.

Лавиния изправи гръб, отметна русата си коса, сините ѝ очи заблестяха гневно. Като я погледна внимателно, Чарлс не можа да не си помисли, че когато Дафни стане на четирийсет, ще прилича на сестра му в този момент. Двете много си приличаха, във всеки случай по външност. Но по характер бяха съвсем различни. Лавиния беше

неблагоразумия и импулсивна, Дафни беше предпазлива и обмисляше всичко до последната подробност.

Лавиния очевидно беше изненадана.

— Не зная защо са плъзнали клюки. Не съм казвала на никого за Алекс.

Чарлс ѝ хвърли многозначителен поглед.

— И все пак няколко души ми казаха. Приятели, на които вярвам, и които явно знаят за твоята любовна афера. Може би твоят любовник се е похвалил. Не бих се изненадал. На него му липсва всякакъв финес.

Лавиния изглеждаше поразена и възкликна:

— Не мога да повярвам, че е говорил за мен, че се е похвалил за връзката си с мен. Това е непочтено... ужасно. — Замълча, после попита: — Сигурен ли си?

— Да. Абсолютно. Как иначе ще се разчуе? Щом ти не си казала на никого, тогава очевидно той е казал. Ти си изгодно попадение. Дъщеря на граф, произхождаш от един от първите родове на Англия, със собствена титла, омъжена за едър магнат. Боже мой, Лавиния, не разбираш ли? Той се хвали за връзката си с теб. Печели престиж.

— Сериозно ли говориш, че аферата може да се появи във вестниците?

Лицето ѝ пребледня.

— Съвсем сериозно. Не искам скандали около нас, Лавиния. Особено в този момент, когато Дафни се омъжва.

— Нито пък аз. Какво да правя?

— Аз бих сложил край веднага, и не пиши нито едно проклето изречение черно на бяло. Нека той да не може да те приближи. Ако трябва да говориш с него, говори само по телефона. На твое място никога повече нямаше да се срещна с него.

— Няма, обещавам, ще постъпя, както казваш.

— Разбери ме, Лавиния, не ти чета морал, нито те съдя. Искам само да те предпазя. Много жени си имат любовници заради проблеми в брака. Но обикновено партньорите са дискретни и се пазят от клюки и неприятности. Ти просто си избрала недостоеен партньор.

— Той ме избра.

— Ето ти отговорът, не мислиш ли?

— Да, така е. — Лавиния въздъхна. — Между другото исках да те попитам, защо Дафни така избърза със сватбата?

— По няколко причини — отговори ѝ с вдъхващ доверие тон. — Първо, Дафни се безпокои, че сватбата може да се отложи, ако Ан умре внезапно, което е съвсем вероятно. Затова венчавката е тази събота, а не някоя събота след шест месеца. С Фелисити бяхме абсолютно съгласни. Второ, Хюго трябва да пътува заради работата си, първо за Цюрих, след това за Ню Йорк. Не искат да се разделят за толкова дълго време.

— Разбирам. Влюбени са се от пръв поглед. Като ударени от гръм, казват французите.

— Да, любов от пръв поглед. Погледнаха се и това беше.

— Колко прекрасно — каза Лавиния. — Тя е момиче с късмет. Хюго е голям чаровник.

— И много солиден, ще бъде добър съпруг. А сега да отидем в жълтата гостна за чая. Сигурен съм, че всички ни чакат.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Докато вървеше към Кавендън, Шарлот все се чудеше защо Олив Уилсън иска да говори с нея и защо предложи да се срещнат днес късно следобед.

Сигурно нещо сериозно я тревожеше. Очевидно искаше да говорят на четири очи, вероятно във всекидневната на прислугата, където в този час нямаше никого.

— Шарлот! — повика я някой.

Тя се обърна и видя лейди Ванеса, по-малката сестра на графа, която слизаше тичешком по стълбите на терасата. Махаше ѝ лъчезарно усмихната.

Шарлот също ѝ помахаше и спря да я почака. След малко тя дотича при нея и двете жени се прегърнаха.

— Чарли, много си красива! Тази бледолилава рокля много ти отива.

— И ти си невероятна, Ванс.

Както обикновено двете жени се наричаха с имената от детството си, щом се срещнеха след време. Ванеса живееше в Лондон и идваше в Кавендън само за празници и специални случаи.

— Чувствам се много добре. В отлична форма съм — отговори Ванеса.

— Още ли биеш барабана на суфражетките?

— Да, но напоследък не съм толкова активна. Емлин Пенхърст е очарователна, умна и силна жена. Умее да накара хората да я слушат, да ѝ обърнат внимание. Разбираш ли, Чарли, един ден жените ще имат равни права. — Направи пауза, после попита: — Накъде си се запътила?

— Към южното крило. Правя цветната украса за сватбата в събота.

— Значи си в стихията си — градините и градинарството са в кръвта ти. Ще повървя малко с теб.

Двете жени тръгнаха една до друга. От деца бяха близки, израснаха заедно и чудесно се разбираха. Ванеса Ингам беше модерна

жена, донякъде мечтателка, толерантна, широко скроена и без всякакви превземки.

Ванеса подхвърли небрежно:

— Трябва да призная, че останах ужасно изненадана, когато получих покана за сватбата. Те едва се сгодиха. Има ли причина да тичат презглава към олтара?

Погледна изпитателно Шарлот.

— Болестта на Ан Седжуик е една от причините. За жалост тя е на прага на смъртта и може да си отиде всеки момент. Дафни помоли родителите си за разрешение да се омъжи колкото е възможно по-скоро, докато Ан е още жива. Ако бяха отложили датата на венчавката, вероятно щяха да чакат да мине задължителният период на траур.

— Боже мой, наистина, не се досетих. А друга причина?

— Работата на Хюго. Той има голям успех в живота, но Чарли сигурно ти е казал. Трябва да замине за Цюрих, после за Ню Йорк и иска Дафни да пътува с него. Не бих го обвинила.

— Нито пък аз. Имат късмет, че са се намерили, нали? В наше време не е толкова лесно да се влюби човек. Няма свестни мъже. Чарлс ми каза, че са се влюбили от пръв поглед.

— Да, ще видиш колко са щастливи. Родени са един за друг. Хюго е изключителен мъж.

— Радвам се. Чарли каза ли ти нещо за Лавиния?

Шарлот се спря, погледна Ванеса в очите и кимна.

— Тревожи се за нея и за нейната връзка. Но повече нищо не ми е казал.

— Страшно ѝ е ядосан, Чарли, според него тя е оглупяла заради този противен Алекс Мелър. Напудрен женкар и съм склонна да се съглася с Чарлс, че семейството може да пострада от някой скандал.

В този момент стигнаха къщата и Шарлот каза:

— Ако имаш нужда от нещо, Ванс, обади ми се. Ще бъда цял ден в южното крило.

Тя се загледа след Ванеса, която се понесе през моравата. Беше стройна, бърза и елегантна като чистокръвна кобила. От глава до пети си личеше класата. Шарлот я обичаше и ценеше приятелството им. Двете бяха истински приятелки.

След секунди влезе в кухнята, където я посрещна песента на готвачката:

— Ето булката, колко е красива тя, посрещнете я с цветя.

Госпожа Джаксън стоеше пред дългия дъбов тезгях и размахваше дървена лъжица като диригентска палка.

Спря да пее, щом забеляза Шарлот.

— Как ми е радостно на сърцето, като те видя, госпожице Шарлот. Госпожица Уилсън рече, че ей сега идва.

— Не бързам, Нел, и трябва да отбележа, че си в настроение като за сватба.

— Тъй си е, чак треперя от радост. Наслада за очите е да гледам колко е щастлива лейди Дафни. Господин Хюго е голям красавец, такъв си е той.

Шарлот продължи:

— Сигурна ли си, че нямаш нужда от още прислуга за събота? Мога да наема няколко момичета от селото, госпожо Джаксън.

— Нямам нужда, но благодаря, госпожице Шарлот. Подготвили сме се както си му е редът. Знаеш, Хенсън е спец по организациите.

Преди Шарлот да отговори, в кухнята влезе Олив Уилсън, камериерката на графинята.

— Шарлот, извинявай, че те накарах да чакаш. Трябваше да проверя нещо за Нейно благородие.

— Няма за какво да се притесняваш, Олив.

— Ще ви направя по чаша чай — предложи готвачката.

Шарлот погледна Олив, която кимна.

— С удоволствие, благодаря, Нел.

След малко Олив влезе с поднос с чаши и чайник във всекидневната за прислугата, където беше тихо и хладно след горещината в кухнята.

Олив наля чая и каза:

— Алис ми каза, че ще бъдеш в южното крило, но не ми се щеше да се разминем. Затова ти изпратих бележка.

— Доколкото разбирам, искаш да говорим за нещо лично — погледна Шарлот въпросително Олив.

— Да, и съзнавам, че точно преди сватбата не е най-подходящото време. Но много се тревожа за Нейно благородие. Направо се поболявам от тревога.

— Защо? Какво се е случило с нея?

— Тя... ами, не е наред. Не е, каквато беше, преди да замина за Лондон да уреждам делата на майка ми. Убедена съм, че е болна.

— Какво те кара да мислиш така? — попита настойчиво Шарлот. Забелязала ли е Олив нещо у Фелисити, на което не е обърнала внимание?

— Не се държи като жената, която познавам, а аз я познавам от много години. Тя е затворена, угрижена, разсеяна. Знам, че не спи добре, защото така ми каза, и няма апетит. Всъщност, Шарлот, Нейно благородие живее в свой свят. Чувствам, че някак се е изолирала.

Шарлот се замисли за момент, после отбеляза:

— Забелязах, че е отнесена, знам, че е угрижена заради сестра си. Графинята тежко понася болестта на Ан Седжуик.

— Много често посещава сестра си в болницата, но имам чувството, че се консултира с лекар и за себе си — сподели Олив.

Изненадана, Шарлот възкликна:

— Как разбра?

— Не знам със сигурност. Просто интуиция. Мина ми през ум, че може да е болна и да го крие от всички, включително от графа.

— Дано да не е, Олив. Виж, защо просто не я попиташ дали не се чувства зле?

— И аз си мислих същото. — После Олив промълви по-притеснена от всякога: — Не обича да ѝ се натрапвам.

— Трябва да я попиташ. От теб няма да скрие. Та ти си постоянно с нея. Тя зависи от теб в много отношения. Попитай я и ми кажи какво ти е отговорила. Навярно ще можем да ѝ помогнем. Представи си, че има нужда от нежна грижа, от човек, пред когото да се изповяда... някой като теб.

Олив кимна и ѝ се усмихна за пръв път.

— Благодаря ти, че ме изслуша и че дойде веднага. Вярвам ти и веднага ще поговоря с графинята, но след сватбата. Не искам да рискувам да я разстроя точно когато дъщеря ѝ се омъжва.

— Правилно. Не повдигай въпроса, преди лейди Дафни и господин Хюго да заминат на меден месец.

Шарлот допи чая и стана.

— Извинявай, Олив, но трябва да тръгна. Имам много работа в южното крило.

— Разбирам и благодаря, че дойде.

Шарлот ѝ се усмихна.

— Забрави тревогите засега, с теб ще разрешим проблема. Ще ме държиш в течение, нали?

Шарлот излезе и се запъти по задното стълбище към южното крило. Бързо прехвърли в ума си всичко, което ѝ каза Олив, и нейната проницателност я впечатли. Олив беше забелязала странното поведение на Фелисити много бързо, веднага след завръщането си в Кавендън. И като се замисли, Шарлот осъзна, че наистина нещо не беше наред с графинята, но нямаше ни най-малка представа каква е причината. Със сигурност не беше свързано с болестта на Ан Седжуик, в това беше сигурна. По-скоро беше свързано със самата Фелисити. Шарлот изпадна в недоумение. „След сватбата на Дафни ще се заема с този въпрос“ — реши. Всяко нещо с времето си.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато булката и младоженецът минаха през портала на църквата и слязоха по стълбите, дъждът беше престанал, слънцето грееше и небето беше синьо. Дафни погледна нагоре и засия усмихната, когато видя дъгата на небосвода.

— Хюго, погледни! Има дъга! И какъв късмет само имаме, дъждът спря!

— Имам късмет, че сме заедно, ето какво си мисля аз, лейди Дафни Ингам Стентън. — Усмихна ѝ се. — Женени сме, Дафни, наистина ни ожени добрият викарий на Литъл Скел, и това е най-важното за мен.

Чуха се ръкопляскания и радостни възгласи, когато селяните, застанали от двете страни на пътеката, запристъпваха по-близо, за да видят своята красива булка, дъщерята на техните граф и графиня. А колко красива само беше с нейната бяла дантелена рокля и развяващия се воал, който я обгръщаше като облак.

— Честито, лейди Дафни! Честито, господин Хюго! — викаха някои селяни, докато други скандираха: — Хип, хип, ура за булката и младоженеца!

Дафни и Хюго вървяха по пътеката между радостните хора и се разсмяха, когато върху тях заваляха розови листенца.

Дафни се изненада, че имаше толкова много хора навън, но църквата явно не беше побрала всички.

Докато пътуваха към църквата преди церемонията, баща ѝ каза, че всички селяни от трите села ще дойдат да отпразнуват сватбата и да ѝ изкажат своите благопожелания. След това бяха поканени на гощавка в кметството от графа.

Дафни го видя точно когато вдигна ръка да помахна на тълпата пред църквата. Ричард Тобат. Изплаши се. Той стоеше там, циничен и нагъл, и я гледаше свирепо.

Изненадана, тя се сви до Хюго, който почувства, че нещо не е наред, и я погледна.

— Какво има? Добре ли си? — разтревожи се той.

— Добре съм. Едва не се подхлъзнах на мокрото стъпало — набързо изрече тя.

Дафни не устоя, погледна пак към пътя и остана шокирана, като видя, че той не беше вече там. Но го видя, не се лъжеше? Или ѝ се е привидяло?

Забрави за Тобат, щом с Хюго се озоваха всред семейството — нейните родители, леля Гуендолин, чичо Джак, братята ѝ Ги и Майлс, изключително елегантни, трите „Д“ с шаферски рокли от розова тафта. Колко прелестна беше Дулси с дълга рокля и с букетче розови рози.

След това се редяха майор Гонт с тримата си сина, развълнувани, че присъстват на сватбата на Хюго, и много радостни, че той се връща да живее в Йоркшир.

Най-накрая успяха да се измъкнат. Тръгнаха към портата, където ги чакаше кола, украсена с бели сатенени панделки.

— Лейди Дафни! Лейди Дафни!

Обърна се и видя Джинивра да тича срещу нея и да размахва нещо. Момичето се закова на няколко крачки от нея и ѝ подаде малък предмет.

— Талисман за късмет — каза циганката и се приближи. — Пази го.

— Благодаря, Джинивра.

Взе малката кост, учудена какво, за бога, означава.

— Бъди щастлива — избъбри Джинивра и както си знаеше, избяга, без да каже дума повече.

— Кое беше това момиче? — попита озадачен Хюго.

Преди да успее да му отговори, Дафни беше заобиколена от Дилейси, Сесили, госпожа Алис и госпожица Шарлот, които ѝ помогнаха да се качи в колата, повдигайки воала и дългия шлейф. Дилейси взе букета ѝ от бели рози. След миг тя и Хюго напуснаха Литъл Скел и се отправиха към Кавендън Хол.

Къщата беше съвсем пуста, тъй като прислугата беше отишла на сватбата. Хюго я хвана под ръка и я поведе към библиотеката. Влязоха, Дафни остави букета и се загледа в костта. На нея бяха завързани сребристи и бели панделчици и от едната страна бяха издълбани някакви изображения.

— Сърца — съобщи Дафни след малко, като ги показа на Хюго. — Джинивра е странна, но безобидна.

Той внимателно разгледа костта.

— Седем сърца. Какво ли означават?

— Може би много любов — обърна се към него Дафни.

— Тогава го пази. — Хюго я прегърна и я привлече към себе си.

— Обичам те, Дафни, с цялото си сърце, сега и завинаги, докато смъртта ни раздели. Обетът в църквата за мен е много сериозен.

— И за мен — отвърна тя и като се надигна на пръсти, го целуна.

— Ще бъде прекрасно, не се тревожи.

— О, Дафни, зная, скъпа моя.

— Имам предвид тази нощ. Ти и аз ще започнем нашия меден месец тук, в Кавендън. Тази нощ ще започне нашият... брачен живот. Искам точно това.

Хюго преливаше от любов, докато ѝ подаваше букета бели рози и я извеждаше от библиотеката.

— Трябва да отидем в розовата приемна — обясни Дафни — за семейните фотографии. След това може да се отпуснем и да танцуваме цяла нощ.

— Надявам се не през цялата — ухили се Хюго с внезапно прелъстителен жест.

— Не бъди лошо момче, имам по-добър план — отговори Дафни. Погледът в дълбоките ѝ сини очи му каза всичко, което искаше да знае.

ТРЕТА ЧАСТ
СКРЕЖ ПО СТЪКЛАТА
ЯНУАРИ 1914 — ЯНУАРИ 1915

*В битка той с тялото се сдави;
то го победи — и се изправи.*

*Със сърцето тръгна на двубой;
чезнат и невинност, и покой.*

*И с ума се сби лице в лице —
изостави гордото сърце.*

*С бога днес подхващат диалог.
В полунощ ще надделее Бог.*

У. Б.
Йейтс

Танцуваме върху вулкан.

Граф дьо Салванди

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Дафни роди момиченце в южното крило на Кавендън Хол в четвъртък, 29 януари 1914 година, в три часа следобед.

На красивата си главичка бебето имаше кичурче руса коса и за голямо облекчение на майката беше напълно здраво.

През цялото време на раждането, което продължи десет часа, Дафни безмълвно се молеше бебето да се роди нормално и молитвите ѝ бяха чути.

Сега, два дена по-късно, в събота следобед, Дафни седеше на дивана в светлозеления салон на южното крило с бебето в ръце.

Не можеше да откъсне погледа си от малкото момиченце и непрекъснато повдигаше кашмирения дантелен шал, за да се любовува на нежното личице и на мъничките ръчички с красиви миниатюрни нокти. Какво чудо беше това дете. Дафни изпитваше огромна любов към това мъничко създание, което беше плът от плътта ѝ.

Месеци преди раждането беше решила, че няма да даде бебето за осиновяване. Този безценен вързоп от розова коприна беше и завинаги щеше да остане част от нея.

За щастие Дафни имаше прекрасен съпруг, който призна бебето за свое. Благодарение на Хюго, бъдещето на бебето беше осигурено, защото щеше да е негово дете, под негова закрила и с неговото име.

Семейството разпространи версията, че бебето се е родило преждевременно, и всички я приеха, независимо от това какво си мислеха. Дафни и Хюго се държаха спокойно, не обръщаха внимание на никакви намеци и клюки и само се усмихваха невъзмутимо. И този следобед усмивките не слизаха от лицата им.

Хюго седеше до Дафни на дивана, държеше се очарователно с всички, но от време на време отдаваше цялото си внимание на детето. Той се взираше в сладкото му лице, а очите и цялото му държане излъчваха любов.

На един стол близо до Дафни седеше Фелисити, придружена от Олив Уилсън. Напоследък графинята страдаше от преумора, но в

момента беше в старата си форма. Появата на бебето беше върнала усмивката на бледото ѝ лице, а настроението ѝ отново беше ведро.

Граф Мобри, дядото на бебето, днес беше щастлив като съпругата си и се държеше сърдечно и мило. И той като Хюго постоянно се вглеждаше в детето, което дъщеря му държеше в ръце. Той беше очарован от новороденото, първото му внуче, началото на ново поколение в рода Ингам.

— Определено изглеждаш много лъчезарна, Дафни — отбеляза в един момент Чарлс. — Знам, че преживя тежки изпитания, но издържа. Гордея се с теб.

— И аз — възкликна Хюго. — Чудесна си, скъпа. — И след като погледна часовника си, добави: — Какво ли става с останалите гости? Поканени са да дойдат в три часа, за да видят бебето, преди да ни сервира следобедния чай.

Миг след това на вратата се появи Хенсън и обяви:

— Лейди Гуендолин и госпожица Шарлот току-що пристигнаха, милорд.

— Благодаря ти, Хенсън. Хайде, покани ги, ако обичаш.

— След малко, лорд Мобри. В момента прислужниците им помагат да свалят връхните си дрехи. Боя се, че навън пак започна да вали сняг, милорд.

Чарлс кимна и погледна през прозореца. Навън наистина валеше силен сняг.

Чарлс и Хюго се изправиха веднага, щом лейди Гуендолин влезе с енергична походка в салона. Елегантна, както винаги, този следобед тя носеше сив вълнен костюм и синя копринена блуза.

След като я поздрави, Дафни не можа да се сдържи и закачливо се усмихна:

— Много ми харесва тази синя блуза, лельо Гуендолин.

Лейди Гуендолин, която беше язвителна и пряма и притежаваше превъзходно чувство за хумор, също се засмя и каза:

— Избрах я, за да съм в тон с очите на бебето. Искам то да се чувства като у дома си, защото вие всички обикновено се обличате в синьо.

— О, тя наистина се чувства като у дома си, лельо Гуендолин — възкликна Хюго. — Всъщност тя наистина е у дома си тук, в южното крило. Преди няколко дена Чарлс ни предложи за жилище южното

крило и ние с радост приехме. Ще живеем тук постоянно. Затова се отказах да купувам Уърнсайд Хаус.

— Взел си мъдро решение, Хюго. Радвам се, че тримата ще живеете под един покрив в Кавендън, съвсем близо до мен.

Докато казваше това, лейди Гуендолин прекоси залата и вече разглеждаше бебето.

— Типична Ингам — заяви тя. — Познава се по тънките й китки и нежните, аристократични ръце.

— И глезените й са такива — отбеляза Фелисити. — Изящно тънки.

Шарлот влезе в салона, поздрави всички и след това каза:

— Времето е лошо. Май трябва да се готвим за снежна буря.

— Може би — каза Чарлс. — Не се притеснявай, Шарлот. Грег ще ви закара с леля Гуендолин до селото.

— Много мило, благодаря ти — отговори Шарлот и отиде при Дафни на дивана.

— Не е ли сладка — каза Дафни, усмихна се на Шарлот и повдигна шала. — Погледни, устата й прилича на пъпка.

Шарлот успя само да кимне, изведнъж силна емоция я стисна за гърлото. Бебето беше прекрасно и нищо нямаше да му се случи, щом беше с Дафни. А какво ли щеше да го очаква, ако не беше Хюго. Слава богу, той реши да дойде в Кавендън точно в подходящия момент. „Така е било писано“ — помисли си тя, убедена в правотата си.

Чарлс помогна на леля си да седне на стола до него. Той рязко се обърна, когато Хенсън отново се появи, обявявайки пристигането на госпожа Алис, Сесили и трите дъщери на графа — Дидри, Дилейси и Дулси.

Естествено, Дулси се втурна първа в салона, бързайки да изпревари останалите, въпреки че явно се опитваше да е по-сдържана.

Щом се спря пред Дафни, каза:

— Искам това бебе, Дафърз. Ще ми го дадеш ли? Моля те!

Усмихна се на любимата си сестра с най-лъчезарната си усмивка.

— Боя се, че не мога, скъпа. Обаче можеш да бъдеш най-добрата й приятелка. Точно така, обявявам те за нейната най-добра приятелка. Това е много голяма чест и означава, че ще прекарваш много време с нея.

— Оооо, благодаря ти, Дафс. ТИ СИ НАЙ-МИЛАТА ОТ ВСИЧКИ СЕСТРИ — извика тя със силен глас и след това добави тихо. — Ще се грижа за нея внимателна.

— Внимателно — поправи я Дафни и я погали нежно по русите къдрици. — А когато пораснеш и се омъжиш, ще си имаш свое бебе, точно като моето.

— Ще се омъжа за Хюго. — Дулси погледна към него и се усмихна, а той ѝ помахна.

— Това е невъзможно, скъпа. Ще си намериш втори Хюго, само за теб — обеща Дафни.

— О, благодаря ти — отвърна тя, наведе се към детето и попита. — Защо лицето ѝ е сбръчкано като стара ябълка?

— Защото е само на два дена. Скоро ще се изглади, ще видиш — усмихна се Дафни.

— Ще дойда да проверя — каза Дулси. След това се втурна към баща си, качи се на коляното му и се сгуши до широките му гърди.

— Елате, госпожо Алис. И ти, Сесили — каза Дафни. — Елате да видите мъничето.

Те приближиха и бяха възхитени от красотата на детето. След това при тях дойде и Дилейси.

— Тя има устни като розова пъпка. Ами тогава и името ѝ да е същото, Дафърз, Розичка. Или пък Роза, или Розали, или Розамунда, или Розмари. — Дилейси продължи да се смее и добави:

— Има толкова много имена, свързани с розите. Всъщност ти как мислиш да я кръстиш?

— Скоро ще ви кажа — отвърна Дафни.

Дидри прекоси бавно салона, спря пред Дафни и погледна бебето отвисоко. След това най-неочаквано повдигна шала и откри цялото бебе в дългата му нощничка.

— Прекрасно дете, Дафни — каза тя. — Но е доста голямо за недоносено бебе, не мислиш ли?

— Това е съвсем нормална големина за недоносено бебе — намеси се бързо Хюго със спокоен глас. Той се вбеси, защото се стремеше да защитава Дафни от злонамерени намеци. Беше забелязал, че Дидри е кисела и заядлива и явно завиждаше не само на жена му, но и на всичките си сестри.

Много добре разбираше защо Дулси не я обича и се страхува от нея. Откакто живееха в южното крило, Хюго помагаше на Дулси и се държеше приятелски с нея. Според него майка ѝ я пренебрегваше, Фелисити се възстановяваше от преумора. Струваше му се, че е нервна и посърнала. На моменти изглеждаше разсеяна, а поведението ѝ беше странно. Беше се променила много в последно време.

Когато всички седнаха, Дафни даде детето на Шарлот и се изправи, отиде до камината и повика Хюго при себе си.

Двамата застанаха с лице към гостите си и Дафни каза:

— Досега всички наричахме нашата дъщеря Бебе, но след като обмислихме как да я кръстим, се спряхме на имената, които смятаме за уместно да ви съобщим този следобед.

— Тя ще има четири имена — каза Хюго. — И то какви прекрасни имена. Особено за нас. Имена, които значат много за нас.

Дафни отправи поглед към Алис Суон:

— Първото име на бебето е Алиша. Така ще я наричаме. Кръстваме я с това име във ваша чест, госпожо Алис. През целия ми живот, и особено напоследък, вие винаги сте били много добра към мен.

Алис беше толкова изненадана и трогната, че не можа да реагира, а очите ѝ се напълниха със сълзи. След миг каза с разтреперан глас:

— Благодаря ви, лейди Дафни, и на вас, господин Хюго. — Позамълча, неспособна да продължи, след което пое дълбоко дъх и завърши: — За мен това е голяма чест.

— Второто ѝ име е Фелисити, в твоя чест, мамо. Известно ти е по какви причини. С Хюго се надяваме, че това ще те зарадва.

— Истински ме радва. Дафни и Хюго, благодаря ви от все сърце.

След това Хюго обяви:

— Стигнахме до третото име на Бебето. То е Гуендолин. В твоя чест, лельо Гуен, заради всичко това, което си направила за мен, особено като дете, а и за цялото семейство.

Очите на лейди Гуендолин се навлажниха, докато отговаряше изненадана:

— Благодаря ти Хюго, и на теб Дафни. Боя се, че не мога да кажа нищо повече. Спряхте дъха на една стара дама и за пръв път в живота ѝ я накарахте да млъкне.

Всички се разсмяха.

Когато салонът отново притихна, Дафни каза:

— Най-накрая стигнахме до последното име, което в никакъв случай не означава, че е последно по значение. То е Шарлот. Нарекохме я на вас, госпожице Шарлот. Заради вашата преданост и мъдрост. И заради помощта, която винаги сте ми давали... и за това, че сте прекрасен пример за верността на рода Суон към рода Ингам.

Шарлот беше трогната до сълзи. Не беше в състояние да говори. Накрая каза:

— Благодаря за тези мили думи, лейди Дафни, много мило от страна на двама ви, да дадете моето име на първата си рожба. Много ме трогнахте.

Шарлот сведе поглед към детето, спящо в ръцете ѝ:

— Като представител на рода Суон, винаги ще ѝ помагам, ако има нужда от мен. Обещавам винаги да я закрилям.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Хюго стоеше до френските прозорци, които водеха към терасата, но не виждаше нищо. Скрежът беше нарисувал сложна плетеница от шарки по стъклата и правеше неясна гледката навън. Вече беше март, но не спираше да вали от няколко дни и нямаше изгледи скоро да спре.

Навън всичко беше покрито с чист бял сняг и природата беше прекрасна.

Хюго беше много щастлив, че не купи Уърнсайд Хаус. Там щяха да са напълно изолирани в такова време. Дафни веднага осъзна това и отбеляза, че къщата е прекалено голяма за тях. Скоро след този разговор експертите, които беше наел да направят оценка на къщата, представиха твърде неблагоприятен доклад за състоянието на покрива и основите. Трябваше да се прави сериозен ремонт. Това окончателно го убеди да се съгласи с Дафни и да се откаже от тази къща.

Чарлс ги покани да живеят в южното крило и те с радост приеха. И на двамата много им харесваше Кавендън. Когато Дафни каза на баща си, че предпочитат да живеят там постоянно, вместо да си търсят собствен дом, графът беше най-щастливият човек на земята.

Те скоро откриха необичайната прелест на южното крило, което беше удобно, лесно за поддръжка, беше хем уединено, хем им даваше възможност да са постоянно сред семейството. Освен това прислугата беше винаги на тяхно разположение.

Хюго истински се зарадва на тази покана, защото скоро му се налагаше да пътува. Трябваше да проведе няколко делови срещи в Цюрих и Лондон. Не можеше повече да отлага това пътуване и реши да замине на следващия ден.

Щеше да е по-спокоен за Дафни и бебето, като знаеше, че са със семейството. Той безкрайно обичаше и двамата и изпитваше такова щастие, което преди смяташе за невъзможно.

Чарлс влезе в библиотеката и прекъсна мислите му.

— Наредих на Грег да отиде до Харогейт — обяви графът. — Радвам се да ти съобщя, че пътят е проходим. Грег няма да има

проблем да те закара утре до гарата. Освен това влаковете се движат по разписание.

— Благодаря ти, Чарлс — отговори Хюго. — Това е добра новина.

— Сигурен ли си, че не желаяш да отседнеш в къщата в Мейфеър?

Хюго поклати глава.

— Много ти благодаря за поканата, Чарлс. Ще бъда в Лондон само две нощи. Няма смисъл да отварят къщата за толкова кратък престой.

Чарлс кимна.

— Постъпи, както намериш за добре, приятелю.

— Ще спра в Лондон на път за Швейцария, защото искам да се срещна с Джил Ханделсман. Преди работеше при Бен Силвър, но след смъртта му стана моя лична секретарка. Преди около пет години тя и мъжът ѝ се преместиха в Лондон и оттогава поддържам постоянен контакт с нея. Надявам се, че ще се съгласи да организира кантора в Лондон и да я ръководи от мое име.

— Нима наистина е толкова добра? — повдигна вежди Чарлс.

— Тя е една от най-умните жени в бранша, които познавам.

Чарлс седна на дивана и се облегна със замислен израз на лицето. След малко каза:

— Не искам да се намесвам в делата ти, но ми е любопитно дали наистина имаш нужда от кантора в Лондон?

— Необходима ми е добра организация, за да управлявам личните си финанси и инвестиции по целия свят. С други думи, това, което съм спечелил сам, за разлика от това, което съм наследил от семейство Силвърс — компанията за недвижими имоти в Ню Йорк. Тази компания се ръководи от Ленард Питърс, който вече много години е неин президент, още по времето, когато Бен беше жив. За него изобщо не се притеснявам, той превъзходно върши работата си. Налага се от време на време да ходя в Ню Йорк, но по принцип той ръководи корпорацията и ми изпраща доклад всяка седмица.

— А кога планираш да ходиш в Ню Йорк? — попита Чарлс. — Възнамеряваш ли да взимаш Дафни със себе си, винаги когато пътуваш дотам? Нали каза, че планираш да пътуваш дотам редовно.

— Да, наистина, но това вече не е възможно, или по-точно казано, не е съвсем безопасно. Според мен пътуването в открито море скоро ще стане дори много опасно.

— Война ли? Става дума за война, нали? — Чарлс се вгледа в зет си.

Хюго кимна.

— Значи кайзерът е готов за нападение?

— Мисля, че да. От една страна, той укрепва германската флота, а, от друга, Чърчил прави същото с нашата, откакто стана първи лорд на адмиралтейството през 1911 година. Той е наясно с целите на кайзера. Ако германците пуснат на вода един нов боен кораб, той пуска два за кралския флот. Ако Германия направи два кораба, той прави три.

— Явно се надпреварваме с германците кой по-добре ще се въоръжи.

— Точно така. Затова Уинстън винаги се опитва да изстиска от парламента все повече пари за бюджета на военноморския флот. Мисля, че направо ги побърква с исканията си. Но той е прав, бога ми, поне според мен е прав.

— Аскуит харесва Уинстън, зная го от добре информирани приятели — добави Чарлс. — Това ми е достатъчно, за да си съставя мнение.

— Аз пък ще ти кажа само, че министър-председателят се възхищава от Уинстън Чърчил и харесва Дойд Джордж. Има няколко свестни политици, които ще могат да се справят при една бъдеща война. Ужасявам се обаче, само като си помисля какво предстои.

— Вярвам в преценките на Чърчил. Той има огромен потенциал — отбеляза Чарлс.

— Ще ми се да избегнем конфликта, но за съжаление Англия е обещала да помогне на Франция, ако я нападнат — каза Хюго.

— Знам, но ако се стигне до конкретни действия, ще се наложи да воюваме.

— Господ да ни е на помощ. — Хюго поклати глава и погледна в далечината, сякаш там имаше нещо, видимо само за него. След дълго мълчание прибави: — Задават се трудни времена и светът вече никога няма да е същият.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Много ти благодаря, Хенсън. Стаята е обзаведена елегантно, но с мъжки вкус — каза Дафни и се усмихна на иконома.

— Беше ми много приятно да ви помогна, лейди Дафни, но ми приписвате заслуга, която е изцяло ваша.

Дафни и Хенсън стояха до вратата на малката приемна в южното крило, която бяха обзавели като библиотека.

През трите дни, откакто Хюго замина, занесоха повечето мебели по таваните и ги смениха с красива махагонова библиотека, малко махагоново писалище със стол и диван. От старите мебели остана едно кресло.

— На господин Хюго тук ще му е много удобно — отбеляза Хенсън, обхождайки с поглед стаята. — Радвам се, че намерих тези ловни гравюри, много подхождат на интериора, милейди.

— Наистина, Хенсън. Сега трябва да донеса малко книги, за да напълня библиотеката.

Той се замисли и каза:

— На тавана над източното крило има няколко сандъка книги с кожена подвързия, лейди Дафни. Госпожа Туейтс складира много добре всички вещи. Сигурен съм, че книгите са в идеално състояние. Ако желаете, ще наредя да ги свалят, за да ги разгледате.

— Разбира се, Хенсън. Много ти благодаря. А сега, моля да ме извиниш. Трябва да отида в детската стая, за да видя бебето.

— Да, разбира се, милейди. След малко ще разопаковат книгите и ще ги донесат тук.

Тя се усмихна, благодари му отново и двамата се разделиха. Хенсън тръгна към източното крило, а Дафни — към детската стая в дъното на коридора.

Госпожица Джейн Уилис, бавачката на бебето, пристигна в Кавендън няколко дена преди раждането. Тя беше енергична, на около двайсет и пет години, и се отнасяше много грижовно към Алиша. Дафни беше доволна от нея.

Госпожица Уилис беше завършила Нордланд Колидж, където обучаваха бавачки в най-добрите традиции. Дафни се радваше, че послуша съвета на майка си да наеме помощница за първите шест седмици. Тя ѝ помогна да се съвземе след раждането и да определи правилен режим за детето. Дафни вярваше, че госпожица Уилис ѝ е пратена от бога.

Когато Дафни се появи на вратата на детската стая, госпожица Уилис сложи пръст на устните си, усмихна се и я повика в стаята. Алиша спеше дълбоко в люлката си и Дафни я погледна с възхищение.

— Ще се върна след малко — промълви тя, излезе тихо и тръгна към люляковата стая, която споделяше с Хюго. До тази стая се намираще гардеробната на Хюго с френско канапе за следобедна дрямка. Когато го видя за първи път, той отбеляза:

— Това е само за пред хората. Нямам намерение да спя сам. Искам да си винаги до мен в леглото.

Така и стана, и винаги щеше да бъде така.

Дафни се усмихна, като си спомни коментарите на Хюго, не само относно спането, но и за много други неща. Той имаше съвременни схващания, беше пряк и говореше с нея открито по всякакви въпроси.

Днес къщата беше опустяла и по-тиха от обикновено. Ги беше в Оксфорт, Майлс — в Итън; Дидри замина за Глостършир, където щеше да отседне при Максин Лоу в къщата ѝ край Глостър. Тази сутрин баща ѝ я закара до Нортолъртън. Чарлс отиде на погребението на свой стар приятел и щеше да е един от носачите на ковчега. Той настоя Фелисити да остане в Кавендън, защото според него нямаше смисъл и тя да ходи. А Хюго, който замина по работа в Швейцария, трябваше тази вечер да пристигне в Цюрих. На Дафни особено ѝ липсваше неговото радостно и любящо присъствие; без него се чувстваше объркана и с нетърпение очакваше завръщането му.

Чу се почукване, след което вратата бързо се отвори. Пеги Суифт погледна в стаята и попита:

— Може ли да поговоря за малко с вас, лейди Дафни?

— Разбира се, Суифт, влез — отговори Дафни със сърдечна усмивка. Пеги Суифт стана нейна камериерка след сватбата. Дафни много я харесваше и я покровителстваше. Пеги беше отлична камериерка и имаше добро сърце.

Младата жена влезе в стаята и затвори вратата след себе си. Дафни я погледна и се намръщи:

— Какво има, Пеги? Изглеждаш притеснена.

— Не, не съм, милейди, но напоследък една мисъл доста ме тормози и искам да я споделя, за да ми олекне. Но първо ще ви помоля да не казвате на никого.

Дафни седна на един стол.

— Обещавам, че ще запазя тайната ти.

Докато Пеги се колебаеше, тя попита:

— Не си болна, нали?

— Не, не, нищо подобно, лейди Дафни. Просто не знам как да започна.

— Казвай направо, без много да му мислиш. От опит знам, че това е единственият начин — посъветва я Дафни и се усмихна окуражително.

— Става дума за мен и Гордън. Не искам да му причинявам неприятности. Ще пазите ли тайната ми, милейди?

— Вече ти казах, Пеги. Обещавам. Е, хайде, казвай.

Докато говореше, Дафни се чудеше дали Пеги не е бременна, но веднага отхвърли тази мисъл. Пеги не би се хванала отново в този капан. Облегна се и търпеливо зачака.

— Ами, става дума за следното. Понякога с Гордън излизаме тайно по вечерно време. След като свършим с вечерята и почистването. Гордън обича да се поразходи и да запали цигара, когато времето е хубаво. Миналото лято излизахме понякога...

Пеги спря, пое дълбоко дъх и прибави тихо:

— Мисля, че няколко пъти някой ни следеше.

— Какво искаш да кажеш, за бога? — Дафни се изправи на стола, притеснена от това, което чу.

— Веднъж, когато бяхме в зюмбюлената гора и се целувахме, и прегръщахме, чух шумолене и чупене на клони. Сякаш някой беше в храстите и ни следеше. Затова се върнахме тичешком в къщата. Същото се случи, когато бяхме на разходка около езерото.

Пеги поклати глава и се опря на един скрин с чекмеджета.

— Знам, че не биваше да ходим там — рече с притеснен вид и млъкна.

— Продължавай, Пеги — настоя Дафни. — Няма да кажа на Хенсън, че сте излизали по време, когато е трябвало да сте в къщата.

— Отидохме в стария навес за лодки, лейди Дафни. Въпреки че луната грееше, там беше доста тъмно, а аз се страхувам от тъмнината. Гордън намери една неизгоряла свещ и я запали, за да можем да виждаме. Започнахме да се прегръщаме... Нали знаете, че скоро ще се женим. — Пеги прехапа устната си и след миг продължи: — Изведнъж свещта угасна, а след това един облак закри луната. Гордън запали кибритена клечка, за да видим откъде да излезем. Аз погледнах към прозореца и видях мъж, който ни наблюдаваше.

— Господи, сигурно е било много страшно! — възкликна Дафни.

— Да, милейди, страшно беше. Двамата се втурнахме навън и видяхме как мъжът побягна.

— Кой беше мъжът? — попита господарката, по-обезпокоена от всякога.

— Не знам, лейди Дафни, но усещането да знаеш, че някой те следи беше много странно. Върнахме се в къщата и никога повече не излязохме на разходка.

— Сигурна ли си, че не го познаваш? — продължи да разпитва Дафни.

— Беше много тъмно, за да го разпозная. Но който и да е, сигурна съм, че не работи тук.

— И аз мисля така.

— Моля, не ни издавайте, лейди Дафни. Гордън не иска да си загуби работата. Аз също. Разказах ви всичко това, защото се притесних, че някой се спотайва около Кавендън и ни следи.

— Обещавам, Пеги, няма да ви издам, но не мога да оставя нещата така. Ще трябва да съобщя на някого.

— Само не на Хенсън или на госпожа Туейтс. Моля ви, лейди Дафни.

— Мисля, че ще говоря с госпожица Шарлот, а тя от своя страна ще говори с Пърси Суон. Като главен пазач на дивеча по принцип той ръководи имението и затова трябва да го предупредим.

Пеги кимна и след кратко колебание каза:

— Има още нещо, милейди. Мери Инси вече работи на друго място и затова спокойно мога да ви кажа, че веднъж я изненадал някакъв мъж. Изскочил от храстите и се опитал да я хване, но тя

успяла да избяга. Той я подгонил, но веднага щом излязла от гората, той се отказал да я преследва.

Тези истории сериозно разтревожиха Дафни, но тя запази спокойствие и отвърна:

— Ще говоря непременно с госпожица Шарлот. Тя най-добре знае какво трябва да се направи.

— Нали няма да й споменавате за нас? — попита нервно Пеги.

— Ще се наложи да й разкажа за теб и Гордън, Пеги. Няма друг начин. Но тя няма да ви замесва в тази история, уверявам те. Давам честната си дума.

— Радвам се, че ви казах, лейди Дафни, много се притеснявах.

— Остави това на мен, аз ще се погрижа за всичко, Пеги. Хайде сега да измислим какво да облека за вечеря.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Изглеждаш прекрасно, мамо — каза изненадано Дафни, като се вгледа в отражението на майка си в огледалото на тоалетната масичка. — Отдавна не съм те виждала толкова разхубавена.

— Сигурно защото се чувствам по-добре, Дафни — отговори Фелисити и се усмихна на дъщеря си.

Дафни се отдръпна и седна на един стол, за да остави Олив Уилсън спокойно да довърши прическата на Фелисити. След броени минути Олив постави последните фиби, а като завършващ щрих сложи гребен от черупка на костенурка, украсен с диаманти.

— Наистина, Уилсън, ти си превъзходна фризьорка — възкликна Дафни.

— Благодаря ви, лейди Дафни — отвърна Уилсън и помогна на Фелисити да стане от стола.

— За първи път от месеци насам изпитвам желание да слеза на долния етаж за вечеря, Дафни. Толкова време дори нямах желание да се обличам за вечеря, какво остава да се храня.

— Не мога да не отбележа, че си много елегантна, мамо. А тази тъмночервена рокля те прави още по-красива.

— Това е една от старите ми рокли от Париж, но Сесили я преправи. Не знам как успява така да преработи всяка дреха, че да изглежда съвсем нова и елегантна.

— Така е. Шарлот разправя, че моделите ѝ са много сложни — тя ги нарича инженерни. Сигурна съм, че на госпожа Алис ѝ отнема адски много време, за да ги ушие. Но без съмнение Сеси е много добра шивачка.

— Аз бих казала, че е един малък гений — отбеляза Фелисити и се обърна към Олив Уилсън. — Благодаря ти, Олив. Днес надмина себе си с фризура ми.

— Много се радвам, милейди — отвърна Олив и след кратко колебание попита — ще ви трябва ли помощ, за да слезете по стълбите, лейди Мобри?

— Не е необходимо. Благодаря ти все пак. Тази вечер ще мога да се движа по коридорите на Кавендън без чужда помощ.

Докато слизаха по стълбите, Дафни зорко следеше дали майка ѝ се придържа с дясната си ръка за перилата. Щом стигнаха до фойето при главния вход, Фелисити се обърна към дъщеря си и се усмихна:

— Видя, че се справих, нали?

Тя кимна, хвана майка си за ръка и влезе с нея в салона до трапезарията, където винаги се събираха.

— Много се радвам, че тази вечер останахме сами. Отдавна не сме имали възможност да си поговорим.

— Да, мамо, това е абсурдно — нали все пак живеем в една и съща къща.

— Една и съща голяма къща — поправи я Фелисити. — Дядо ти винаги казваше, че без колело не можеш да я обиколиш и мисля, че беше прав.

— Не знаех, че татко няма да се прибере тази вечер. Хенсън ми съобщи, че той и леля Гуендолин днес няма да са с нас на вечеря. Както и да е, толкова е хубаво, че сме само двете.

— Най-много се радвам, че ти си добре. — Дафни погледна изпитателно майка си и добави с усмивка: — Бебето ти вдъхна нов живот, мамо.

— Вярно е, откакто бебето се роди, се чувствам много по-добре. Но трябва вече да престанем да я наричаме бебе. Ще ни стане навик и на нея това име няма да ѝ харесва, като порасне.

— Съгласна съм, отсега нататък ще я наричаме Алиша.

— Съжалявам, че за толкова дълго време се откъснах от живота ти, Дафни. Не се грижех за теб, а и за другите си дъщери. Изоставих те, когато имаше най-голяма нужда от мен.

— Моля те, мамо, не говори така — извика Дафни, изправи се и седна до майка си на дивана. — Знам колко се притесняваше за леля Ан, колко потисната беше, че не можеш да ѝ помогнеш.

Фелисити хвана ръката на Дафни и я притисна в своята:

— Както знаеш, тя ме отгледа от тригодишна възраст; тогава беше десет години по-голяма от мен. Когато умря, сякаш загубих и майка, и сестра. В известен смисъл това беше двойна загуба за мен. Права си, бях потисната и много ядосана на Грейс и Ейдриън. В края на краищата, Грейс беше единственото ѝ дете и трябваше да се върне,

когато Ан се разболя. Така и не можах да разбера защо се бавиха толкова време в Кайро.

— Съгласна съм, но както би казал татко, това е минало-заминало.

— Щастлива съм, че се омъжи за Хюго и че настояваше за бърза сватба. Радвам се също, че не ти развалих медения месец и не те повиках да се върнеш за погребението. Това беше безсмислено, а пък и Ан ме помоли да обеща, че няма да го допусна. Знаеше колко много я обичаш и това ѝ беше достатъчно.

* * *

Тази нощ Дафни дълго не можа да заспи. Притесняваха я много неща и най-вече разказът на Пеги Суифт за нарушителя, който обикаляше в гората и парка на Кавендън.

Когато Пеги разказваше за случката в гората, тя моментално се сети за Ричард Тобат и кожата на врата ѝ настръхна. Не ѝ се вярваше, че точно той се спотайва в гората и напада млади жени. Но нали все пак беше нападнал нея. Тя отблъсна мисълта за Ричард. Беше се зарекла да не мисли за него в деня на сватбата, когато го видя да стои от другата страна на пътя пред църквата. Щом погледна отново, него вече го нямаше. Дали изобщо се беше появявал, или тя само си въобразяваше.

До днес не си беше спомняла за него. Дори когато раждаше дъщеря си, изобщо не се сети за него. Нежната и страстна любов на Хюго го беше изтрила от паметта ѝ. За нея Хюго беше бащата на детето.

Докато се въртеше в леглото, прегърнала възглавницата, Дафни си спомни за първата брачна нощ с Хюго. Той я възбуди бавно и нежно, с безкрайно търпение и чувственост. Така тя откри страстта и желанието да му се отдаде.

По-късно той ѝ каза:

— Ако вече не беше бременна, сигурно щеше да забременееш тази нощ, скъпа. Никога не съм се любил с жена така... с толкова пламенност и любов.

Тя знаеше, че казва истината. Любовната им нощ продължи и винаги, когато той я обладаваше, изпитваше екстаз и радост.

Мислите за желание и страст бяха прекалено мъчителни и тя ги остави да отзвучат.

На другия ден щеше да се срещне с Шарлот и да ѝ разкаже историите на Пеги. Сигурно нещо можеше да се направи, за да хванат воайора, ако изобщо имаше такъв. Може би не беше воайор, а друг мъж с намерение да нападне някоя млада жена или момиче.

Тази мисъл я накара да изтръпне, но успя да се успокои и накрая заспа. Цяла нощ я преследваха кошмари и тя се успокои едва когато настъпи утрото.

На другия ден Дафни отиде при Шарлот, която сега работеше за графа в канцеларията до конюшните.

Опакована в топло палто и ботуши за дъжд, непрекъснато се оглеждаше, докато стигна до сградата. През нощта дъждът беше отнесъл кишата и топящия се сняг. Слънцето грееше на синьото небе и въпреки студа денят беше приятен.

— Лейди Дафни — възкликна изненадано Шарлот, когато тя влезе в канцеларията. — Много се радвам да ви видя. Добро утро — усмихна се и стана жената.

— Добро утро, госпожице Шарлот. Дали ще можете да ми отделите няколко минути. Трябва да поговоря с вас.

— Разбира се, моля седнете — отговори Шарлот.

Дафни се огледа и каза:

— Знаем, че персоналът на имението се намира в канцелариите в дъното на коридора. Може би трябва да излезем навън, ако не възразявате.

— Да, но почакайте да си облека палтото.

Шарлот с мъка навлече тежкото си вълнено палто и след малко двете жени излязоха навън.

— Хайде да се разходим до конюшните — предложи Дафни. — Бих искала да видя Грийнсливс.

Шарлот кимна и като се отдалечиха от сградата, каза:

— Желаете да говорите за нещо тайно, нали?

— Точно така — каза Дафни и започна да разказва случката с Пеги Суифт и Гордън Лейн, като повтори всичко, което Пеги ѝ разказа: — Накрая добави: — Страхуват се да не ги уволнят, защото са

нарушили правилника и са се разхождали през нощта. Пеги ме помоли да не казвам на никого и аз ѝ обещах, но все пак я предупредих, че трябва да говоря с вас.

— Странна история, лейди Дафни. Напоследък в имението има много работници, но те не излизат нощем. Може би трябва да пуснем нощни патрули. Това ли имате предвид?

Дафни поклати глава и отговори рязко:

— Не, в никакъв случай. Така ще подплашим всички. Това не е необходимо, защото — доколкото ми е известно, по това време почти целият персонал е вътре. — Тя замълча, след това добави: — Вярвам на Пеги. Тя е разумно момиче, не е някаква фантазюрка. Сигурна съм, че ми каза истината.

— Съгласна съм. И защо е нужно да си измисля такива неща? — Шарлот погледна Дафни изпитателно и попита: — Случило се е миналото лято, нали? След като ви нападнаха в зюмбюлената гора.

— Да, но аз познавах нападателя — бързо отвърна. — Той вече е мъртъв, тогава какво ще правим?

— Нищо — отговори твърдо Шарлот. — Не мога да накарам Пърси Суон да организира нощен патрул. Той ще каже на графа, но как ще му обясни, без да наруши тайната на Пеги?

— Разбирам. — Дафни се замисли, докато вървяха към конюшните. — Може само да му кажеш да провери дали патрулират през деня.

— От месеци го правят, лейди Дафни.

Шарлот се замисли кой ли би могъл да обикаля из имението и да следи хората. В това нямаше никакъв смисъл.

— Чуйте ме, лейди Дафни. Мисля, че е най-добре да не казваме нищо. Просто трябва да мълчим. Явно е, че тези инциденти са станали миналото лято. Само предупредете Пеги да не се разхожда нощем с Гордън Лейн. Кажете ѝ, че ако продължат да излизат, ще се наложи да съобщите всичко на Хенсън.

— Права сте, госпожице Шарлот. Всъщност нямам избор, нали?

— Боя се, че да. Бъдете сигурна, че през деня навсякъде в имението е пълно с работници.

— Знам. Нали ги виждам непрекъснато.

Докато двете жени вървяха към канцеларията, Дафни разказа за подобреното здраве на графинята, а след това добави със смях:

— Всичко се дължи на бебето. Сигурна съм, мама също мисли така. Уговорихме се също да спрем да наричаме бебето Бебе. Мама каза, че ще ни стане навик.

— И когато порасне, ще ни намрази — прошепна Шарлот и се засмя. — И така, отсега нататък тя ще е Алиша.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Алиша Фелисити Шарлот Ингам Стентън, малко бебе с много дълго име, напоследък стана главната атракция на Кавендън Хол. Всички искаха да я видят, да я пипнат, дори да я подържат, въпреки че това не беше позволено.

На семейството и приятелите разрешаваха само да я погледнат.

Бавачката Уилис следеше да не се нарушават правилата. Дафни толкова се възхищаваше на Джейн Уилис, че я помоли да остане постоянно в Кавендън.

Както всички, Джейн беше очарована от сладкото бебе със светли сини очи, руси копринени кичури и розово личице — всичко това наследено от майка му.

Подобно на Дафни бебето беше мило, рядко плачеше и непрестанно се усмихваше.

Родителите му, както и бабите, дядовците и лелите безумно я обожаваша. Само Дидри, разбира се, постоянно мърмореше, че прекалено много се суетят около някакво си бебе. През последните няколко месеца постоянно отсъстваше от Кавендън. Пътуваше из Европа с приятелката си Максин Лоу, наследничка на голямо богатство. Дулси беше особено доволна от отсъствието на сестра си. Тя обожаваше Алиша и постоянно ѝ правеше малки подаръци — пликчета с лавандула, лалета от хартия, оцветени в червено, жълто и панделки за русите ѝ къдрици. А пък Дилейси много се гордееше, когато ѝ даваха да бутта количката на бебето по терасата заедно със Сесили.

Един хубав майски следобед отново бяха поверили бебето на Дилейси. Тя буташе внимателно количката наведена над детето, гукаше му, усмихваше се и му говореше. Бебето риташе с дебелите си крачета и се смееше, доволно както винаги.

Дафни седеше на кръглата маса с Джил Ханделсман, която гостуваше през почивните дни в Кавендън заедно със съпруга си Марти. Двете жени допиха кафето, след което семейство Ханделсман

стана да се сбогува. Грег щеше да ги закара до Харогейт, за да хванат късния следобеден влак за Лондон.

Дафни харесваше и двамата, но особено впечатление ѝ направи находчивостта на Джил, която бързо намери подходяща кантора за Хюго и само след няколко седмици организира работата му. Хюго ходеше за няколко дена в Лондон два пъти месечно и винаги, когато се връщаше не спираше да хвали Джил. Беше сигурен, че благодарение на нея държи всичко под контрол.

След няколко мига мълчание Джил каза:

— Искам отново да ви благодаря за възможността да разгледам колекцията от старо сребро на Кавендън. Баща ви беше така любезен да ми я покаже най-подробно.

— Хюго ми разказа, че имате собствена колекция от сребро и затова бях сигурна, че ще ви е интересно да видите нашата.

— Не съм срещала друг човек, който знае толкова много неща относно среброто като графа.

Дафни се усмихна:

— Той знае много за почти всичко в Кавендън. Баща ми се смята за пазител на дома... — Дафни спря, направи широк кръг с ръка и добави: — Къщата, земята, блатото с яребиците. Всичко наоколо, докъдето стигат очите. Винаги казва, че поддържа имението непокътнато и в идеално състояние за следващото поколение и за поколението след него. Знанията е получил от баща си, петия граф, а татко ще ги предаде на Ги... Такава е традицията. От баща на син, от сина на следващото поколение и така нататък...

— Ето ни и нас — извика Хюго, който се появи на терасата заедно с Марти. — Съжалявам, но трябва да ви прекъсна, дами. Грег чака пред ролс-ройса да ви откара до гарата.

* * *

По-късно този ден, докато вървяха от южното крило към жълтия салон в източното крило за следобедния чай, Дафни изведнъж спря и сграбчи Хюго за ръката. Той се обърна и я погледна:

— Какво има?

— От няколко седмици ме измъчва една мисъл... Дали не обидих Дидри, като не я поканих да стане кръстница на Алиша?

— Не, разбира се, че не си. Нито една от сестрите ти не беше поканена, тогава защо тя трябва да е обидена?

Дафни не можа да сдържи смеха си:

— Дулси е само на пет години, едва ли би могла да бъде кръстница.

Той също се разсмя и след малко отвърна:

— Мисля, че постъпи правилно, като избра Лавиния и Ванеса. Те ще могат да изпълняват задълженията си като кръстници на Алиша, защото са големи и зрели.

— Не и Лавиния. Според татко тя се държи детински.

— Така е, но това е само привидно. Тревожиш се за Дидри, защото от седмици вече е на път из Европа — Париж, Рим, Берлин, Виена. Това е голяма обиколка, ще видят всичко, което може да се види. Както и да е, ако това още те притеснява, може да я поканиш за следващото бебе.

Дафни кимна:

— Да, колко си прав. Винаги успяваш да ме успокоиш, Хюго. — Надигна се на пръсти и го целуна. — Ти също постъпи правилно, като покани за кръстници Ги и братовчед си Марк.

Икономът тъкмо пълнеше бутилка с вино в килерчето до трапезарията, когато Гордън Лейн изведнъж застана до него.

— Извинете, Хенсън. Искам да поговорим за малко.

— Не може ли по-късно, Лейн? Не виждаш ли, че съм зает?

— Да, виждам, извинете. Но никога не остава време да ви задам един въпрос, толкова сте зает, господин Хенсън. Няма да отнеме много време, важно е.

Хенсън долови сериозния тон в гласа на прислужника и се обърна:

— Е, добре тогава. Какво има?

— Както знаете, с Пеги сме сгодени и искаме скоро да се оженим, господин Хенсън. През август, ако е възможно.

Хенсън кимна:

— Предполагам, че искаш един ден отпуска.

— Да, за двама ни, господин Хенсън. Трябва ли да питам и госпожа Туейтс, дали ще даде отпуска на Пеги?

— Не, това не е необходимо, Лейн. Какво ще кажеш за първата неделя на август? Ако си съгласен, ще говоря с госпожа Туейтс. Двамата със Суифт работихте много добре през този уикенд. Особено съм доволен от грижите ви към господин и госпожа Ханделсман. В селската църква ли ще се жените?

— Сигурно, господин Хенсън, много ви благодаря. Пеги много ще се зарадва, че вече можем да определим датата.

— Честито — каза Хенсън и се захвана отново за работа.

* * *

Тананикайки си, Дулси премина през оранжерията и тръгна по хълмчето към гората. Дивите зюмбюли вече бяха разцъфтели и тя си мечтаеше цял ден да набере букет за Алиша, но досега нямаше възможност да излезе.

Беше само шест и половина и слънцето още грееше. Детето навлезе уверено в гората, оглеждайки се за цветя. Накрая откри едно място със зюмбюли и се втурна към тях с щастлива усмивка. Наведе се и започна да бере, но изведнъж спря. До ръката ѝ имаше една голяма черна обувка.

Тя погледна нагоре и видя мъж, който я гледаше втренчено. Никога не го беше виждала досега. След като Дулси се изправи, мъжът каза:

— Брей, това не е ли малката Дулси?

— Лейди Дулси — поправи го тя. — А ти кой си?

— Аз съм зюмбюленият човек — отговори непознатият и се ухили.

Детето се намръщи:

— Никога не съм чувала за теб. А това е татковата земя.

— Знам. Нали той ме назначи за зюмбюлен човек, лейди Дулси — отвърна мъжът и погледна цветята в ръката ѝ. — Този букет не е хубав. Ела с мен, ще те заведа на най-хубавата поляна в гората.

Дулси се поколеба. Не се страхуваше от мъжа, но изведнъж стана предпазлива. Преди да успее да се отдръпне, той грабна ръката ѝ и каза:

— Хайде да побързаме. Трябва да стигнем там, преди да се стъмни, иначе няма да можем да виждаме.

— Тези цветя ми стигат — извика Дулси и се опита да се отскубне, но той държеше здраво ръката ѝ.

Мъжът тъкмо се готвеше да я повлече със себе си, когато чу, че някой освободи предпазителя на пушката си. Пусна ръката на Дулси, втурна се да бяга през храсталаците и изчезна в гората.

Миг по-късно Дулси вдигна поглед към Пърси Суон, главния пазач на дивеча, който застана до нея с пушка в ръце.

— Здравейте, господин Пърси — усмихна му се тя. — Този човек не ми хареса. Искаше да ме заведе на друга поляна със зюмбюли, но аз не исках да тръгна с него.

— Правилно сте постъпили, лейди Дулси. Елате с мен. Ще ви заведе у дома.

Наведе се, вдигна я с едната си ръка и я понесе обратно към къщата, а с другата държеше пушката.

След малко стигнаха до оранжерията. Всички явно вече бяха много притеснени и Пърси забеляза огромното облекчение по лицето на графа, когато сложи Дулси на земята пред него.

Тя се втурна към баща си и извика:

— Ходих да набера зюмбюли за Алиша, папа, а господин Пърси дойде и изгони онзи странен човек. И след това ме донесе у дома. — Усмихна се Пърси: — Благодаря.

Фелисити беше пребледняла като платно от притеснение, а очите ѝ бяха зачервени. Отиде при Дулси, хвана я за ръка и погледна Пърси с благодарност:

— Благодаря ви, господин Суон, добре че сте били наблизо.

Излезе с Дулси, която още стискаше зюмбюлите. Хлипачката бавачка ги сподире.

След като се окопиха, лорд Мобри попита:

— Какво точно се случи, Пърси?

— Винаги обхождам района край зюмбюлената гора, докато е още светло. Правя го от миналата година, когато имаше слухове за браконieri. Идвах от езерото и забелязах, че лейди Дулси влиза сама в гората. Побягнах натам, милорд. Като влязох в зюмбюлената гора, видях, че един мъж държи лейди Дулси за ръка и се готви да я отведе.

Аз го изненадах. Освободих предпазителя на спуська, той чу и побягна. След това взех лейди Дулси и я доведох у дома.

— Позна ли мъжа.

— Не, милорд. Той имаше големи бакенбарди и носеше каскет. От лицето му не се виждаше почти нищо. Беше лошо облечен, доста висок, с дълги ръце и крака.

— Възможно ли е да е бил маскиран? — попита Чарлс.

— Възможно е, милорд. Едва ли някой би го разпознал. Бакенбардите покриваха почти цялото му лице. — Пърси поклати глава. — Дори и да го бях подгонил, нямаше да го хвана, затова реших, че е по-добре да прибера лейди Дулси у дома.

— Правилно си постъпил. Госпожица Шарлот държи твоите патрули да наблюдават зюмбюлената гора. Но защо, ти как мислиш, Суон?

— Защото на места гората е много гъста и освен това се намира на края на имението. Там, където гората свършва, минава черен път, който разделя нашата земя от тази на семейство Харвърс и земята на лорд Джадсън.

— Ще трябва да направим ограда от бодлива тел, нали? — попита Чарлс.

— Мисля, че трябва да изградим висока стена, ако не възразявате, лорд Мобри. С бодлива тел отгоре.

— Но така ще блокираме достъпа до гората откъм пътя. А какво мислиш за останалата част от имота?

— Навсякъде, където има пролуки трябва да направим ограждения.

— Една част от границите на Кавендън винаги са били открити, но времената се промениха. Добре ще е да ги направим по-безопасни, отколкото са в момента. Утре ще говоря с управителя на имението. Той ще изготви плановете и ще организира строителството. Благодаря ти, Суон. Страх ме е дори да си помисля какво щеше да се случи с лейди Дулси, ако ти не си бил наблизо.

— Добре че бях на обиколка, милорд. Е, аз ще тръгвам. Лека нощ.

— Лека нощ, Суон. Много съм ти благодарен — отговори Чарлс. След това излезе от оранжерията и тръгна към етажа с детските стаи,

побеснял от яд. Там завари Фелисити, която разговаряше с бавачката Морийн Карлтън. Тя беше обляна в сълзи.

Чарлс нареди на бавачката да излезе в коридора и ѝ съобщи, че я уволнява заради нехайното ѝ отношение към задълженията, и добави, че трябва да напусне Кавендън до обяд на следващия ден.

Фелисити излезе от стаята и заедно слязоха на етажа със спалните. Щом останаха сами в спалнята, той каза:

— Не мога да постъпя по друг начин. Много е глупава. Не мога да подлагам децата си на риск заради нечия глупост.

— Съгласна съм, Чарлс — отговори тя и добави: — Тъкмо се готвех да я предупредя, когато ти дойде. — Фелисити седна на един стол, защото се почувства замаяна. — Слава богу, Дулси не осъзнава нищо и си седи най-невъзмутимо във ваната. Ужасявам се от мисълта какво щеше да се случи, ако Пърси Суон не е бил в парка.

— Щяха да я отвлекат — отвърна кратко той и изтръпна, като си помисли какви злини можеха да причинят на Дулси, неговото прекрасно ангелче. Мъчение беше дори да мисли за това. Чудеше се кой може да е нарушителят и го обхвана чувство на безсилие, защото му беше ясно, че няма начин да разбере.

* * *

Чарлс се извини, отиде в своята гардеробна и свали сакото си. Облече копринен халат и се върна в спалнята на Фелисити.

За негова изненада тя още не се беше преоблякла, седеше на стола и държеше главата си в ръце. Явно я беше обхванала една от резките промени в настроението, което често се случваше напоследък.

— Какво има? — попита той от вратата, без да влиза в стаята, защото не желаше да я притеснява в това състояние.

— Ти си виновен, Чарлс. Много си занемарил охраната на имението — каза тя. — Необходима ни е сигурна въоръжена охрана, а не горски работници. Днес можеше да отвлекат, изнасят и убият Дулси.

Изумен, той извика:

— Нали един от въоръжените ми мъже я намери, и то много бързо. Спаси я Пърси Суон, сама каза това и го похвали. Неговите

въоръжени групи патрулират навсякъде из имението и правят това от много време. Утре започваме ремонти по оградите.

Той направи крачка напред и тихо каза:

— И двамата сме много разстроени и уплашени, знам това, знам колко се притесни, но в момента имението е безопасно и ще стане дори още по-безопасно.

След като тя не реагира, съпругът ѝ продължи:

— Не искам да се притесняваш, Дулси е в безопасност и отсега нататък винаги ще бъде в безопасност.

— Никога не съм се притеснявала за Дулси, защото държиш тук всичките твои предани жени от рода Суон. Много добре знам, че те наглеждат Дулси, само и само за да запазят благоволенията ти.

Въпреки че се подразни от този коментар, не искаше да се кара с жена си. Напоследък я чувстваше като чужд човек. В нея имаше някаква невероятна промяна, която много го озадачаваше и понякога се чудеше на какво се дължи. Във всеки случай това не беше жената, за която се беше оженил.

Той се обърна, тръгна към вратата на гардеробната си и каза с равен глас:

— Ще се върна след малко. Може би трябва да сложим край на това... и да се отдадем един на друг както преди. Може ли да спя в твоето легло, скъпа?

— Не! — отвърна тя със същия равен и безжизнен глас.

Чарлс се намръщи:

— Защо не? Какво има? — попита.

И тя му разказа.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Случаят с Дулси в зюмбюлената гора, когато някакъв непознат едва не я отвлече, потресе Кавендън. До осем часа същата неделя вечер новината стигна до селото Литъл Скел.

Преди да се прибере вкъщи, Пърси Суон се отби у леля си Шарлот, която като глава на рода Суон, трябваше първа да бъде информирана за всичко случило се в Кавендън. След това тя записваше всичко в архива. Поне така се предполагаше.

Лицето ѝ грейна в усмивка, когато отвори вратата и видя Пърси. И той като по-големия си брат Уолтър беше хубав млад мъж — висок, атлетичен и силен. Макар че беше на трийсет и три, изглеждаше помлад, както впрочем Уолтър и Шарлот. Въпреки възрастта си беше главен пазач на дивеча. Роден беше в имението и познаваше всяко негово кътче.

Шарлот веднага разбра, че в имението нещо не е наред, защото иначе Пърси не би я безпокоил в неделя вечер.

Както ѝ беше присъщо, не го попита, въведе го в гостната и го попита иска ли питие.

— Благодаря, лельо Шарлот, не бих отказал един скоч, особено като знам, че и ти ще поискаш.

— Да, и аз ще пийна — отговори тя и наля питие в две чаши.

Подаде му чашата, чукнаха се и седнаха. Отпиха и тогава Шарлот каза:

— Случило ли се е нещо, Пърси? Или просто дойде да ме видиш.

Той ѝ разказа всичко в най-големи подробности, описа непознатия и сподели с нея намерението на графа да изгради висока ограда в края на зюмбюлената гора, за да не остане нито една пролука.

Шарлот пребледня повече от всякога, докато го слушаше, и стомахът ѝ се сви на топка, съзнавайки, че ако Пърси не се е появил навреме, Дулси щеше да бъде отвлечена. Като взе чашата си, забеляза, че ръката ѝ трепери.

След като се овладя, каза:

— Ще наруша обещанието си да пазя тайна, но това, което ще чуеш, ще остане между нас. Пеги Суифт и Гордън Лейн, които са сгодени, излизат на разходка късно вечер главно в гората. Пеги споделила с лейди Дафни, че тя усещала, че навярно някакъв маниак ги наблюдава. Разтревожила се, че някой обикаля Кавендън, и затова ѝ казала. Пеги ѝ разрешила да говори с мен.

Пърси я изслуша внимателно.

— Сигурно е чужд човек, който идва от близкия град, понеже познавам всеки перверзник в трите села на графа. В едно съм сигурен. Не е нито един от циганите. Те не напускат катуна, както е открай време. Само сестра им Джинивра се скита насам, но тя е безобидна.

— О, да, знам. Циганската фамилия е доволна, че има разрешението на графа да живее на негова земя.

— Този човек не е браконьер, лельо Шарлот. Той е някой с престъпни намерения, който дебне навън, за да причинява зло — отвърна племенникът ѝ с мрачен глас.

Шарлот затвори очи и потрепери.

— О, моля те, Пърси, не го казвай. Ужасявам се, като си помисля, че в парка и в гората, където винаги е било толкова спокойно, дебне опасност.

— И сега е спокойно, лельо Шарлот, не се притеснявай. Моите момчета обикалят, докато се стъмни. — Пърси позамълча, присви очи и добави: — Моля те, кажи на лорд Мобри, да обяви нещо като вечерен час. Трябва да нареди на семейството да не излизат нощем в парка. Нека и Хенсън да нареди същото на прислугата.

— Ще обясня, разбира се, но е ужасно. Имам предвид вечерния час. Та това е Кавендън Хол, за бога.

— Знам, но е необходимо. Докато се връщах в селото, ми дойде наум да организирам момчетата и всяка нощ да се притаяваме в гората и да следим. Но мисля, че изплаших човека, като гръмнах с пушката. Разбра, че имам оръжие.

— И слава богу, че си го изплашил! — възкликна Шарлот.

— Ще говориш с графа, нали?

— Непременно, обещавам. И бездруго той ще обсъди с мен случая. Утре сутрин ще работим заедно и той ще повдигне въпроса.

Доста по-късно, след като Пърси се прибра при жена си Една за вечеря, Шарлот се качи в спалнята и отвори сейфа в долапа. Взе

дневника за 1914 година и записа в подробности разговора с Пърси. Докато прибираше тетрадката, погледът ѝ попадна на една тъмносиня, най-отдолу на купчинката, и я извади, както често правеше напоследък.

Взе я, седна на един стол и я отвори на страницата, която препрочиташе безброй пъти, заинтригувана от написаното.

„Написано от мен. Юли 1876 година.

*Обичам моята дама. Отвъд здравия
разум.*

*Лебедът прилепва към Ингам
като в тясна ръкавица.*

Лежах с нея. Тя е моя.

Тя ми даде всичко. Носи моето дете.

О, наша радост. Детето умря в корема ѝ.

Съсипа ни. Тя ме напусна.

*Върна се при мен. Моите ноци са нейни
отново.*

До деня на моята смърт.

М. Суон.“

От години Шарлот се мъчеше да разбере коя от жените Ингам е била любовница на М. Суон. Беше почти сигурна, че този Суон е Марк, бащата на Пърси. През онези години той е бил глава на рода Суон.

Въздъхна, затвори тетрадката, прибра я и заключи сейфа. „Тайни — помисли си. — Толкова много тайни между Суон и Ингам!“ Нима и тя нямаше някога своята тайна? Живееше двойствен живот, единият беше в тайна.

* * *

Шарлот разбра, че няма да заспи. Най-накрая облече пенъор и слезе в гостната. Седна до прозореца, нейното любимо място. Тази нощ имаше пълнолуние и градината беше като посребрена.

Изглеждаше красива на лунната светлина, там навън всичко беше притихнало — високите кленови и дъбови дървета, издигащата се тъмна зеленина в края на ливадата.

Но всъщност не беше мирно и тихо. Вече не. Имаше странник, който обикаляше парка и гората. Беше немислимо, че се случваше в Кавендън, не можеше да го проумее. Никой не можеше, беше сигурна. Единствената причина, която ѝ идваше наум, беше нещо като вендета, някой, който мрази семейството, някой, който търси начин да им навреди. Ако не е това, тогава е перверзник, който преследва жени и малки деца.

Опита се да подреди мислите в главата си.

„Започвам от самото начало“ — каза си тя.

Първият инцидент беше преди година, през май. Дафни беше изнасилена в зюмбюлената гора. Непознат човек ли я изнасили? Или Джулиан Тобат, както твърдеше? Защо да лъже?

За да предпази родителите си ли? Те приеха идеята, че е бил Джулиан, понеже през онзи ден, тя беше отишла да се види с него. Ами ако това не беше вярно? Не беше ли по-добре да накара майка си и баща си да повярват, че е бил Джулиан, младеж от добро семейство, а не съмнителен непознат, бог знае откъде? От друга страна, Дафни беше толкова честна, че Шарлот не можеше да си представи, че ще излъже.

„Да, ще излъже, за да предпази баща си“ — внезапно ѝ хрумна. Дафни беше много близка с баща си, обожаваше го и беше съгласна с всички негови фантастични намерения по отношение на нея... техните споделени мечти.

Непознатият я беше изнасилвил, за да унизи нея и семейството ѝ. Да съсипе семейство Ингам може би, ако тя забременее. След това избухна пожарът в конюшната. Целта е била Грийнсливс — конят на Дафни. Пожарът очевидно е бил умишлен.

Чарлс и Хюго бяха убедени, тя също. Дори без да се споменава полицията.

Според Пеги Суифт тя и Гордън са били наблюдавани, когато са се гушкали в гората и в заслона за лодки. Мери Инси, която напусна

наскоро, споделила с Пеги, че е била изненадана в гората от мъж, от когото успяла да се отскубне.

И днес, привечер, странно изглеждащ мъж се опитал да отвлече Дулси. Сигурно е бил същият. Едва ли има шайка, скитаща се тайно из имението, в това беше сигурна.

Но какво трябва да се направи? „Кавендън да стане по-сигурно място, отколкото е сега.“ Според Пърси това намерение ще започне да се осъществява утре. Високи стени и бодлива тел. Въздъхна, идеята никак не ѝ се нравеше и си помисли колко ли е противна и на петия граф.

От друга страна, семейството трябваше да бъде защитено. Може би Суонови имаха нужда от помощ, за да изпълнят задължението си в света, в който днес живееха. Повече нищо нямаше да бъде същото.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Чарлс Ингам беше разстроен, гневен и изтощен.

Беше изтощен, защото не мигна цяла нощ, но не стана, мята се и се въртя неспокойно в леглото. Беше разстроен, защото знаеше, че бракът му е към своя край, и то от дълго време. А беше гневен на себе си, че не се е погрижил за семейството си преди година.

Стана рано, обръсна се, изкъпа се и се облече набързо. В осем и трийсет слизаше за закуска, съзнавайки в какво противно настроение е.

В края на стълбището застана, пое дълбоко дъх, изпъна рамене и се запъти през фойето към трапезарията, напълно овладял чувствата си. Дори се усмихваше.

Хенсън го очакваше, когато влезе. Както обикновено икономът беше учтив.

— Добро утро, лорд Мобри — поздрави Хенсън и веднага издърпа стола начело на масата, за да седне графът.

— Добро утро, Хенсън, благодаря. Явно съм пръв тази сутрин.

— Не съвсем, милорд. Лейди Дафни намина преди около четирийсет и пет минути и каза, че с господин Хюго ще дойдат да закусят с вас около девет. След това се качи на горния етаж с бавачката Уилис. Заведоха лейди Дулси в южното крило, за да закуси, и лейди Дафни да се погрижи за нея, докато е свободна.

— Чудесно, Хенсън. Трябва да отбележа, че лейди Дафни мисли за всичко. Доволен съм, че детето не е с бавачката. До следобеда да е напуснала, Хенсън, погрижи се. Госпожица Карлтън е некадърна, даже е малко да се каже.

— Да, така е, и ще се погрижа, милорд. Какво да ви сервирам тази сутрин?

— Първо чаша чай, след това бъркани яйца с бекон. Тази сутрин съм гладен, Хенсън. Снощи почти не вечерях.

— Не съм изненадан, милорд, след всичко, което се случи вчера. Такава уплаха и тревога!

— Да, наистина. О, Хенсън, предполагам, че Нейно благородие ще закуси в леглото тази сутрин. Уилсън ми каза, че още спи.

Икономът кимна и се оттегли в сервизното помещение зад трапезарията.

Чарлс се хранеше бавно и скоро се почувства по-добре. Снощи вечерята беше някак хаотична, след като едва не отвлякоха Дулси.

Беше извън себе си от ужас и малко по малко започна да осъзнава колко глупаво се е държал с Фелисити в миналото. Беше отсъстваща майка през почти цялата изминала година, като се посвети изцяло на сестра си, а той не направи нищо в случая. Разбираше тревогата ѝ за Ан и изцяло я подкрепяше. Но това беше в ущърб на децата му. Или поне на дъщерите му. Синовецете му, слава богу, бяха далеч, учеха в Оксфорд и Итън.

Още не можеше да забрави, че не беше до Дафни, когато тя имаше най-много нужда от нея след изнасилването. Прие с готовност идеята на момичето да се омъжи за Хюго, без за миг да се замисли за желанието на Дафни, за щастието ѝ. Просто искаше да се отърве от проблема, колкото е възможно по-бързо.

Дулси беше оставена да прави каквото си ще, на грижите на глупава, абсолютно небрежна бавачка.

Дидри, най-голямата, която можеше да се грижи за себе си, прекарваше най-много време с майка си.

Дилейси беше постоянно със Сесили и госпожа Алис, която поне се погрижи за гардероба ѝ за летния сезон, а вероятно и за други неща, ако се поразрови човек. Алис помогна на Дафни да се съвземе след изнасилването. И винаги някъде наоколо беше Шарлот, на която можеше да се разчита, беше всеотдайна, предана на семейството и беше готова да се грижи за момичетата винаги когато имаха нужда. „Още веднъж благодаря на Бога за Суонови“ — помисли си Чарлс.

Започна и себе си да укорява. Много отдавна трябваше категорично да се намеси, а не да се отнася само със съчувствие и разбиране към Фелисити, чиято привързаност към сестра ѝ беше патологична. И за да бъде точен, тя постави Ан преди децата си и той си затвори очите.

Колкото до брака му, той беше приключил, Фелисити му го съобщи снощи и го свари неподготвен.

Изтормозен и капнал от умора след ужасната случка с Дулси, изпита необходимост да сподели мислите и чувствата си със своята съпруга. Предположи, че и тя ще поиска при тези обстоятелства, и заради спасеното като по чудо дете. И така, попита я дали ще сподели постелята си с него. И през ум не му минаваше да прави любов, само да поговорят, да се успокоят.

Тя му отказа изключително хладно и той остана шокиран, изгуби равновесие от думите ѝ, от тона ѝ.

Гласът ѝ още отекуваше в главата му. „Нашият брак приключи, Чарлс — беше казала. — Не мога да споделям леглото си с теб. Или да имам интимни отношения с теб.“

Той изгуби дар слово, само стоеше и я гледаше вторачено; имаше чувството, че някой го беше ударил в корема с ковашки чук.

— Защо? — попита най-накрая. — Какво се обърка изведнъж?

— Не е изведнъж — отговори тя. — Много отдавна не ме интересува сексуално. Преструвах се и повече не мога да се преструвам или да симулирам удоволствие. Така че в бъдеще искам да спиш в твоята спалня.

— Ако това искаш, ще спя там.

Сега, като си спомняше, как ѝ го каза, не можеше да не се учуди защо стоеше там безпомощно, след като беше разгневен и дълбоко засегнат. Беше отхвърлен, като че ли чувствата му нямаха значение, като че ли бяха нещо незначително.

Фелисити прибави:

— Ако искаш развод, имаш го.

Това го хвърли в още по-голямо недоумение и не беше способен да мисли трезво. Беше потресен и объркан от този неочакван обрат.

Тя го попита отново:

— Е, искаш ли развод?

— Ще те уведомя — отвърна ѝ рязко и най-после се съвзе. След това се обърна и се запъти към своята спалня. На вратата на гардеробната се обърна да я погледне.

— На четирийсет и пет съм. Не съм престарял. Какво се очаква от мен?

— Каквото пожелаеш. Свободен си като птичка — отвърна му тя.

Докато пиеше чая и разсъждаваше, Чарлс стигна до заключението, че снощи тя го отблъсна хладно и презрително, което

накърни самолюбието му и мъжкото му самочувствие, но му даде и нещо друго. Даде му свободата да прави каквото му харесва. Но в този момент нямаше представа дали има лични желания.

Все още беше ужасен от нейната студенина, от нейното пълно безразличие към неговите чувства, от грубите ѝ думи. Та те бяха женени от двайсет години, имаха шест деца и той искрено вярваше, че бракът им е солиден като канара. Очевидно не е. Грешал е, нали?

Позачуди се дали преумората около Ан не ѝ беше повлияла повече, отколкото си мислеше, и да е причина за това странно поведение. Но нейното поведение е странно от няколко години... преди сестра ѝ да се разболе.

Спомни си, че след раждането на Дулси не изпитваше желание и престана да бъде страстна любовница. Той се стараеше да не обръща внимание на студенината ѝ, затваряше си очите. И междувременно това го направи импотентен. „Тя ми го причини, нали?“ Нямаше ерекция, защото тя не го желаше, не се интересуваше от него, и той го знаеше. Просто не можеше да го приеме.

— Добро утро, папа — поздрави го Дафни, която влезе плавно, облечена с прелестна светловиолетова рокля. — Оставих Дулси здрава и невредима с Уилис.

Чарлс се изправи.

— Добре ли е?

— О, да. Тя всъщност нищо не е разбрала — успокои го дъщеря му.

Той прегърна Дафни.

— Благодаря ти, че се грижиш за нея, страхотна си и си много организирана. Можеш да ми помагаш да управляваме имението, ако искаш.

Тя се разсмя.

— Много си мил, папа. Винаги, когато имаш нужда, съм насреща.

Отдръпна се и се вгледа в него.

— Изглеждаш уморен.

— Малко съм уморен, но не е нещо, което един здрав сън няма да оправи.

Хюго изведнъж изникна до тях и Чарлс възкликна:

— Добро утро, Хюго.

— Добро да е, Чарлс — отговори той, притегли стол за Дафни и седна на друг.

На мига Хенсън застана до тях с един лакей на разположение.

Докато обсъждаха какво да закусват, Чарлс престана да мисли за Фелисити. Спомни си случайната среща сутринта с Олив Уилсън, камериерката на жена му, която спомена нещо за опаковане на багаж. Той не я попита нищо, понеже имаше ужасно главоболие.

Досети се, че Фелисити може би днес ще замине за Лондон. Промърмори няколко пъти миналата седмица, че пак ще изпусне летния сезон и че била разочарована по този повод.

Може би ще прояви достатъчно и разум и ще замине за няколко седмици. Със сигурност ще им бъде по-лесно, ако поживеят в различни къщи.

На Чарлс му предстоеше напрегната сутрин. Щеше да работи с Пърси Суон и с Джим Уотърс — управителя на имението. Две мнения по въпроса нямаше, трябваше да се изгради стена, за да бъде Кавендън безопасно място, където спокойствието на семейството няма да се нарушава.

Дафни прекъсна мислите му:

— Доколкото разбирам, Уилсън ще ни намери подходяща бавачка. Има приятелка с германска квалификация, която в момента си търси работа. Помолих я да ни свърже с нея. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам, и да се надяваме, че ще приеме предложението. — После Чарлс се обърна към Хенсън: — А Дилейси къде е? Знаеш ли?

— Лейди Дилейси е на терасата със Сесили. Приказват си с госпожица Пейн. Тя заминава. Лятната ваканция на гувернантката започва днес, милорд.

— О, да. Забравих.

— Сбогват се с нея — добави икономът.

— Разбирам.

Телефонът в сервизното помещение на икономата звънна и прекъсна разговора. Хенсън отиде да се обади. След малко се върна и съобщи:

— Лейди Дидри се обажда, Ваша светлост. Каза, че е в Берлин.

— Боже мой! — зарадва се Чарлс, извини се на Хюго и Дафни и отиде да говори по телефона.

— Ало, Дидри. Колко е хубаво, че се обаждаш. Хенсън ми каза, че си в Берлин. — След това замълча, явно слушаше какво говори най-голямата му дъщеря. След няколко минути приключи разговора: — Правилно си решила. Съобщи ни, като пристигнеш в Лондон. Лек път, скъпа.

— Какво каза Дидри? Връща ли се вече? — попита Дафни, когато баща ѝ седна пак.

— Да, скоро ще се върне. Мрази Берлин, бил войнствен и всички говорели само за война и Вагнер. Утре взима влака за Париж, а оттам за Лондон. Така че трябва да я очакваме след няколко дни.

— Все пак тя съкрати пътуването си — подхвърли Дафни, но после реши да изостави темата.

Чарлс каза:

— О, между другото, майка ти възнамерява да замине днес за Лондон. Има нужда от промяна, да прекара известно време в града. Можеш да се справиш с менюто, нали?

— Мога. Но тя достатъчно добре ли е, за да пътува сама? — попита дъщеря му.

— Много добре е. Сто пъти по-добре, освен това Уилсън ще бъде с нея, така че не бива да се тревожиш. Пък и къщата в Мейфеър е пълна с прислуга. След като Ерик Суон е иконом, съвсем няма за какво да се тревожи. Хенсън го обучи, не помниш ли? И Лора Суон е превъзходна домакиня.

* * *

Докато отиваше към канцеларията до конюшните, Чарлс се питаше защо точно снощи Фелисити му съобщи, че с брака им е свършено. Особено след като бяха толкова разстроени заради Дулси. И тогава изведнъж се досети. Каза ѝ, че би искал да сподели леглото ѝ. Тя не понесе самата идея. Явно не можеше повече да понася близостта му. „Така да бъде“ — промърмори. Бракът му приключи и беше свободен мъж.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Най-сетне си намериха повод — каза Адам Ферли на Чарлс. — Ще бъдем във война, преди да мигнем. Няма съмнение.

Всички на масата мълчаха и се взираха в него. Приеха думите му сериозно. Той беше новият шеф на редакционната колегия на „Йоркшир Морнинг Газет“ и главен акционер във вестника. Обикновено първи научаваше последните новини, понеже имаше достъп до много източници, включително „Ройтерс“.

— Имаш предвид убийството на ерцхерцога Франц Фердинанд и съпругата му в Сараево, нали, Адам? — потвърди Чарлс.

— Да. Сръбски националист ги уби в края на юни в Сараево, както ни е известно на всички. Изведнъж Австро-Унгария притисна малката Сърбия с жесток ултиматум. Доколкото разбрах, сърбите са се съгласили с някои изисквания, но за други искат да преговарят и са стигнали до затруднения в преговорите.

— Да се надяваме, че там на някого все му е останал здрав разум — възкликна Хюго. — Защото ако избухне война, ще бъде изтощителна и няма да свърши за няколко месеца.

— Защо? — попита Ги. — Войните обикновено не продължават дълго.

— Една продължи! — прекъсна го Чарлс. — Нарича се Стогодишната война.

Намигна на сина си и всички се разсмяха.

Оливия Ферли, втората жена на Адам, заговори с нейния прекрасен, напевен глас:

— Моята майка е убедена, че ако светът се ръководи от жени, повече няма да има войни. Склонна съм да се съглася с нея.

Ги погледна с интерес Оливия. Рядко беше виждал по-красива жена, пък и думите ѝ го заинтригуваха.

— Как така? Имам предвид, как жените ще избегнат войните, след като мъжете не могат?

— Както казва майка ми, мъжете не носят децата девет месеца и една жена няма да подложи сина си на опасност, като стане възрастен.

Така че няма да има повече войни, нито убийства. „Законът на жената“ — така го нарича тя.

— Мисля си, че в случая има голяма доза истина — каза Дафни. Разговорите за война ѝ бяха омръзнали. Плашеха я. Беше сигурна, че Хюго ще се втурне на фронта, беше такъв патриот. Родината означаваше много за него, затова се върна тук.

Дидри се покашля и припомни на баща си:

— Разказах ти какъв е Берлин, когато бях там през май, папа. Немците не говорят за нищо друго, освен за война. Ако обявят война, тя ще бъде ужасна, с много жертви.

Адам кимна.

— Абсолютно сте права, Дидри. Слава богу, Чърчил беше наясно с усилията на кайзера да създаде по-силен военноморски флот през 1911 година. Тогава Чърчил разпореди да се строят нови бойни кораби с мощно въоръжение. Беше твърдо решен да имаме надмощие по море и го постигна, слава богу. Кралският военен флот е най-мощният в света, никой друг не може да се мери с него. Не бих казал същото за армията или за военновъздушните сили.

— Научих от мой приятел, че армията е донякъде дезорганизирана — отбеляза Хюго. — Макар че Чърчил сега се стараел да оправи положението.

Преди да продължат коментарите, Хенсън и двамата лакеи се появиха и сервираха десерта.

След вечеря мъжете се оттеглиха в библиотеката да изпият по чаша коняк с пура и темата за войната отново дойде на дневен ред. Повдигна я Адам, като се заговори с Чарлс.

— Виж сега, има няколко неща, които трябва да знаеш, приятелю. Ако в Европа започне война, ще участваме и ние, защото подписахме съглашение с Франция... да се притечем на помощ, ако я нападнат.

Чарлс кимна.

— Мисля, че и с Русия имаме договор, ако не се лъжа. Нарекоха го Антантата.

— Да, така е. Както знаеш, у нас няма задължителна мобилизация, на доброволни начала е. Но от теб и мен не се очаква да отидем на фронта.

— Защо не? — попита Хюго, след това сам си отговори: — Защото сте над четирийсет. Не греша, нали?

— Не, не грещиш — отговори Адам. — Бях информиран поверително, че Министерството на войната ще изготви указ, с който да призове мъжете от осемнайсет години до трийсет да се запишат доброволци. Както и да е, аз имам късогледство, така че няма да съм от полза.

Чарлс се подсмихна.

— Аз също. Онзи ден ходих на преглед и ми предписаха очила.

Хюго погледна Чарлс и каза тихо:

— Моят приятел с връзки във военното министерство сподели с мен, че аристокрацията ще бъде помолена да направи наистина голяма жертва, ако има война. Да предостави части от провинциалните си къщи, за да помогне на страната.

Чарлс го погледна озадачено. После се облегна, когато изведнъж проумя ужасната истина.

— За ранените войници! Това намекваш, нали? Правителството очаква много жертви! И се предвижда нашите къщи да бъдат препълнени. Министерството на войната има нужда от нашите къщи, понеже са големи. Ще са необходими болници за ранените войници.

Хюго кимна, взирайки се в него.

— Нямам нищо против — продължи Чарлс разпалено. — Ще отворя двете крила на къщата, ако това ще помогне на нашите войски. Онова, което ме тревожи, е, че се предвиждат огромен брой жертви, преди войната да е започнала. Защо, за бога, разрешаваме да бъдем въввлечени в този конфликт? Може да се защитим с нашия фантастичен флот, ако ни нападнат. Така че можем да не се намесваме.

Чарлс изглеждаше раздразнен.

— От политиките зависи — отвърна Адам с неодобрение. — Шумните, алчни, жадни, амбициозни управници. Братовчедът на крал Джордж води парада. Кайзерът Бил възнамерява да подпали този пожар, който очакваме, помнете ми думите. Копнее за империя като нашата.

— И никога няма да я има! — извика Ги с пламнало лице и искрящи очи.

Чарлс погледна най-големия си син и си помисли: „Боже мой, той иска да се запише доброволец, за да бъде истински патриот, да се

бие за краля и родината. Трябва да го спра, ако избухне война. Не мога да разреша да рискува живота си. Той е мой наследник. От него зависи бъдещето на рода Ингам.“

* * *

На следващата сутрин Чарлс отиде в библиотеката да прегледа вестниците. Както обикновено се разтревожи много, като прочете злокобните статии и гръмките заглавия, предвещаващи война.

Само от петнайсет минути беше в библиотеката, когато на вратата се почука и Дафни надникна.

— Безпокоя ли те, папа?

Той поклати глава и се усмихна.

— Не. Изглеждаш прекрасно. Липсваше ми на закуска.

Тя се приближи до дивана, където седеше баща ѝ, заобиколен от вестници.

— След като съм омъжена, имам право да закусвам в леглото. А снощи си легнахме много късно.

— Да. Но беше истинско удоволствие да вечеряме с Адам. Толкова стари приятели сме, а не се познаваме достатъчно. Жена му е мила, нали?

— Оливия е очарователна и красива. Много я харесах — съгласи се Дафни и седна срещу баща си. — Искам да говоря с теб за нещо — продължи. — Нещо, което ме тревожи.

— Много си сериозна. Какво има, скъпа?

— Става въпрос за теб и мама, папа. Нещо не е наред ли? Какво става? Не разбирам.

— Затвори вратата, моля те.

Тя затвори вратата и пак седна срещу баща си, очаквайки да ѝ отговори.

Не можа да не си помисли колко привлекателен изглежда днес. Времето през юли до този момент беше хубаво и той прекарваше по-голямата част от деня навън, наблюдавайки строежа на стената. Тенът му беше малко по-тъмен, от което очите му ставаха по-сини, а от слънцето русата му коса беше изсветляла. Беше на четирийсет и пет, но младееше и нямаше бръчки. Освен това беше добър човек, мил и

грижовен, не само към семейството си и Суонови, но и към всички, които живееха в трите села. Той беше нейният морален компас и тя го уважаваше. Винаги беше се стремил да прилича на него.

Загледа го напрегнато и след малко каза:

— Защо си толкова мълчалив? Ще ми кажеш ли защо малко или повече живеете разделени?

Чарлс въздъхна, протегна дългите си крака и след малко отвърна с приглушен глас:

— Чудя се откъде да започна.

— Давай направо, папа, така правя, когато трябва да кажа нещо неприятно.

Той се разсмя за пръв път през тази седмица.

— Тогава и аз ще направя така. Майка ти ме напусна на сутринта, след като едва не отвлякоха Дулси в зюмбюлената гора. Както си спомняш, замина за Лондон. Всъщност предишната вечер ми каза, че не иска... да живее повече с мен. Дори ми заяви, че ще ми даде развод, ако настоявам.

— Не мога да повярвам! — извика Дафни с разширени от ужас очи. — Защо, за бога, е избрала точно тази вечер, когато всички бяхме толкова разстроени и напрегнати заради Дулси, която беше спасена на косъм? Не разбирам. А ти? Разбра ли?

— Да си кажа честно, не. Наистина. Ще ти разкажа накратко и трябва да си остане между нас. Знам, че го съзнаваш.

— Разбира се, няма да споделям с никого, дори с Хюго, ако държиш, папа.

— В момента предпочитам да остане между нас, Дафни. Не че Хюго ще се разприказва, но по-добре да си мълчим заради майка ти, нали?

Дафни кимна и възкликна:

— Защо те е напуснала? Ти си най-чудесният мъж на света, винаги си се грижил за нея, беше толкова внимателен и любящ. Беше добър съпруг и добър баща... — Замълча. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не разбирам.

Тя се разплака.

Чарлс стана, отиде при нея, накара я да се изправи и я прегърна.

— За мен не се тревожи. И аз изпаднах в шок, но го приех. Хайде, скъпа, престани да плачеш и седни до мен на дивана.

Дафни седна до него. Той хвана ръката ѝ и каза спокойно:

— Прекарахме заедно доста хубави години, аз и майка ти, но понякога хората се променят. Най-малкото отношението ѝ към мен стана различно. Ще се изразя по-просто, тя не иска да бъде повече с мен по никакъв начин. Не се възпротивих, нито се опитах да я разубедя, защото тя се промени след раждането на Дулси, и аз го знаех отдавна.

— Как се промени?

— Чувствата ѝ към мен се промениха. Тя... охладня, мисля, че тази е най-точната дума — изрече той много тихо.

— Може би преумората около болестта на леля Ан ѝ е повлияла — осмели се да отбележи Дафни. Каква глупост от страна на майка ѝ, да замине по този начин.

— Помислих си го, но промяната у Фелисити настъпи много преди леля ти да се разболеет от рак.

Дъщеря му го погледна тревожно.

— Всъщност ми казваш, че тази... раздяла може би отдавна се е подготвяла.

— Да. След като се роди Дулси, настъпи промяна, но не обърнах внимание, затворих си очите. Сега стигнах до заключение, че съм постъпил глупаво.

— Мислиш ли, имам предвид, възможно ли е да има... друг мъж?

Той отново се разсмя.

— Не мисля, но не знам, да си кажа честно.

Дафни въздъхна дълбоко.

— Е, аз знам едно, ти нямаш друга жена, папа. Нали?

Той поклати глава и изрече със сериозен тон:

— Тук си права, Дафни, Никога не съм изневерявал на майка ти, друга жена не съм поглеждал. А ти не бива да се тревожиш от тази ситуация или за мен. Чувствам се добре сега. Признавам, че в първия момент се разстроих много. Но вече съм спокоен. По-добре е да живеем разделени, отколкото да се караме.

— Ще ти помагам, папа, както мога. — Дафни се поколеба, преди да попита: — Какво ще правиш?

— Нищо. Няма да си търся белята, както се казва. Не виждам причини да искам развод. Освен ако майка ти не настоява, това е.

Претрупан съм с работа в имението и ако започне война, ще имам много грижи. Войната променя всичко.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Две седмици по-късно Чарлс си спомни същите думи, които изрече пред дъщеря си, и ги повтори пред Шарлот Суон на 5 август 1914 година.

— Войната променя всичко. Променя и всеки. Светът става друг.

— Очаквах го толкова отдавна и ето, че най-накрая се случи — поклати тя глава в недоумение. — Но не ми се вярваше, че ще се стигне дотук. Мислех си, че ще се размине.

Двамата бяха в библиотеката на Кавендън. Няколко вестника бяха струпани на земята до дивана. Предната вечер, във вторник на 4 август, Великобритания обяви война на Германия, след като немските войски нахлуха в неутрална Белгия.

— Според теб войната ще продължи ли дълго? — попита Шарлот.

— Опасявам се, че може би ще се проточи. Адам Ферли го потвърди снощи, когато ми телефонира, за да ми съобщи, че войната е обявена. Минаваше полунощ и вестникът тъкмо беше влязъл за печат. Напоследък постоянно ме държи в течение на събитията. По негово мнение няма да свърши за една-две години.

— Значи си знаел, преди да прочетеш „Газет“ тази сутрин.

— Да, знаех. И по странен начин почувствах облекчение, че най-накрая знам. Поне ще организираме живота си според обстоятелствата. Така е много по-добре, отколкото да сме в неведение и да се тревожим. Сега виждам, че нашето правителство не е имало избор, освен да ни въвлече във войната, това вече ми е пределно ясно. Не можем да разрешим Германия да окупира белгийските пристанища на Ламанша. Ще загубим предимство, ако това се случи. — Чарлс се облегна. — Но вярвам на Чърчил и на министър-председателя — добави той, за да не бъде твърде черноглед.

— Дълго ли ще понасяме тежестта на войната, Чарлс?

Шарлот седна и стисна ръце в скута си, съзнавайки колко много млади мъже ще заминат да се бият. За съжаление войната ги екзалтиреше.

Той остана умислен няколко минути, преди да отговори на въпроса ѝ:

— Ще бъде голяма война, Шарлот. Други страни вече се бият и предполагам, че ще продължи поне година.

— Толкова дълго! — изненада се тя.

Той кимна.

— Германия е струпала огромно въоръжение. Ще могат да се бият с месеци. — Поклати глава и стана. — Ела да обиколим западното и северното крила. Нали затова дойде тази сутрин. Тях можем да трансформираме. Трябва да сме готови, когато правителството поиска от нас да настаним ранени войници. А ще се наложи, изобщо не се съмнявам.

* * *

На 6 август Австро-Унгария обяви война на Русия. На 12-ти същия месец Франция и Великобритания обявиха война на Австро-Унгария, понеже бяха съюзници с Русия.

В цялата страна, в градове, градчета, селца, с правителствено нареждане бяха разлепени плакати по стени, стълбове и врати.

На тях пишеше „Родината се нуждае от теб“ и мъжете реагираха точно както бяха реагирани на призива на Кичънър. Сто хиляди се записаха доброволци в армията само при първия апел.

Кичънър беше поставен на поста министър на външните работи по време на войната и всички бяха доволни, че е поел тази тежка задача. Беше не само герой от войните, но и легенда.

Плакатите се появиха и в трите села под опеката на Ингам. Във всяко селище в Йоркшир бяха организирани наборни пунктове, както и из цялата страна.

Хората постоянно задаваха на Чарлс разни въпроси за войната, как ще им се отрази и какво да направят, за да помогнат.

— Мисля, че е по-добре да свикам среща в църковния салон в Литъл Скел — каза Чарлс на Дафни един следобед в средата на август. Нека да е идващият петък. Искам да поканя и жителите на Мобри и Хай Клаф, както и външните работници в имението. Мисля, че е важно да говоря с тях, да обърна внимание на въпросите им. И жените могат

да дойдат, ако имат желание. Имат право колкото съпрузите си да чуят какво ще им кажа.

Дафни и Хюго се съгласиха; дъщеря му предложи:

— Защо не говориш с прислугата в Кавендън, папа? Може би днес преди вечеря.

— Чудесна идея, Дафни — отговори баща ѝ. Като поразмисли малко, добави: — Смятам, че е жизненоважно да се срещнем със селяните като семейство. Ще вземем децата, дори Алиша и Дулси с техните бавачки. Между другото бавачката на Дулси се справя добре, нали, Дафни?

Тя кимна, след това избухна в смях.

— Не сваля очи от Дулси. За щастие детето се влюби веднага в нея.

Хюго попита:

— Ще помолиш ли Фелисити да дойде за събитието?

— Не, не вярвам, че ще бъде заинтересувана, Хюго — отвърна Чарлс. — Научих от Дафни, че напоследък графинята се чувства отпаднала. Колкото до Дидри, мисля, че предпочита живота в Мейфеър. Положително няма да се върне, уверявам те.

Когато лейди Гуендолин научи за предстоящата среща в църковния салон на Литъл Скел, каза на Чарлс, че с удоволствие ще отиде с тях и ще се почувства обидена, ако не я вземат.

— Ами, папа, семейството ни е внушително, виж колко много сме — каза му Дафни, докато стояха на терасата в петък следобед.

До тях бяха Хюго и Ги, който още не беше се върнал в Оксфорд. Лейди Гуендолин седеше на стол, а бавачката Кларис държеше Дулси за ръка. Дилейси и Майлс, който също беше още във ваканция, стояха на пътеката под тераса с бавачката Уилис и Алиша. Бебето седеше в количката и изглеждаше прелестно.

— Тя ще бъде звездата на събитието — захили се Майлс на бавачката Уилис.

* * *

Семейство Ингам вървеше през парка към селото Литъл Скел. Бавачката Уилис буташе количката на Алиша, до нея бяха бавачката

Кларис и Дулси, хванати за ръце. Чарлс го досмеша. Както винаги Дулси трябваше да бъде първа, нямаше значение къде и как.

Следваха ги лейди Гуендолин, Дафни, Дилейси, Ги и Майлс. Като гледаше семейството си, Чарлс се почувства горд. Всеки един от тях беше своеобразна личност — уверен, спокоен и добре възпитан. Без да се споменава, че до един бяха красиви.

Когато пристигнаха, група Суонови ги чакаха пред църквата: Шарлот, Алис, Сесили и Хари с баща си Уолтър, на когото Чарлс разреши да присъства.

Присъстваше и Пърси с жена си Една и тринайсетгодишният им син Джо, който беше младши горски, също племенникът Бил, главният градинар на Кавендън, двавет и осем годишен.

Понесоха се ръкопляскания и радостни възгласи, когато семейството влезе в църквата. Щом нещата се успокоиха, Чарлс застана пред своите селяни, заговори им с дълбокия си и обработен глас и харизмата му ги заплени.

— Дойдох тук със семейството си, за да говоря с вас за войната. За съжаление графинята е в Лондон и не успя да дойде днес, но ви изпраща своите благопожелания, както и нашата дъщеря лейди Дидри, която също не е тук.

Вярвам, че всички ние знаем какъв е нашият дълг днес, а именно да подкрепим родината, когато тя се нуждае от нас. От трите села на рода Ингам точно това ще направим от все сърце, както сме правили винаги в размирни времена.

Знам, че лорд Кичънър е набрал стохилядна войска, която скоро ще отплава, за да се бие по полетата на Фландрия. Армията още набира доброволци на възраст от осемнайсет до трийсет. Само неженени в момента. Онези, които се чувстват готови за фронта, нека да отидат.

На никого няма да казвам какво да прави или да не прави. Изборът е личен, на всеки един от нас като англичанин. Искам да ви обясня нещо. Превърнал съм две от крилата на Кавендън в болнични отделения. Бяхме подготвени, че на правителството ще са необходими легла за ранените на фронта войници. Бих искал да помоля всеки от вас, който има медицински умения, да се обади сега, за да помага, когато е необходимо. Госпожица Шарлот започна да изготвя списък, за да сме готови.

Възможно е храната да се разпределя на дажби, след като няма да има внос. Затова разчитам нашите арендатори да продължат да обработват земята.

Ще заключа, като кажа, че сме заедно в тази голяма битка.

Ще се бием рамо до рамо за свободата на родината. И ще победим. А сега госпожица Мейхю ще изсвири националния химн, след което ще се сервират чай и закуски.

Понесоха се ръкопляскания и радостни възгласи. Госпожица Виола Мейхю, църковната органистка, започна да свири на пианото в салона и гласовете на селяните се издигнаха до покрива.

Когато националният химн свърши, много от мъжете дойдоха да говорят с графа за войната и да искат съвета му.

Както винаги Чарлс Ингам, шестият граф на Мобри, ги изслушваше внимателно и им отговаряше учтиво, с уважение и доброта, както му беше присъщо.

Жените от трите села се струпаха около жените от Кавендън Хол, и най-вече около децата, и както предрече Майлс, бебето Алиша в неговата количка беше наистина звездата на вечерта.

* * *

До двайсети август първите четири дивизии на Британския експедиционен корпус прекосиха Ламанша, а в началото на септември бяха последвани от пета и шеста дивизии.

Нито един кораб не беше потопен, нямаше нито един загинал. Военната операция беше определена като триумф за Уинстън Чърчил.

Мобилизацията във Великобритания се провеждаше ожесточено и с огромна скорост. Всеки гражданин беше засегнат по един или друг начин. Нижеха се безкрайни дни, сякаш без надежда.

Оръдията, които започнаха да гърмят през август, продължиха да хвърлят огън и през следващите месеци. Изведнъж дойде 1915 година, а военните действия не водеха до успехи.

Много от хилядите млади мъже измряха по напоените с кръв полета на Белгия и Франция. И както мъртвите се множаха, ранените се превозаха през Ламанша с кораби до родната Британия, която обичаха и за която се бяха сражавали храбро.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
РЕКА ОТ КРЪВ
МАЙ 1916 — НОЕМВРИ 1918

*За нас, за шепата щастливци, братя.
Онзи, който днес пролее кръв с мен,
ще бъде мой брат.*

У. Шекспир

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Дафни седеше на писалището в оранжерията и си водеше бележки за следващата седмица. Погледна календара — бележник. Беше неделя, 28 май 1916.

„Хиляда деветстотин и шестнайсета“ — промърмори, като си мислеше как лети времето. Така бързо се изнизваше, че направо се плашеше.

Погледът ѝ попадна на снимката на Ги и Майлс в сребърна рамка. Дватама изглеждаха толкова възмъжали и хубави. Хюго ги беше снимал миналото лято на терасата. Майлс още учеше в Итън, а Ги беше на фронта, биеше се във Франция с шотландския полк, предпочитан от йоркширските мъже.

Облегна се, затвори очи и се помоли за брат си. Всяка сутрин и всяка нощ се молеше, също както баща си. Той не искаше Ги да отива на фронта, но брат ѝ му обясни защо е длъжен да отиде.

Като всички Ингам беше патриот, обичаше родината си и беше горд със своето потекло.

Дафни съзнаваше, че баща ѝ нямаше избор. Ги беше пълнолетен и можеше сам да решава. Всички се тревожеха за младежа. Новините от фронта бяха лоши и с всеки изминал ден ставаха още по-лоши. Хиляди млади мъже загиваха по бойните полета отвъд Канала, а ранените се превозваха до родината, за да бъдат лекувани.

Северното и западното крила на Кавендън бяха пълни. Щом се обяви войната, баща ѝ ги превърна в болнични отделения.

Прислугата здраво се залови за работа, за да превърне красивите стаи от осемнайсети век в болнични отделения.

Когато започнаха да пристигат ранени, жените от селото дойдоха да помагат, всички жени от фамилията Суон, както и самата тя.

Доктор Шоукрос идваше от време на време. Баща ѝ нае няколко медицински сестри и лекари. Също така купи необходимото оборудване.

Баща ѝ беше цяло чудо. Ръководеше безупречно имението, което беше тежка задача, след като много мъже напуснаха трите села и

отидоха на фронта. Но съпругите им продължиха да обработват земята и да поддържат стопанствата.

Дафни постоянно се удивяваше как всички се сплотиха, за да продължи работата, колкото е възможно по-нормално.

Най-после довърши бележките и ги прегледа още веднъж. Днес имаше почивен ден и можеше да обядва с Хюго и баща си. Щяха да са само тримата, понеже Дилейси беше дежурна, както и Сесили.

Усмихна се на себе си, като си помисли за двете момичета. Вече бяха по на петнайсет и помагаха усърдно. Навиваха бинтове, носеха вода и чай на пациентите, вестници и списания, на онези, които искаха, оправяха леглата, бухваха възглавниците. Изпълняваха поръчки.

Дафни благодареше на Бога, че Хюго остана с нея, въпреки че гореше от желание да замине на фронта. Беше щастлива, че е тук. Като прелисти бележника–календар, видя бележките за лелите си Лавиния и Ванеса.

Сестрите на баща ѝ доказаха, че са истински Ингам. И двете щяха да пристигнат в Кавендън, за да помагат в болницата през целия юли.

За изненада на Дафни се оказа, че Лавиния е много подходяща за медицинска сестра — грижовна, състрадателна, сръчна. Леля ѝ не знаеше умора и по характер беше толкова сърдечна и нежна, че войниците я обожаваха. Тя винаги успяваше да ги накара да се усмихват. И Ванеса като нея повдигаше духа им и ги размиваше, когато беше в отделението. Нямахше нещо, което двете жени не биха направили за своите пациенти.

Дафни се гордееше със семейството си, със Суонови, със селяните и с начина, по който се държаха в тези тежки, военни времена. Макар че изключваше Дидри и Фелисити.

Дидри не се връщаше вкъщи вече. Работеше в Министерството на войната, Фелисити също рядко идваше в Кавендън Хол, след като замина през май 1914 година. Остана в Лондон и дори рядко се обаждаше, което изумяваше Дафни. Майка ѝ ненавиждаше факта, че Кавендън е превърнат в болница, и се гнусеше да работи в отделението.

Дафни не по-малко се изумяваше, че братята и сестрите ѝ, изглежда, никак не страдаха от отсъствието на майка им. Преди да

замине за Франция, Ги отиде да се сбогува с нея в новата ѝ лондонска къща, но я посети само от учтивост. В края на краищата беше възпитан като джентълмен.

Майлс сподели с Дафни, че е стигнал до заключението, че майка им е дразнеща и вятърничава. На Дафни и през ум не ѝ беше минавало, че тази дума може да бъде употребена по отношение на майка им. Дълбоко в душата си Дилейси беше гневна заради заминаването на майка си и го наричаше „най-гадното дезертъорство, за което съм чувала“.

Но Дафни знаеше, че жените Суон я пазят в топлите си прегръдки, както и нея. Дулси, вече на осем, беше независима както винаги, но обичаше бавачката Кларис, която я учеше на добри маниери измежду другите неща. Понеже Фелисити постоянно отсъстваше покрай болестта на Ан, на Дулси майка ѝ изобщо не ѝ липсваше.

„И на папа не му липсва“ — помисли си Дафни. Знаеше колко е зает. Имаше толкова много работа с Джим Уотърс, управителя на имението, и с външните работници. Посещаваше болничните крила винаги, когато имаше възможност. „Работа и пак работа“ — промърмори и сви устни. Също така знаеше, че баща ѝ е самотен и се тревожеше за него.

След като записа всички имена, работните дни и задълженията за следващата седмица, младата жена затвори дневника и стана. Сега искаше да обядва с баща си и Хюго. А следобед, като останат сами, ще му каже тайната.

* * *

След петнайсет минути, като влезе в трапезарията, веднага разбра, че се е случило нещо. Хюго и баща ѝ я чакаха и разговаряха. Лицата им бяха мрачни.

— Какво има? — извика тя и местейки поглед от единия към другия, се изплаши, че ги е сполетяло най-лошото. Изплаши се за Ги.

— Правителството току-що прие нов закон. Всеки мъж, независимо дали е ерген или женен, подлежи на мобилизация — съобщил баща ѝ. — Снощи прегледах законодателните материали.

Дафни погледна първо баща си, после Хюго. Очите ѝ се напълниха със сълзи, като осъзна какво означава това.

Съпругът ѝ дойде при нея и я прегърна през раменете.

— Военната служба сега е задължителна. Трябва да замина, Дафни. Наистина трябва.

Сълзите ѝ рукоаха и тя се притисна до него, но след минута се съвзе. Той ѝ подаде кърпичка и тя избърса очите си.

— Разбирам. Знам, че всеки мъж трябва да изпълни дълга си. — Преглътна и прибави: — Жените Ингам не плачат. На тях може да се разчита.

— Ето, това е дух! — възхити се баща ѝ. — Да седнем и да хапнем нещо все пак... готвачката се е постарала.

— Да, трябва да се храним. Поне аз трябва — съгласи се тя, като погледна първо баща си, след това Хюго. — Имам тайна — обърна се към съпруга си. — Възнамерявах да ти кажа следобед, после и на теб, папа. — Но сега ще я чуете и двамата. — Пое дълбоко дъх и се усмихна. — Бременна съм. Ще ти родя още едно бебе.

Беше очевидно, че Хюго е много щастлив. Скочи, взе я в прегръдките си, целуна страните ѝ и пак я притисна до себе си.

— Скъпа моя, това е прекрасно. Дори повече от прекрасно. Мисля, че този път ще е момче.

Щом Хюго престана да я прегръща, дойде ред на баща ѝ.

— Поздравления, Дафни. Щастлив съм заради теб и Хюго и се радвам, че скоро ще имам още едно внуче.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Лорд Мобри! — възкликна Алис изненадано и бързо затвори вратата на фурната, когато Чарлс Ингам влезе в кухнята на северното крило. — Мен ли търсите? С какво мога да помогна, милорд?

— Извинете, че нахлух така, госпожо Алис, но не мога да открия госпожица Шарлот. Изглежда, никой не знае къде е. Дори лейди Дафни. Минах през западното крило. Не е там. Помислих си, че може би вие знаете къде е.

— В петък ми каза, че този уикенд ще работи в болничните отделения. Мисля, че няма почивни дни. Навярно се е прибрала вкъщи по някаква причина.

— Звънях, но не ми отговори — уточни Чарлс.

Алис се позамисли, после каза:

— Сигурно е решила да си почине. Може да е била в градината и да не е чула телефона. Искате ли да ѝ изпратя по Сесили бележка, милорд?

— Не, не — поклати глава той. — Не е необходимо. Искам да говоря с нея за нещо много важно. Но ви благодаря, госпожо Алис.

Кимна, излезе от кухнята и се запъти към фойето. Не преставаше да се усмихва, докато слизаше по стълбите на терасата. Алис направо се смая, когато влетя в нейното царство без предупреждение, и нищо чудно. Кога ли някой е виждал шестия граф на Мобри в кухнята на Кавендън?

Докато вървеше през парка към селото, Чарлс беше неспокоен и се опитваше да се овладее. През цялата седмица Шарлот го тревожеше. Изглеждаше изморена, болнава, дори угрижена, и той наистина се изплаши за нея. Бяха много заети и не успяха да разговарят.

Може би наистина е болна и сама в къщата си в селото. И нямаше кой да се погрижи за нея.

Забърза, убеден, че има нужда от помощ. Добре че къщата ѝ беше в края на селото откъм парка. Тя не отговори, когато след няколко минути почука, и направо влезе.

— Ето къде си била! — извика, като я видя на стълба в дневната да оправя една картина.

Шарлот не беше го чула да влиза. Стреснато се обърна, като чу гласа му, и загуби равновесие.

Чарлс видя как кракът ѝ се подхлъзва и тя полита напред. Втурна се и успя да я хване. Позаклати се леко, но не падна. Тя не беше тежка, но от сблъсъка едва не се озоваха на пода.

Той я държеше в прегръдките си и я гледаше.

Тя вдигна поглед към него. Очите ѝ потънаха в неговите. Нито той, нито тя отместваха поглед. Бяха хипнотизирани един от друг.

— Ужасно се разтревожих за теб — каза нежно Чарлс и преди да помисли, забравяйки всякакви задръжки, я целуна по устните.

Шарлот също го целуна и се притисна към него. Целуваха се страстно, като че ли бяха жадували един за друг и сега искаха да утолят тази жажда.

Чарлс изведнъж я остави и застана посред стаята с изумено изражение. Отиде до входната врата и заключи, после бързо се върна при нея и замаян от желание, искаше на мига да я обладва, тук, в тази стая.

Веднага пак я прегърна и устните им се сляха нетърпеливо. Сърцето му бурно биеше, копнежът му да я има беше толкова силен, че се изплаши от себе си. Прегръщаше я, усещаше тялото ѝ до своето и на мига стана ясно, че не е импотентен. За това и дума не можеше да става.

Посегна към косата ѝ и извади фуркетите. Тя се разпиля около лицето ѝ, разкошна и лъскава. Той се отдръпна, впил очи в нейните... тези чудни бистри очи, странно сиво-сини с виолетови нюанси, каквито имаха само Суонови. И онова, което видя в тях, го развълнува, докосна сърцето му. Желанието ѝ към него се отразяваше в тях.

Тя погали страните му нежно. Сърцето му залудува и той я притисна още по-силно до себе си. Вече трудно се сдържаше, възбудата му растеше и безумното желание, което изпитваше към нея, не беше изпитвал към никоя друга жена. Беше непреодолимо.

Започна да разкопчава блузата ѝ, целуна шията ѝ и попита тихо:

— А дали ще намерим легло? Вече пропиляхме много време, твърде много години.

Шарлот го хвана за ръка и го поведе по стълбището към спалнята. Като влязоха, Чарлс най-неочаквано застана до голямото легло с балдахин.

Сведе поглед към нея със сериозно и напрегнато изражение.

— Сигурна ли си, че искаш да продължим? Защото ако се решиш, връщане назад няма. Не и за мен. Осъзнавам, че копнееш да бъдем заедно, както и аз. Виждам го. Но ако сега правим любов, ще бъде завинаги, Шарлот Суон.

— Зная, Чарлс Ингам. Така е и открай време е било... между нас и вас.

Взе в длани лицето му и го целуна дълбоко, езикът ѝ се преплете с неговия. И за пръв път в живота си, докато тя се притискаше към него, усети трепета на безумното, взаимно желание.

След малко престана да го целува и започна да се съблича. Чарлс хвърли сакото си на един стол и за секунди се озоваха един до друг голи в леглото.

Той се надигна на лакът и се загледа в красивото ѝ лице. Косата ѝ се беше разпръснала като ветрило върху възглавницата и наситеният ѝ цвят подчертаваше още повече нейната поразителна бледност. Наведе се и докосна нежно лицето ѝ, възхищавайки се на прекрасното ѝ тяло — стройно и добре сложено.

Погали гърдите ѝ, после корема и бедрата. Кожата ѝ беше гладка като сатен. Започна да я целува и плъзна ръка между краката ѝ. Когато докосна най-чувствителното ѝ място, тя замръзна, после се отпусна и го остави да прави каквото поиска. Защото най-накрая беше неин и знаеше, че я обича, точно както тя го обичаше, и само това имаше значение.

Така бързо се възбуди от ласките му, беше така чувствителна към него, че той плъзна ръцете си около нея и легна върху тялото ѝ.

— Искам да се наслажда на всеки сантиметър от теб, да удължим трепета, но те искам, искам да бъда в теб.

Гласът му беше нисък, дрезгав от желание и бушуващи чувства.

— И аз искам същото, Чарлс.

Той долови нетърпението в гласа ѝ, дишането ѝ се ускори. Беше възбудена колкото него и нейното желание го възбуди още повече. Започна да я целува, пъкна ръце под задните ѝ части и влезе в нея бързо, със силен тласък. Когато влажната топлина го обгърна като

кадифено менгеме, той изстена от удоволствие. Остана неподвижен и ѝ се наслаждаваше, и когато внезапно започна бързо да се изтласква, тя отвърна със същия ритъм. Трескаво се желаеха, телата им се сливаха.

Шарлот си помисли, че се разтопява в него, че става част от него. Сякаш изгаряха в собствения си огън. Тръпнещото ѝ тяло се изви към неговото, ръцете и краката ѝ се увиха около него. Сърцето му биеше лудо до нейното.

Двамата едновременно изпаднаха в екстаз и той се прилепи към нея, като че ли никога нямаше да я пусне. И знаеше, че наистина няма да я пусне.

* * *

Чарлс държеше Шарлот в прегръдките си и в душата му цареше мир, какъвто до този момент не знаеше, че съществува. Не изпитваше никакво страдание... само доволство и още нещо, което не можеше да определи.

Шарлот първа заговори:

— Много си мълчалив, Чарлс.

— Мисля си за теб, колко спокоен и доволен се чувствам — отвърна той с глас, изпълнен с любов и нежност.

— Радвам се. — Тя се притисна до него и сложи глава на рамото му. — Защо дойде да ме търсиш днес?

— И вчера те търсих. Исках да те видя, да говоря с теб, просто да бъда с теб. И като не те намерих, станах много неспокоен.

— Защо?

— Защото ужасно се разтревожих за теб. От няколко седмици не изглеждаш добре, някак разстроена си. Не мога да си представя къде беше вчера и днес, след като всички твърдяха, че си в болничните отделения. И въпреки това не успях да те открия. Трябва да призная, че обезумях, отчаях се, изплаших се, щом искаш да чуеш истината.

След малко тя каза тихо:

— Почувствах, че не мога да дойда в Кавендън този уикенд. Не исках, затова си останах вкъщи.

Той се отдръпна от нея, седна и я погледна:

— Какво има, Шарлот? Да не си болна?

— Не, не съм — отговори тя, подпря се на възглавниците и също го погледна. Докосна лицето му с върховете на пръстите си и съвсем неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи.

Той взе ръката ѝ, загледа се в нея по-разтревожен от всякога.

— Какво има, за бога?

— Нищо. Ще ми мине.

— Трябва да се грижиш повече за себе си. Работиш твърде много. Аз също. Имаме нужда от промяна. Да отидем до Лондон за няколко дни, да си починем от Кавендън... — Замлъкна изведнъж, като осъзна какво говори. Обърна се леко, загледа я и я хвана за раменете. — Необходима си ми. Искам те до себе си. Обичам те, о, моя скъпа Шарлот, обичам те толкова много!

Тя му се усмихна тъжно.

— Обичаме се от деца.

— Нека веднага да поясня. Онова, което искам да кажа, е, че съм влюбен в теб. И ти си влюбена в мен, нали?

— Да. И се тревожа за теб. Зная колко самотен си, аз също съм самотна. Все се питам защо не сме заедно. Затова не дойдох този уикенд. Защото знаех, че не мога да понасям повече. За мен беше мъчение да те виждам всеки ден, да искам да те докосна, да те прегърна. Да те успокоя, да бъдеш щастлив. Да правя любов с теб. — В очите ѝ отново се насъбраха сълзи и тя ги избърса с пръсти. — А не можех да си позволя нито едно от тези неща.

— О, скъпа, не плачи. — Прегърна я и я притисна до себе си. — Толкова сме глупави. И дълго време бяхме глупави. И двамата сме минали четирийсетте, а се държим като деца. Трябва да бъдем заедно, да се възползваме от възможността за щастие, преди да е станало прекалено късно. Във всеки случай вече ти казах, ако правим любов, връщане назад няма, и ти се съгласи. Затова се опасявам, че от мен няма да се отървеш.

— Слава богу! — възкликна тя, усмихвайки му се.

— Често казваш, когато нещо се случи, че така е било писано, и това днес е било писано — промърмори той.

— Зная... такава е съдбата ни, предполагам. — Погледна го скришом и едва се сдържа да не се засмее. — Открих преди години интересен факт в един от старите дневници на фамилията Суон и наскоро пак ми попадна. Това е история, която никога не забравих.

— Зная за архива на Суон. Забранено е да се чете от Ингам. А какво откри? Разрешено ли е да ми кажеш?

Тя кимна.

— Ще ти кажа част от историята. Представлява кратка бележка, напомняща песен, от някой Суон, М. Суон, да съм точна. Датата е 1876 година. Този М. Суон е имал дълга любовна връзка с жена Ингам и е написал следното: „Суон е по мярка на Ингам като в ръкавица.“ Според теб вярно ли е?

Той забеляза закачливия ѝ поглед и се разсмя.

— Бих разместил малко словоред, скъпа моя. В този случай мисля, че Ингам е по мярка на Суон. Какво мислиш?

— Мисля, че е по-точно — отговори Шарлот и се разсмя. Стана от леглото и отиде до гардероба. Извади копринен пеньоар и го облече. — Да отидем във всекидневната, да запалим камината и си вземем по едно питие. Искаш ли?

— С удоволствие. Съжалявам, че нямам халат тук. Да си донеса ли един утре?

Той още се смееше, когато попита, и очевидно беше щастлив. И тя сияеше от щастие.

— Никога нищо не съм откраднала през живота си, но когато Дейвид почина, взех неговия халат от гардеробната му в Кавендън...

— Защо? — прекъсна я той и я погледна. Сините му очи грееха от любов към нея.

— Защото исках да имам нещо лично негово, нещо, което можех да нося.

— Обичаше ли го?

— Да.

— И той те обичаше, нали?

— Така мисля.

— Не бъди наивна, скъпа, знам, че те е обичал. Нима е възможно който и да е мъж да не те обича? Усещах, че те е обичал, и наскоро се убедих. Била си с него през всичките тези години и как би устоял да не се влюби в теб? Положително знаеш, че си красива и интелигентна. Той два пъти овдовя, бил е самотен, ти си работила с него, сближавали сте се.

— Има нещо, което държа да ти кажа, Чарлс.

— Какво?

— Макар че работех при баща ти от седемнайсетгодишна, едва когато навърших двайсет и една, признахме любовта си. Той беше много почтен и винаги се държеше като истински благородник.

— Да, зная. И аз искам да ти кажа нещо, Шарлот. Близостта ти с баща ми никога не ме е тревожила, нито пък сега ме тревожи. Просто искам да го знаеш. Радвам се, че е споделил малко щастие с теб, наистина.

— В такъв случай можеш да облечеш неговия копринен халат. Знаем, че ще ти стане.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Слязоха заедно в дневната. В камината имаше подпалки и навити на рула вестници, Шарлот драсна клечка кибрит и огънят се разгоря. След като запали две от настолните лампи, седна на дивана пред камината. Чарлс дойде при нея с две чаши скоч и вода.

Подаде ѝ едната и седна на фотьойл срещу нея. Когато Шарлот го погледна изненадано, обясни:

— Искам да те гледам и да ти се люблювам. Нима нямам право да ти се възхищавам?

Чукнаха се и двамата едновременно си казаха „наздраве“.

Чарлс се облегна и се замисли. Най-накрая наруши мълчанието:

— Бих искал да ти кажа нещо, но е свързано с Фелисити. Нали нямаш нищо против, ако говоря за нея?

— Нямам абсолютно нищо против.

— Първо искам да бъдеш съвсем наясно. Знам, че в Кавендън се шушука за отсъствието на Фелисити; в случай че не си се досетила, тя ме напусна.

— Така си и мислех. Е, в края на краищата. Когато не се върна, а само идваше на случайни кратки визити, осъзнах, че сигурно сте разделени. Но защо те напусна? Ще ми кажеш ли?

— Разбира се. Фелисити заяви, че е загубила интерес към мен, и най-вече в интимно отношение. Не можела повече да споделя леглото си с мен и бракът ни бил приключил.

— Точно тези думи ли използва?

— Дословно. Освен това беше изключително безцеремонна и много, много студена. Разбрах, че няма никакви чувства към мен, освен може би презрение. Бях абсолютно зашеметен. Изпаднах в шок и само се вирах в нея поразен.

Шарлот го загледа и ужасена поклати глава.

— Не разбирам. Как изобщо е възможно жена да те напусне?

Той се разсмя.

— Предубедена си, скъпа моя. Мисля, че особено много ме заболя, понеже най-безчувствено ми го съобщих точно в деня, когато

едва не отвлякоха Дулси. Исках само да спя при нея, да поговорим за тежкия инцидент, да споделим какво си мислим. Щом започна кратката си реч, останах изненадан, след което разбрах, че е стигнала до момент в живота си, когато не може повече да ме понася. Замина на сутринта и почти не идва, както знаеш.

— Боже мой, за мен е мъчително да слушам — отговори възбудено Шарлот. Колко ли е страдал, колко ли унизен се е чувствал. Самочувствието му като мъж е било смазано. Все повече се ядосваше на Фелисити, но се сдържаше. Никога не би казала лоша дума за неговата съпруга. Независимо от обстоятелствата беше опасно да се намесва.

— Когато ѝ напомних, че съм още млад мъж, само на четирийсет и пет, и я попитах какво се очаква от мен, в смисъл как да живея, тя ми отвърна, че съм свободен като птичка.

Чарлс се подсмихна и погледна многозначително Шарлот.

Тя каза през смях:

— Много съм щастлива, че долетя в моето гнездо, Чарлс Ингам. Много, много съм щастлива.

— Нали в Кавендън всички знаят, че именно моята съпруга ме е напуснала? Прав ли съм? — попита той, вдигайки вежда.

— Естествено. Тя отлетя на лунна светлина, т.е. тихомълком, както се изразяват в Йоркшир. Както и да е, ти си шестият граф на Мобри, не го забравяй.

— Не го забравям, но какво всъщност имаш предвид? — озадачи се той.

— Че наистина те обичат тук, в това имение, възхищават ти се, и гледат на теб с голямо уважение. Ти си техният морален компас. С други думи, селяните и прислугата винаги ще те поддържат, Чарлс.

— Исках да знаеш, че не съм изневерявал на жена си, че тя ме напусна.

Прозрачните очи на Шарлот просветнаха насмешливо и тя отбеляза:

— Не беше длъжен да ми го казваш, Чарли. Особено след като преди малко подхвърли, че съм интелигентна жена.

— Знам, но имам свои морални принципи, не ги нарушавам и никога не съм имал любовница. Но ти го знаеш, след като Суонови всичко знаят.

Шарлот изпи голяма глътка скоч, съзнавайки ясно, че гордостта на Чарлс Ингам е била жестоко потъпкана от съпругата му, от която имаше шест деца. И макар и да беше убедена, че това не е истина, каза:

— Може би прекомерната ѝ умора е изиграла роля.

— Но това няма нищо общо. Позамислих се върху това предположение. Дафни също. Фелисити стана изключително странна след раждането на Дулси.

Навън светлината се промени. Започна да се здрачава. Шарлот стана, отиде до френската врата и спусна пердетата, после закри и останалите прозорци. През цялото време трескаво размишляваше и се питаше дали да му каже. Седеше в своята дневна с мъж, когото познаваше от дете и който всъщност ѝ беше скъп приятел. Цял живот беше живяла редом с него. И днес следобед станаха любовници. Беше ли длъжна пред него? Беше ли длъжна да му каже истината? Единствената причина да не му каже досега, беше, понеже се страхуваше, че ще го наскърби. Напоследък достатъчно преживя.

Когато се върна до камината, той подметна:

— Какво става?

— Не разбирам защо питаш.

— Суетиш се около тези пердета. Какво криеш от мен, Чарли?

Тя поклати глава, тъй като не можеше да го лъже, и си наля скоч.

— Знам, че има друг мъж. Знам, че Фелисити има друг мъж в живота си, за да съм точен — съобщи той без колебание.

— Как разбра?

— Лавиния ми каза преди около шест месеца. Макар че и аз подозирах. Обикновено има друг мъж, когато една жена напуска съпруга си така както Фелисити, без да помисли за децата си, да не говорим за съпруга ѝ. Сексът сам по себе си е мощен афродизиак, особено когато мъжът е десет години по-млад. Когато напуснал жена си и болницата в Харогейт и отворил частна клиника на Харли Стрийт, тя го последва в Лондон.

— Лавиния как е научила?

— Видяла ги е заедно, пък и в Лондон плъзнали клюки. Както току-що казах, той е десет години по-млад от нея и връзката им продължава от дълго време, всъщност откакто Дулси стана на година. — Наведе се към Шарлот, сложи ръка на коляното ѝ и ясниите му сини очи потънаха в нейните. — Но ти знаеш, нали, скъпа?

— Не знаех, че е постъпила така безцеремонно, че е говорила толкова студено, или точно какво е казала. Знам само, че има друг мъж в живота на графинята и че е хирург.

— Кой друг знае?

— Уолтър и Алис, само те. На мен Уолтър ми каза.

— О, боже, моят камериер знае всичко за сексуалния живот на съпругата ми! — възкликна той и поклати глава. — Кой друг?

Чувстваше, че е ядосан, и обясни:

— Олив Уилсън е казала на Уолтър, Чарлс, когато дойде да вземе дрехите на графинята. Преди около шест месеца.

— Да беше ми казал, наистина — промърмори той.

— Има граници, които никога не прекриваме, и ние Суоновичи уважаваме това правило.

— Може да се любим, Суон и Ингам, и го правим от поколения, доколкото разбирам. Обаче не можем да споделяме, така ли?

Шарлот кимна.

— Предполагам, но не аз съм измислила правилата.

Стана, отиде до него, коленичи и се загледа в лицето му.

Беше много красив мъж, а за нея направо неотразим. Лицето му издаваше нежност, чертите му бяха изящни и класически. Беше възпитан, мил и внимателен, и тя никога не беше чувала лоша дума за него. Каза му го и добави:

— Уолтър не знаеше как да постъпи, Чарлс. Обясни го на мен. Няколко пъти едва не ти е казал, но загубвал смелост. Никой от нас не иска да те наранява.

Чарлс я целуна леко.

— Не се сърдя на Уолтър. Надявам се, че знаеш. Всъщност не си спомням някой Ингам да се е сърдил на някой Суон. Друго какво е съобщила Уилсън? Ще ми кажеш ли?

— Да, ще ти кажа. Не ѝ харесва и всъщност никак не е доволна, че работи още при Нейно благородие. Но има нужда от доходи, знаеш?

Остави нещата така, понеже не искаше да повтаря неприятните подробности, които Уилсън беше споделила с Уолтър.

Той само кимна и попита:

— Ще ми разрешиш ли да остана за вечеря? Може ли?

— Да, но какво ще си помисли Хенсън, ако не се върнеш вкъщи за вечеря?

— Не зная и не ме интересува. Но ще се обадя по телефона и ще съобщя, че ще вечерям с теб. Само да знае къде съм, ако има нужда от мен.

Шарлот усети, че докато коленичи до него и го гледа влюбено, той едва се сдържа да не избухне в смях, и после изведнъж се запревива, тя също се разсмя, понеже смехът му беше ужасно заразителен.

Когато се успокоиха, тя попита съвсем сериозно:

— Защо се разсмя така неудържимо?

— Защото съм на четирийсет и седем години. Шестият граф на Мобри съм, а ти ме питаш как ще обясня на иконома къде съм. Вече не съм онзи десетгодишен ученик, когото командваше.

— Никога не съм те командвала. Само си помислих, че трябва да бъдем дискретни, иначе ще плъзнат клюки.

— О, по дяволите, клюките! — възкликна, грабна я в прегръдките си и прошепна в разпиляната ѝ коса:

— Извинявай. Знам, че не обичаш да ругая.

— Ругай пред мен, колкото си искаш.

— Ще поръчам на Хенсън, ако ме потърси някой, да казва само, че отсъствам. Няма да споменавам, че съм тук. Той е мой човек и ми е абсолютно предан.

— И Уолтър ти е предан, Чарлс. Не му се сърди.

— Не му се сърдя, не ставай глупава. — Той въздъхна. — Имам някои лоши новини, Чарли. Всички годни за военна служба мъже ще бъдат задължително мобилизирани.

Разказа ѝ в детайли за новия указ на парламента, приет през вчерашния ден.

— Ти не подлежиш на мобилизация, нали? — разтревожи се тя не на шега.

Той я погледна и отговори тихо:

— Твърде стар съм и имам нарушено зрение.

— Според мен не си твърде стар и очите ти са прекрасни. Олекна ми, че няма да заминеш на фронта.

— Много от селяните и работниците в имението ще заминат — отбеляза с мрачен тон.

И те наистина заминаха вкупом на война.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Денят, от който Дафни се страхуваше, най-накрая настъпи. Хюго напускаше Кавендън и отиваше в лагер за военно обучение, преди да отплава за Франция да се бие на фронта.

Имаше да му казва няколко важни неща и стана рано, за да говори с него насаме, преди да седнат да закусват с баща ѝ. Тя го чакаше в малката библиотека, която подреди преди две години.

Когато той влезе, си помисли, че по-зашеметяващо красива никога не я е виждал. Тя, неговата Дафни, винаги беше красива, но днес у нея имаше нещо, от което сърцето му се разтуптя.

Щом влезе, тя бързо се изправи и попита:

— Ще дойдеш ли с мен навън, Хюго? Да отидем на много кратка разходка? Само до градината с розите.

— Каза, че искаш да говориш с мен, а там е идеалното място. Ще бъдем съвсем сами, скъпа.

— Точно така.

Тя му подаде ръка.

Той я хвана и двамата излязоха от библиотеката. Досещаше се, че ще му каже нещо много тайно или интимно, иначе нямаше да предложи да отидат на разходка. В градината никой нямаше да ги чуе.

В парка не се мяркаше жив човек. Много мъже бяха заминали. Кичънър отчаяно се нуждаеше от войници и за фронта заминаваха хиляди. Там отиваше и Хюго, на убийствените позиции във Франция, за битката при Сом.

Престана да мисли за бъдещето, когато слязоха по стълбите и седнаха на една желязна градинска скамейка. Тя се притисна до ръката му, Хюго я погледна и сърцето му се сви. Щеше да я изостави и да замине да изпълни дълга си към краля и родината. Може би нямаше да се върне. А тази мисъл беше непоносима. Ако паднеше на бойното поле, никога нямаше да я види отново. А тя какво ще прави без него?

Днес носеше розова рокля, чийто цвят се сливаше с розите около тях, и тази съвършена картина щеше да отнесе в съзнанието си, да я

скъта там, и да си я спомня в окопите. Щеше да поддържа духа му, както и мисълта за детето, което Дафни носеше.

— Хюго, ще ти кажа нещо много важно.

Дафни се притисна до него и сините ѝ като метличина очи се впериха в него. Толкова сериозна никога не беше я виждал.

— Да, слушам те, любов моя — отвърна той тихо и запазвайки спокойствие, се подготви за лоши новини.

— Когато се срещнахме за пръв път, ти се влюби в мен от пръв поглед. Така се изрази. Когато отидохме в Париж на нашия меден месец, и аз почувствах *coup de foudre*, бях като ударена от гръм. Но не заради Париж. А заради теб, Хюго. Искам да знаеш, че тогава се влюбих в теб. Обичам те с цялото си сърце и винаги ще те обичам. Ти ще се върнеш при мен, абсолютно съм сигурна.

Очите му се напълниха със сълзи, взе я в прегръдките си, вдъхна благоуханието ѝ, както винаги вдъхваше този само неин мирис на рози и зюмбюли.

— Не грешиш, ще се върна, Дафни. Защото пред нас има дълъг живот и много радост. Щастлив съм, че си се влюбила в мен на нашия меден месец. Почувствах, че си се влюбила.

— Ще имаме пет деца — промълви тя.

Той се отдръпна и се усмихна, преливащ от любов.

— А защо не шест?

— Защото Джинивра каза, че ще бъдат пет. Помолих я да ми обясни какво означават седемте сърца върху костта, но тя не пожела. След това ѝ се примолих, казах ѝ, че заминаваш на война и че се страхувам за теб, тогава тя ми разкри тайната. Ти ще се върнеш здрав и невредим, понеже ще имаме пет деца. Другите две сърца са за мен и теб. Вярвам в предсказанията ѝ, Хюго. Наистина вярвам.

— И аз вярвам — съгласи се набързо Хюго, за да ѝ достави удоволствие, пък и искаше сам да повярва, че ще се върне у дома.

— А сега ще направя нещо като изповед пред теб за нещо, което на никого не съм казвала. Трябва да ми обещаеш, Хюго, че цял живот ще пазиш тайната ми.

Говореше толкова тържествено и беше толкова напрегната, че той разбра колко сериозен е въпросът, и че не иска никой да чуе какво ще му довери.

— Слушам те. Кажу какво криеш от мен.

Дафни пое дълбоко дъх и започна:

— Когато моите родители разбраха, че съм изнасилена и съм забременяла, си направиха прибързано заключение. Втълпиха си, че е бил Джулиан Тобат. Защото бяхме приятели и защото същия следобед отидох до Хейвърс Лодж. Той не си беше вкъщи. И когато се връщах през зюмбюлената гора, бях нападната. Мъжът, който ме нападна, беше скрил лицето си с шал. По едно време успях да го дръпна и се ужасих. Беше Ричард, братът на Джулиан. Той ме изнасили. Но заблудих родителите си, че е бил Джулиан, понеже той умря. Излъгах и теб по същата причина.

— Господи! Тобат жив ли е още? Дафни, може би не си в безопасност. Възможно е пак да те нападне. Ами Алиша? Обявихме, че е мое дете, но е негово, ти най-добре знаеш.

Хюго изведнъж беше обхванат от страх.

— Не, тя не е негово дете. Твое дете е и никой никога няма да заподозре нещо различно. Ти си нейният баща. Историята е много проста. Спах с теб, когато за пръв път дойде в Кавендън през юли, защото се влюбихме безумно. Бебето се роди преждевременно.

Той кимна. Хюго Стентън знаеше, че трябва да се върне при нея на всяка цена. Но искаше да разбере повече за Тобат и къде е в момента.

— Този перверзен мъж още ли живее наоколо? Да не е в Лондон?

— Тобат се записа доброволец преди около година и отплава за Франция.

— Как научи, Дафни? Разпитвала ли си за него? Това е опасно!

— Не, не. Не бих го направила, Хюго. Нашата готвачка случайно срещнала готвачката на Тобат Ани Торп. Ани споделила, че семейство Тобат останали без синовете си. Единият бил загинал при езда в землището на Ингам, другите двама отишли да се бият с хуните, както наричали врага.

— Готвачката ли ти го каза? — погледна я той странно. Тя не влизаше в кухнята.

— Не, не. Казала е на Хенсън, а той на госпожица Шарлот, тя на баща ми, той на мен... между другото, като местна клюка. — Дафни хвана ръката му. — Той вече не може да ни причини зло.

— Надявам се да го застигне немски куршум, пък ако попадна случайно на негодника, сам ще го застрелям.

Хюго беше страшно ядосан и гласът му стана писклив. Дафни го прегърна, за да го успокои, и го обсипа с ласки, докато не дойде на себе си.

— Прощаваш ли ми, че те излъгах и че пазих тази ужасна тайна от теб? — попита малко по-късно тя, загледана в него и хапейки устни.

— Разбира се, скъпа моя Дафни, моя красива съпруго. Направила си, каквото си решила, че е най-добро. Права си, трябва да забравим всичко това. Трябва да гледаме напред и да вярваме в предсказанието на Джинивра.

— Има още нещо. Зная, че искаш да обясниш всичко за своето завещание, за твоите делови въпроси и за Джил Ханделсман. Папа ми каза, че е наясно, че ще направи каквото си предложил, ще телефонира на госпожа Ханделсман всяка седмица и ще се погрижи вместо мен за всичко.

— Радвам се, че знаеш за това споразумение, но съм готов да ти обясня, ако искаш.

— Не искам и няма да слушам. Особено що се отнася до твоето завещание. Защото ще се върнеш при мен, скъпи мой. Вярвам на Джинивра, тя има дарба. Моля те, Хюго, сложи ръката си тук.

Взе ръката му и я сложи върху корема си.

— Виж колко е заоблен. Това е бебето, нашето бебе, твоят син, Хюго. Нека да му изберем име сега, за да му говорим, докато чакаме да се роди.

— Прекрасна идея — зарадва се Хюго и погали корема ѝ. — Как ти се струва Чарлс? Името на обичния ти баща и мой скъп приятел.

— Чудесно име, ще кажем на папа, като се съберем за закуска.

— Ами ако е момиче? — попита Хюго.

— Ще се казва Шарлот, защото госпожица Шарлот направи много за мен.

— Но едно от имената на Алиша е същото — напомни ѝ той.

— Знам, но никога не я наричаме така. Казва се Алиша и така се обръщаме към нея, нали?

— Да, и това е вярно.

Задържа ръката си върху корема на Дафни, докато седяха един до друг, замечтани за бъдещето, когато ще се съберат отново. Хюго скъта този спомен в сърцето си и той щеше да му помага да издържи през

ужасните дни, когато ще рискува живота си по бойните полета на Франция във войната.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Лейтенант Хюго Стентън, командир на взвод във Втори батальон на Йоркширския полк, седна върху голям сандък, пълен с консерви осолено телешко. Това бяха техните провизии и единственият предмет, който не беше потънал в калта на окопа.

Извади пакет цигари от джоба си, измъкна една, запали я и вдъхна дълбоко дима.

Днес се чувстваше крайно изтощен. Беше само на трийсет и шест, а имаше чувството, че е на сто и шест. Твърде отдавна беше тук. Единайсет дълги месеца. Дойде да се бие на Западния фронт през септември 1916. Сега беше юли 1917, а британците и техните съюзници оттогава не бяха направили и крачка към победата.

Докато се обучаваше в Катирик миналата година, му се обади Чарлс. Владееше се, но сърцето му беше разбито. Получил телеграма от военното министерство, че по-големият му син Ги е изчезнал при военна операция и се предполага, че е загинал. Чарлс все пак таеше надежда, че ще бъде открит в болница някъде във Вердюн. Или пък че е бил пленен от немците.

След това Хюго говори с Дафни и тя също се надяваше и се молеше брат ѝ да е жив. Беше прекрасно да чуе гласа ѝ и новини от семейството. Но когато затвори телефона, го обзе огромна тъга.

Хюго въздъхна дълбоко, чувствайки дълбоко в душата си, че Ги по всяка вероятност е мъртъв. Всеки знаеше за битката при Вердюн. Миналата година германците изчакаха британските войски да се приближат до портите на града.

По време на предварителния обстрел останали скрити в бункери дълбоко под земята. Излезли невредими оттам, за да се срещнат с британските части, които веднага били покосени от германските картечници.

Генерал Хейг веднага заповядал повторно настъпление. Още през първия ден имаше двайсет хиляди убити и четирийсет хиляди ранени и изчезнали и въпреки това британците продължиха да се бият, броят на жертвите растеше всеки ден, докато стана ясно, че

положението е безнадеждно. В средата на ноември загубиха битката с огромно число жертви. Съюзниците докладваха за 615 000 загинали, ранени и изчезнали или пленени. Може би Ги Ингам е бил между тях.

Майорът на батальона разказа всичко това на Хюго, когато пристигна на фронта и остана шокиран от огромния брой жертви, от това масово кръвопролитие. Беше истинско варварство. Ако Ги е участвал в битката, имаше малка вероятност да е останал жив.

Майор Томпсън му разказа и други истории, от които косата на човек настръхва, пък и Хюго сам беше видял достатъчно, за да разбере колко ужасна е тази война. Беше доволен, че не постъпи в кавалерията, както възнамеряваше, и стана пехотинец. Конете всеки ден се излагаха на опасност от оръдейната стрелба, от бодливата тел, болести и кал, и гледката на умиращите животни беше непоносима.

Миналата година само от няколко дена беше в сектора при Сом, когато майорът го заведе да застреля три коня, ранени и оплетени в бодливата тел, и да спаси няколко други, затънали в калта.

Имаше няколко британски победи, които даваха надежда на Хюго. През април тази година Канадският корпус, дясно крило на Първа британска армия, завзе градчето Вими до Арас, което държаха немците.

Канадците се сражаваха храбро и поне веднъж имаше повод за ликуване. Но напоследък Хюго беше много загрижен. Майор Томпсън му съобщи, че френското правителство е взело решение да се сложи край на военните действия край Сом, понеже имало бунтове в много от подразделенията на френската армия. Войниците били на края на силите си, с понижен дух.

— Сега зависи от нас — каза снощи майорът на Хюго и на взводния. — Както става ясно, на нас се пада да поемем бремето на тази война. Ние, британците ще трябва сами да защитаваме Западния фронт.

И ето го сега тук, седнал с пушка на коленете в окоп, пълен с кал, в покрайнините на Ипр. През юни Втора армия под командването на генерал Хърбърт Плъмър атакува силните германски укрепления при Месинес. След като изсипа 500 тона тротил върху хребета, деветте дивизии на Плъмър го превзеха за радост на Хюго. Но не преставаше да си мисли, че ще последва ответен удар, и се питаше къде ще ги нападнат следващия път.

Участва в толкова много битки през последните осем месеца, че вече не знаеше колко са, и беше изморен до смърт.

Той се облегна на изкопа, затвори очи, забрави войната и се потопи в спомените си. Представи си Дафни сред розите в градината на Кавендън, с розовата рокля. Тогава беше много красива и той почти усети гладкия сатен, когато тя му каза да пипне бебето. Беше погалил корема ѝ, а сега бебето беше на седем месеца. Роди се през декември, беше момченце и той почувства, че го залива топлина, като си представи Чарлс Хюго Иън Стентън.

Захвърли фасата в калта. После сбърчи нос от ужасната миризма, която се надигаше от калта. Калта не беше само кал. Беше премесена с кръвта на хора и коне, конска тор и екскременти и той се закашля.

— От отвратителната кал е, лейтенант — каза неговият ординарец Роби Лейтън, който се появи в окопа. — Ако не ни убие куршум, адската кал ще ни довърши. Заповядайте, сър, донесох ви чай.

— Благодаря, Лейтън. — Хюго с благодарност взе тенекиеното канче с чай. Горещият, силен и сладък чай му дойде много добре.

— Забелязахте ли нещо, сър?

Хюго погледна Лейтън и сви вежди.

— Не. Какво има?

— Проклетите оръдия престанаха да гърмят, лейтенант. Швабите изведнъж замлъкнаха.

— По дяволите, Лейтън, прав си! — Хюго се захили на ординареца. — Бях се отнесъл, дори не забелязах колко е тихо.

— Мислехте за вашата дама, нали, сър?

— Да, разбира се. Между другото къде е сержант Крукър? Не съм го виждал от около час.

— Не знам, сър, ама ако искате, ще ида да го потърся.

Хюго поклати глава.

— Не, няма нужда. В момента не ми трябва. А майор Томпсън виждал ли си?

— Не, сър. Но май отиде до щаба. Имаше затишие, нали се сещате?

— От все сърце се надявам, че не е затишие пред буря — промърмори Хюго и стана.

В този момент се започна. Изсипа се масивен артилерийски огън. Оръдията гърмяха. Експлодираха бомби. Картечниците трещяха.

Германските войници тичаха през ничията земя и прекосяваха откритото пространство.

— Мили боже! — извика ординарецът, когато двамата с Хюго надникнаха над окопа. — Проклетите хуни ще докопат задниците ни.

— По-скоро ще докопат гърлата ни — отвърна Хюго и като се затича към своите войници, изкрещя: — На нож! Излезте от окопа, момчета, и залегнете.

Хюго се изкатери от окопа, неговият ординарец го последва. Веднага се озоваха напред боя, обградени отвсякъде от германски войници, които също нападаха с щикове.

Боят беше страшен — ръкопашен и ожесточен. Мъже падаха навсякъде около него, кръвта им плискаше върху униформата му. Британски и германски войници умираха един до друг, писъците им пронизваха горещия летен въздух.

Експлозиите продължаваха, нямаха край. Хюго отлично съзнаваше, че врагът е почти непобедим с по-многочислената си войска и по-мощно въоръжение. Съюзниците бяха безсилни пред яростната атака.

И тогава, точно когато си мислеше, че повече няма да издържи и ще падне от умора, чу странен шум, който не можеше да разпознае, понеже беше оглушал от гърмежите. Германците се оттегляха. След това хукнаха към окопите.

Хюго стоеше като закован. Чу гласа на сержант Крукър точно зад себе си:

— Дамите от ада, лейтенант.

Хюго погледна наляво и се ухили широко. Видя шотландските бойци, които маршируваха към тях, поличките им се вееха, гайдите пищяха и изпълваха въздуха с най-радостните за него звуци. Техните спасители бяха тук.

— Отсега нататък те са ангелите от ада, що се отнася до мен — извика Хюго на Крукър.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

След като пристигна Шотландският полк, настъпи два дена затишие. И двете страни се погрижиха за ранените, погребяха мъртвите, войниците отдъхнаха и влязоха във форма.

Винаги нащрек, готов за нещо неочаквано, Хюго предчувстваше, че германците ще нападнат отново. Изпрати сержант Бил Крукър с още четирима войници да разузнаят.

След час се върнаха и скочиха в окопа.

— По-добре да започнем да се подготвяме, сър — каза тихо Крукър. — Разбойниците са почти готови за атака. Сигурно ще нападнат утре или вдругиден.

Хюго само кимна.

— Направи, каквото е нужно, сержант.

Късно същия следобед Крукър се върна и потърси лейтенанта. Като намери Хюго, му съобщи:

— Току-що дойдоха няколко изостанали от частите си, сър. Ще ги разпитате ли, лейтенант?

— Ще ги разпитам — отговори Хюго и въздъхна тихо. — Как ти се сториха, дезертъори ли са, Крукър?

— Не, сър. Ами, всъщност не знам, лейтенант, не съм сигурен. Но ми се виждат като трима войници, загубили частта си.

— Доколкото те познавам, си научил какви са чиновете им и серийните номера, нали?

— Да. Записах ги.

— От кои полкове са?

— Двама са от Ланкаширския, един е от полка на Западен Кент.

— Как се казват?

— Редник Артър Джоунс и редник Сам Тейлър са от Ланкашир. Лейтенант Ричард Тобат е от Западен Кент.

Хюго не повярва на ушите си.

— Ричард Тобат — повтори и замръзна като статуя. Сърцето му изведнъж се разтуптя; почувства, че кръвта нахлува в главата му.

„Господи! Изнасилвачът е тук! Падна в ръцете ми. Ще убия този долен негодник — закани се той. — Ще отмъстя за Дафни.“

Смътно дочу гласа на Крукър:

— Сър, добре ли сте?

— Никога не съм бил по-добре, Крукър — отговори Хюго, когато се съвзе. — Някой от тях ранен ли е?

— Дватамата от Ланкашир като че ли всеки момент ще припаднат.

— Вземи Лейтън и Маклин и да вървим. Ами Тобат? Ранен ли е?

— Не, сър.

Крукър се обърна кръгом и излезе от палатката. Хюго взе револвера и го пъкна в джоба си. Последва Крукър към окопа.

* * *

Хюго не обърна никакво внимание на Ричард Тобат от Северен Кент. Разговаря с двамата други войници, като им зададе няколко насочващи въпроса. Установи, че не са дезертъори и наистина са изостанали от своя взвод, и ги отпрати с Лейтън и Маклин.

Застана срещу Тобат и му хвърли бегъл поглед. Видя висок мъж, вероятно на трийсет и две-три години, с мургава кожа. Не изглеждаше добре, беше много слаб, а външността му — най-обикновена.

След като му зададе стандартните въпроси, Хюго попита:

— Да не си случайно от Йоркшир, лейтенант Тобат?

Тобат се отпусна за пръв път и плахо се усмихна.

Погледна Хюго любопитно и каза:

— Да, оттам съм лейтенант. Защо питаш?

— Знам името ти. Семейството ти не живее ли в Хавърс Лодж?

— Ами, да — отговори той и пак се усмихна.

Хюго пристъпи към него, хвана го здраво за лакътя и опря пистолета до челото му.

— Негодник! Мръсник! Изнасили едно невинно момиче, ти, долен тип. Заслужаваш да умреш. Куршум в главата е малко за теб, като се има предвид злодеянието ти.

— Лейтенант! Лейтенант! По-кратко — извика ординарецът. — Моля ви, сър. Не си заслужава. Ще ви съди военен съд, ако дръпнете спусъка.

— Не ми пука. Той ще умре заради злодеянието си — изкрещя Хюго, без да се обръща.

Тобат трепереше като лист. Толкова се изплаши, че се подмокри. И като всички побойници взе да се моли:

— Не ме убивай, не ме убивай! Моля те, не ме убивай!

Хюго щракна предпазителя и впи поглед в него:

— Ще те застрелям.

— Моля те, лейтенант, моля те! — умоляваше го Крукър. Обичаше своя командир и му се възхищаваше. Искаше да го предпази от действия с тежки последствия. Командирът на техния взвод беше изключителен. Най-добрият. Не искаше животът му след войната да се опропасти.

Тобат извика:

— Тя ме съблазняваше постоянно! Грешката не беше моя. Тя ми се слагаше. Подведе ме.

— Лъжец. Какъв долен човек си — отвърна Хюго и гласът му прозвуча опасно. — Следил си я. Следил си и други жени. Дори малки момиченца. Ти си обикалял тайно имението на Ингам. Зная го със сигурност. Разпознаха те.

Тобат още трепереше и простена:

— Не съм искал никого да нараня.

Всеки момент щеше да се разплаче.

— Но нарани, негодник! Какво щеше да направиш с детето? Кажете истината и няма да те убия. Само заради това ще те оставя да живееш, Тобат.

— Нищо. Нищо нямаше да й направя. Само щях да я заведа да си набере зюмбюли. После щях да я пусна.

— Долен лъжец! Нямаше да я пуснеш. Щеше да изнасилиш детето, както изнасили сестра й. Заслужаваш да умреш.

— Моля ви, лейтенант, свалете пистолета — каза ординарецът тихо и настойчиво. Не искаше да се приближи, за да не го стресне и той неволно да натисне спусъка.

Хюго не отговори. Тобат хленчеше.

— Той не заслужава, сър — продължи Крукър със спокоен глас. — Свалете оръжието. Помислете за вашата дама, сър. Моля ви, моля ви, не го правете. Помислете за децата си. Лейтенант, не слизайте до нивото на този мерзавец. Моля ви, сър.

Хюго стоеше пред Тобат, вперила очи в лицето му. Беше опрял пистолета до слепоочието му. Беше се самозабравил от гняв.

Крукър пак занарежда:

— За бога, моля ви, не го правете, лейтенант Стентън. Ако го убие, ще ви съди военен съд. Помислете, сър, моля ви помислете. Спомнете си, че сте офицер и джентълмен. Спомнете си вашата дама, спомнете си колко много обичате лейди Дафни.

Името на Дафни отрезви Хюго.

Трябваше да се прибере у дома при нея. Какво щеше да прави без него? Тя имаше нужда от него. Децата му имаха нужда от него. Чарлс имаше нужда от него. Много бавно Хюго спусна пистолета.

— Пуснете ръката му, сър — нареди Крукър.

Хюго го пусна.

Лицето на Тобат се отпусна, но в очите му имаше страх.

— Бягай, Тобат! — викна Крукър. — Спасявай си живота. Хайде! Махай се от окопа! Намери си друг взвод.

Тобат се затича, точно както му наредиха. И се втурна право към смъртта.

Хюго се обърна и се взря в сержанта.

— Благодаря, Крукър. Добре че ме вразуми. — Смръщи вежди и присви очи, като погледна след Тобат. — Но ти го прати в погрешна посока. Другите са зад нас. Изпрати го в погрешна посока.

— Не, не съм, сър — отговори Крукър много спокойно. — Изпратих го в правилната посока. Изпратих го в ада, лейтенант, където му е мястото.

В този момент германските оръдия затрещяха. Хюго и Крукър се загледаха в германските позиции. Разнесе се оглушителният тътен на експлодиращите бомби. Картечниците подеха тяхното фатално ра-та-та.

— Ами, той беше обречен, сър. Тобат току-що беше разкъсан на парчета — съобщи Крукър и поведе лейтенанта към щабквартирата.

* * *

Йоркширският полк остана в Ипр. През август заваляха дъждове и превърнаха областта в море от кал. Дивизията на Хюго се придвижи

по-близо до Пасендале, където много скоро условията се влошиха още повече. Бомбардировките бяха разрушили отводнителната система в низините на Фландрия и британските дивизии бяха в плен на калта. Същото беше и при германците. Положението беше странно и сякаш безизходно.

Един следобед Крукър заговори Хюго:

— Искам да ви кажа нещо, сър. За мен беше чест да служа под ваше командване. Вие сте истински офицер и джентълмен. Искам и да ви благодаря, че бяхте така добър с момчетата и че ни водехте в битките така умело.

Хюго беше трогнат от думите му, но същевременно се озадачи:

— Напускате ли ме, сержант? В друг взвод ли отивате?

— Не, сър.

— Тогава защо ми благодарите? Останах с впечатление, че се сбогувате с мен.

— В известен смисъл се сбогувам, сър. Защото не ми се вярва да се измъкнем живи от тази проклета кал. Ще се удавим в нея.

Хюго поклати глава.

— Не, няма, сержант. Спомняш ли си, когато ми каза да мисля за моята съпруга? Това правя всеки ден. Ще се върна у дома при нея.

* * *

През април 1917 Съединените щати обявиха война на Германия. Отне им месеци да подготвят армията, но най-накрая американската войска и въоръжение бяха изпратени на Западния фронт, което донесе облекчение на Чърчил и правителството.

Тази подкрепа обърна хода на войната. При масивните военни действия през 1918 година американците постигнаха надмощие. Успехът витаеше във въздуха и повдигна духа на бойците, даде им нови сили.

През октомври 1918 германците знаеха, че са загубили Голямата война. През ноември подписаха капитулация пред Съюзниците в един вагон на железопътната линия в гората край Компьен във Франция. В единайсет часа на единайсетия ден от единайсетия месец войната, която трябваше да сложи край на всички войни, най-после свърши.

* * *

Светът ликуваше. Наред с радостта имаше скръб. Много войници се върнаха живи и здрави вкъщи. Много бяха ранени. Хиляди и хиляди не се завърнаха, покосени по бойните полета.

Хюго беше щастливец, също и сержант Крукър. Британски боен кораб отведе и двамата у дома, в родината, която обичаха и за която се биха. Хюго изгаряше от нетърпение да види своята любима Дафни.

Уолтър Суон и синът му Хари се върнаха в Кавендън, където Алис ги чакаше с разтворени обятия. И Гордън Лейн се върна при Пеги Суифт. Много мъже от трите села, принадлежащи на Кавендън, също благополучно се завърнаха и бяха посрещнати с радост от семействата си.

Негово благородие Ги Ингам не се завърна. Загина при Вердюн и беше погребан в някое поле в чужда страна. Чарлс дълбоко скърбеше за сина си и го оплакваше. Но Майлс, който не отиде на война заради лошо зрение, беше утеха за него. Чарлс имаше наследник на графската титла. Родът Ингам нямаше да се загуби.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Вечерната рокля беше поразителна. Беше ушита от коприни в различни нюанси — от индигово до светловиолетово и от наситеносиньо до небесносиньо и най-накрая сиво-синкаво, което подчертаваше сините тонове. От оформената по тялото горна част на роклята и тясната талия, до края на полата, която стигаше до средата на прасеца, имаше листенца от коприна.

Дороти Пинкертон, по баща Суон, лелята на Сесили, не преставаше да кима сияеща. Най-накрая каза:

— Изключителна е, Сеси, рокля — мечта. Надмина себе си.

На Сесили ѝ стана приятно.

— Благодаря. — Обърна се към Дилейси: — Много си красива, Лейси, наистина. Радвам се, че имам небесносини обувки, защото изглеждат... леки... ефирни.

— Не зная как да ти благодаря, че уши толкова специална рокля за мен, Сеси. Гениална си.

— Колко съм гениална не знам, но знам какво отива на жените, и най-вече на теб.

На деветнайсет, лейди Дилейси Ингам беше пленителна блондинка, жизнерадостна и донякъде вятърничава. Обичаше забавленията, отделяше страшно много време да обикаля Мейфеър, увлечена във водовъртежа на светския живот в Лондон, заглеждала младите мъже и флиртуваше.

Нейната най-добра приятелка Сесили Суон, също на деветнайсет, беше изгряваща модистка с малък магазин на Саут Одли Стрийт. Беше сериозна, работлива до маниакалност, водена от огромна амбиция да успее и да осъществи детската си мечта. Беше искрена и предана; честността и почтеността определяха характера ѝ.

— Където и да отивате в петък, милейди, ще бъдете красавицата на бала — каза Дороти.

— Благодаря, Дороти, но не отивам на бал, а на прием по случай годиша на Майлс.

Сесили сепнато погледна Дилейси, не повярва на ушите си. Но Дилейси говореше сериозно. Полазиха я ледени тръпки и най-неочаквано се разтрепери. Краката ѝ се подкосиха и се хвана за облегалката на един стол. Не беше възможно! Майлс не би се сгодил! Той е неин и тя е негова, принадлежат си. Смътно, някак отдалеч, чу леля си да пита коя е щастливата млада дама.

— Клариса Мелдрю — отговори Дилейси и се ухили на приятелката си: — Помниш ли, наричахме я мухлясалата Мелдрю?

Сесили не отговори. Не можеше и дума да отрони. Устата ѝ пресъхна, задушаваше се.

Дороти забеляза, че племенницата ѝ пребледня като платно и изглеждаше съкрушена. В първия момент се обърка и не знаеше какво да каже или да направи. Тази глупава Дилейси, как може да го изтърси толкова безцеремонно и нехайно!

Изведнъж Дилейси се досети и извика:

— Ти не знаеш! Майлс не ти е казал! Господи, Сесили! Съжалявам, че трябваше от мен да научиш новината. Ти като че ли се... разстрои.

— Не, не ми е казал — успя да промълви тихо тя. — Той ми предложи да се омъжа за него.

Дилейси я зяпна.

— Искаш да кажеш, когато сте били малки. Не беше ли на дванайсет тогава?

Сесили кимна. След това добави едва чуто:

— Предложи ми пак не твърде отдавна.

Другото момиче поклати глава.

— Какво те е накарало да мислиш, че може да се ожени за теб, Сеси? Той е наследникът на титлата. Трябва да се ожени за аристократка, а не за обикновено момиче като теб. Трябва да има деца с аристократично потекло, за да продължат рода Ингам.

Сесили мълчеше. Сърцето ѝ се вледени и тя застина.

Дороти се ядоса безумно, но не искаше да разстройва повече Сесили. Затова си замълча и подаде ръка на лейди Дилейси да слезе от платформата.

— Преоблечете се, милейди. Ще опаковам роклята и обувките и можете да си отидете. След десет минути затваряме. Не искам да ви карам да бързате, но имаме насрочена среща.

След няколко минути Дороти изпрати Дилейси. Преди да излезе, момичето помахна на Сесили:

— Довиждане, Сеси. Още веднъж благодаря за разкошната рокля.

Дороти спря едно такси, отвори вратата, помогна на Дилейси да се качи и пъхна кутията след нея. Усмихна ѝ се много хладно и затръшна силно вратата.

Като се върна в магазина, заключи вратата и отиде при Сесили, която още стоеше до стола и се държеше за облегалката, сякаш всеки миг ще припадне.

— Добре ли си, миличка? — попита леля ѝ, макар да знаеше, че въпросът е излишен. — Седни, ще ти направя чай.

Сесили поклати глава.

— След няколко минути ще се оправя, наистина. Не се занимавай с чая.

— Ще се преоблека. Ще отпратя Флоси и ще отидем да се срещнем с Шарлот, както се бяхме уговорили.

— Да — отвърна механично Сесили, но по вида ѝ не личеше, че е чула. И наистина не чуваше.

След малко на вратата се потропа силно. Сесили успя някак да стане. Отиде да отвори и видя Майлс.

— Здравей, Сеси — поздрави я той и влезе, преди да го спре.

Дороти беше чула, че някой почука, и излезе от ателието до пробната. Като видя Майлс, кимна му, обърна се и се върна в ателието.

Майлс се опита да хване ръката на Сесили, но тя се дръпна и го загледа втренчено:

— Кога щеше да ми кажеш?

Той разбра какво има предвид. Веднага отговори:

— Днес. Затова дойдох. Каня те на чай. Искам да говоря с теб за моите проблеми.

Само от един бегъл поглед се досети не само че знае, но и че е жестоко наранена.

— Кой ти каза? — попита той, като се наведе към нея.

— Дилейси. Но това няма значение. Онова, което има значение, е, че ти не ми каза, Майлс.

— Виж, Сеси, наложиха ми го. Зная, че може и да не ми повярваш, но е така. Безсилен съм. Мой дълг е. Но не го искам...

Съвсем неочаквано гласът му заглъхна и той започна да мига бързо.

Видя сълзите му и извърна поглед, за да не забележи, че и тя плаче.

— Сигурно има начин да измислим нещо...

— Никога! — извика тя и го прекъсна. — Няма да стана твоя любовница.

— Нямахте да ти предложи това. Нямахте, Сеси. Обичам те. Винаги съм те обичал и в никакъв случай не бих те унизил. Мислех си, може би след няколко години, когато имам наследник, че ще мога да напусна. Да се разведе...

— Знаеш, че това няма да се случи. Не ставай глупав, никога няма да се случи. Майлс, ако ме обичаш, както твърдиш, върви си. Веднага. Не мога да продължа този разговор. Моля те, заради мен. Излез и ме остави да запазя достойнството си.

Беше му почти невъзможно да я остави. Като че ли откъсваха крайник от тялото му. Но я остави. Не каза нито дума повече, нито се опита да я докосне и да я прегърне. Излезе и затвори вратата много тихо.

* * *

Макар тя да не знаеше, докато вървеше по Саут Одли Стрийт, той залиташе и се препъваше като в умопомрачение и сълзите се стичаха по лицето му, докато стигна до къщата на баща си на Гровнър Скуеър. Отключи със своя ключ и незабелязано се добра до спалнята си.

Заклучи и се хвърли на леглото. Заглуши с възглавница воя и риданията си. Току-що се отказа от единствената жена на света, която имаше значение за него. Единствената жена, която истински обичаше и която щеше да обича до края на живота си. Знаеше, че ще склучи брак без любов и се страхуваше. Но беше възпитан да изпълнява дълга си към семейството. Нямахте изход.

Както лежеше с възглавница върху лицето си, изпита истинска физическа болка. Болката, че изгуби Сесили Суон го пронизваше до мозъка на костите. И знаеше, че тази болка няма да отmine заедно с

огромната нежност и копнежът по нея. Щеше да ги носи цял живот в сърцето си.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Сесили се съвзе някак и с Дороти решиха да повървят пеша до пасажа „Бърлингтън“ на „Пикадили“. Имаха среща там с Шарлот и Дороти предложи да се разходят, за да се разсеят, особено Сесили.

— Къде по-точно ще се срещнем с Шарлот? — попита Сесили, като свърнаха в пасажа от „Пикадили“.

— Малко по-натам. Не е далеч. Иска да хвърлиш поглед на едно помещение със специални витрини. Предполага, че витрините ще те заинтересуват.

— О, добре, защо не — отговори Сесили, като се мъчеше да не мисли за Майлс.

— Пристигнахме — възкликна Дороти и гласът ѝ прозвуча развълнувано. Хвана под ръка Сесили и я поведе към голям магазин с витрини от двете страни на вратата.

— Само погледни, не е ли шик? — попита. Дръпна момичето към лявата витрина и добави: — Колкото по-пестеливо, толкова по-красиво.

На витрината имаше само един изящен стол, на който беше поставена шапка... нищо особено, просто шапка. Черна дантела и черно цвете. На витрината вдясно един манекен беше обгърнат с метри алена коприна, която се разпростираше като езеро на пода. До това езеро от коприна имаше ръкавици.

— Нищо ценно няма на тези витрини, но са поразителни — отбеляза Сесили, докато ги разглеждаше заинтригувана.

— Съгласна съм — отвърна Дороти и продължи: — Погледни нагоре.

Сесили вдигна поглед и ахна:

— О, Дороти? Боже мой!

Над вратата и витрините имаше черна табела, на която с бели букви беше изписано името ѝ — „Сесили Суон“. От двете страни на името имаше по един бял лебед, които се гледаха.

Вратата се отвори и на прага застана Шарлот, щастливо усмихната.

— Харесва ли ти, Сеси? — хвана я за ръка тя и я поведе към магазина.

— Нима е възможно да не ми харесва. Каква огромна изненада, лельо Шарлот. Кога направи всичко това?

— През последните няколко месеца. Искях да те изненадам. Затова само Дороти знаеше. Страшно много ми помогна и от утре тя ще управлява магазина. А ти ще бъдеш в твоето ателие и ще твориш модели.

— Благодаря ти, лельо Шарлот, много ти благодаря, и на теб, Дороти.

Сесили не преставаше да клати глава в недоумение, докато обикаляха магазина. Беше голям, несравнимо по-голям от нейното магазинче, което всъщност беше една дупка. Новият имаше две гардеробни, пробна, просторен склад за платовете, ателие и малка канцелария.

Когато слязоха, Дороти каза:

— Ще се прибирам, Шарлот, Сеси. Искам да приготвя вечеря за Хауард. Но ви каним утре да излезем на вечеря и да отпразнуваме появата на Сесили Суон на подиума на висшата мода.

— С удоволствие, благодаря — прие поканата Шарлот.

— Благодаря — усмихна ѝ се Сесили.

Докато излизаше, Дороти хвърли поглед на Шарлот. Шарлот веднага разбра, че Дороти иска да разговаря с нея на четири очи, и излезе след нея. Сесили забеляза мълчаливия им знак, но не направи забележка. Очевидно Дороти щеше да ѝ каже за Майлс.

* * *

— Дороти ми каза, че днес си се разстроила. Ингамови са те разстроили. И Дилейси, и Майлс. Разкажи ми, моля те.

Бяха седнали в дневната на нейния апартамент в хотел „Браун“. Усмихна се топло на Сесили, за да я окуражи.

— Дилейси изтърси, че роклята, която ѝ уших, е за приема по случай годиша на Майлс. Бях шокирана, наскърбена.

— Не знаеше ли, че ще се сгоди?

— Не знаех. Не се виждам често с Дилейси. Аз работя, тя се забавлява. Още сме близки приятелки и както знаеш, настоя да ми вземе пари за онази дупка. Но в момента имаме малко по-различни интереси. Не е могла да ми каже.

— Разбирам. И Майлс ли не ти каза?

Сесили поклати глава, понеже изведнъж изгуби дар слово. Помисли си, че ще избухне в сълзи, и се помъчи да се овладее.

Шарлот стана и отиде до прозореца. Загледа се в парка. Изведнъж ѝ мина мисълта, от която се беше ужасявала най-много, и се изплаши... изплаши се за Сесили. Срещата ли се беше с Майлс през тези години, откакто живееше в Лондон с Дороти и Хауард? Бяха изминали пет години. Когато започна да работи в модния отдел на „Фортнам“ при Дороти, беше на четиринайсет. После с помощта на Дилейси нае сбутаното магазинче.

Майлс учеше в Итън, близо до Лондон. Оксфорд също не беше далеч. Било е лесно да се срещат и да станат любовници. „О, боже, дано не се е случило“ — помисли си Шарлот и сърцето ѝ се сви.

Седна пак при Сесили и като видя, че плаче, се разтревожи. Тъжното ѝ изражение и сълзите ѝ казаха всичко, което искаше да разбере.

Подаде ѝ кърпичка.

Сесили избърса очите си и най-после престана да плаче.

Усмихна се пресилено и каза:

— Съжалявам, лелю Шарлот. Неволно се разплаках.

— Няма нищо. Разбирам те. Поне си мисля, че те разбирам. — Тя позамълча, след това попита с нежен глас: — Влюбена си в Майлс, нали?

Устните на Сесили затрепериха и нейното „да“, изречено с тънък глас, изпълни Шарлот с такава болка, че сърцето ѝ се сви. Взе ръката ѝ и я задържа.

— Срещата си се с него през годините, докато живееше у Дороти, нали?

— Да — прошепна Сесили със същия тъничък, сърцераздирателен глас.

Шарлот се облегна и затвори очи. Каква беше тази лудост между Ингам и Суон! На темперамента им ли се дължеше, или на някаква наследственост? „Един бог знае какво е — помисли си тя. — Но

каквото и да е, ни тласка едни към други. Привличаме се неудържимо и е така от много поколения. Ще има ли край?“ Знаеше, че ще продължи вечно, защото се търсеха и взаимно си бяха необходими. Странно, но беше самата истина.

— Ще те попитам нещо, Сесили — започна Шарлот и ѝ се усмихна нежно. — Ти и Майлс... — Замълча и най-накрая каза: — Били ли сте заедно? Имали ли сте интимна връзка?

— Не! — извика момичето. — Не сме били заедно. Той не би направил подобно нещо. Той е джентълмен.

На Шарлот не ѝ се вярваше, че не са правили любов, но за момента си замълча. След малко продължи:

— Когато беше на дванайсет, се закле. Спомняш ли си?

— Да, спомням си. „Верността ме задължава“, това казах. Винаги ще бъда вярна на фамилията Ингам, дори на Майлс, защото дадох клетва.

— Това си мисля и аз. Пазиш ли го в момента? Затова ли ми казваш, че не си спала с него? За да го защитиш от гнева ми ли? Или от гнева на баща му?

— Не, не го пазя — отвърна Сесили доста разпалено. — Ако не ми вярваш, лельо Шарлот, заведи ме на преглед. Ще разбереш, че ти казвам истината. Девствена съм.

— Не, не бих направила подобно нещо, Сесили. Вярвам ти.

— Благодаря — отвърна тя и ѝ се усмихна изнурено.

— Не бива да се виждаш повече с него... имам предвид насаме. Сигурна съм, че в Кавендън ще се срещнете случайно, но не бива да продължаваш тази романтична връзка. Не бива да му ставаш любовница, след като се ожени.

— Аз и не искам! Наистина не искам! — каза тихо Сесили.

Шарлот я погледна.

— Много съжалявам, мила, много съжалявам, че се случи. Опитах се да ти го спестя. Отпратих те надалеч. Пред очите ми се зараждаше тази любов още когато бяхте деца.

Поклати безпомощно глава.

— Зная — кимна Сесили и после погледна леля си в очите, които бяха съвсем като нейните, и попита: — Какво ще правя без него? Толкова много го обичам. Нося го в себе си, в душата и сърцето си.

Разрида се.

Шарлот я прегърна и я притисна силно до себе си. Два пъти през живота си се беше озовавала в същото положение като Сесили. Беше обичала двама мъже Ингам, и единия още го обичаше. Нямаше отговор. Самата тя оплакваше себе си.

След десет минути, когато и двете се свързеха, Шарлот каза:

— Да сменим за малко темата. Бих искала да обсъдим деловите въпроси. Те засягат най-вече теб. Да започнем с магазина в пасажа „Бърлингтън“. Съгласна ли си?

— Да, разбира се.

— Твой е. Договорът за покупка е на твое име и ще се изплаща пет години. За първата година вноската е платена, по-нататък ще я плащам аз. И...

— Но, лельо Шарлот, не мога да приема — прекъсна я Сесили. — Не и докато не ми станеш съдружник.

— Тъкмо щях да ти го предложа. Ще бъда твой финансов съдружник, но таен. Ще управляваш магазина и ателието, както намериш за добре. Те са твои. — Поразмърда се и попита: — Колко ти зае Дилейси, за да отвориш магазина?

— Хиляда лири, после добави още, за да накупя платове. Дължа й хиляда и петстотин лири — обясни Сесили.

— Тя съдружник ли ти е? Имаш ли договор с нея?

— Не, нямам. Защо?

— Много се радвам, че ти е заела парите като приятелка. Утре ще изчисля лихвата, която й дължиш. Ще ти дам пари, за да се разплатиш с нея. Не искам да имаш никакви парични задължения към никого извън семейство Суон.

— Разбрах. И ти благодаря от все сърце.

— Тези пари съм ти ги завещала; по-добре сега да ти ги дам. — Шарлот застана с изправен като струна гръб и пак взе ръката й. — На деветнайсет години си, животът е пред теб. Имаш две възможности, Сесили. Да сграбчиш този живот и да постигнеш нещо. Красива си, очарователна си, но преди всичко имаш дар от бога, който граничи с гениалност. Или ако искаш, можеш да тъгуваш за Майлс, да станеш негова любовница и да изоставиш всичко. Кое избираш?

— Казах му, че няма да стана негова любовница, без дори да ме попита — изрече момичето с жар.

— Все пак той ще те търси, Сесили. Познавам мъжете Ингам. Те не могат да устоят на жените Суон. Трябва да бъдеш много силна.

Сесили притихна. Знаеше, че леля ѝ казва истината.

След малко Шарлот рече:

— Хайде, Сесили, отговори ми. Какво избираш?

— Избирам да стана прочута модистка. Избирам успеха. —
Позамълча, въздъхна дълбоко и добави: — Ще следвам мечтата си. И ще извървя пътя си сама.

И го извървя.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Майлс пристигна пръв от семейство Ингам в дома на лорд и лейди Мелдрю в Мейфеър на Чарлс Стрийт, точно до Бъркли Скуеър. В края на краищата даваха прием в чест на неговия годеж и беше редно да се появи преди всички, за да посреща гостите заедно с домакините.

И така, ето го, застанал до лейди Сара и лорд Джон с Клариса до себе си. Усмиваше се самоуверено, но душата му се изпълваше със смут, щом си представеше бъдещето. „Това е положението“ — мислеше си той и усмивката му ставаше все по-широка.

Знаеше, че Клариса е изнервена в очакване на семейството му. Не би я обвинил. Гледката, която представляваха Ингам, не беше за изпускане. Много хора се плашеха от тях заради поразителната им външност, богатството и положението в обществото, макар че те никак не си придаваха важност.

Прошепна на Клариса:

— Познаваш сестрите ми, Клариса, не са надуты, така че не се тревожи. Нали?

Той вдигна вежда.

Тя кимна и подхвърли с лека насмешка:

— Познавам сестрите ти и помня как Дилейси ме наричаше зад гърба ми Нейно благородие госпожица Мухъл.

Майлс знаеше, но само ѝ се усмихна сияйно за миг, друго не му оставаше. У Клариса нямаше нищо дразнещо. Беше хубавичко, мило момиче, с аристократичен произход и богати родители. Беше срамежлива, но щом се отпуснеше, с нея се разговаряше леко и веднага печелеше симпатии.

Повечето мъже щяха да са щастливи да се оженят за нея, щяха да се надпреварват кой да я отведе до олтара. За него беше дълг. Обичаше друга.

Тъкмо се чудеше защо се бави семейството му и те се появиха.

Баща му прекоси фоайето с уверена походка, невъзможно красив и безупречно облечен. Естественият му чар веднага покори лорд и

лейди Мелдрю. Придружаваха го Дилейси и Дулси, която сега беше на дванайсет години и беше истинска красавица. Дилейси се понесе към него. Беше облечена с изключителна рокля от синя коприна в различни нюанси и бледосини копринени обувки. На Майлс му секна дъхът. Сестра му изглеждаше смайващо красива. Нямаше съмнение, че роклята е произведение на Сесили. Сърцето му се сви. „Не мисли за нея“ — скара се строго на себе си.

След като баща му, Дилейси и Дулси поговориха с Клариса и родителите ѝ, отидоха в гостната.

После се представиха Хюго и Дафни. Сестра му беше великолепа както винаги и безумно щастлива. Беше бременна в четвъртия месец с третото им дете и съпругът ѝ беше горд до немайкъде.

Следваше ги леля Гуендолин с гладка рокля от сатен в любимия ѝ кралски виолетов цвят и с достатъчно диаманти, за да потопи боен кораб. Носеше ги величествено, както само тя — главата на рода Ингам — умееше.

Лейди Гуендолин се облягаше на ръката на Дидри, с която бяха приятелки. Тази вечер и Дидри беше ослепителна и по изключение се усмихваше. Майлс много се гордееше с най-голямата си сестра, която още работеше във военното министерство, въпреки че войната свърши преди две години.

Веднага подир тях вървяха леля Лавиния с чичо Джак и леля Ванеса. Вече всички, които покани, бяха тук. Тъкмо си го помисли и най-после се появи и тя. Беше сама, защото според Майлс не беше уместно да кани и нейния любовник Лорънс Пиърс, който стана известен неврохирург. Срецна се с него само веднъж и от пръв поглед не го хареса. Пиърс може и да беше много надарен, но се държеше арогантно. Дидри му каза, че всички хирурзи били арогантни, защото се мислели за господ.

Майлс тъкмо се намери да придружи Фелисити, защото не искаше да върви сама, но баща му го изпревари. Чарлс, изключителен джентълмен, побърза да посрещне Фелисити и именно той я придружи до семейство Мелдрю.

Те се познаваха, така че никой не се почувства неловко, и се заговориха любезно. Майлс си помисли, че майка му изглежда шик, но е кльошава, че гримът ѝ е твърде силен, но поне му се стори спокойна.

По едно време Клариса докосна ръката му и каза:

— Мелдрю и Фостър ще дойдат всеки момент, Майлс, също и приятелката ми Анабел.

— Моят баща ми каза, че познава твоя чичо сър Малкълм Фостър и съпругата му Филис.

— Тя е сестра на майка ми. Ще дойдат също двамата й сина и другата ми братовчедка Джоана Мелдрю. — Погледна го странно. — Не сме толкова много, колкото сте вие. Признавам си, че ти завиждам, че имаш сестри.

Майлс се разсмя.

— Зная. Истински клан сме, нали?

Огледа салона и осъзна, че гостите са главно от фамилията Ингам, и това му достави удоволствие. Радваше се, че са до него.

* * *

Вечерята беше превъзходна. Храната и вината — несравними и на Майлс му олекна, когато разговорът се завъртя около важни теми, а не около клюки и светски събития. Ненавиждаше баналното дърдорене; струваше му се неуместно във времето, в което живееха.

Светът безвъзвратно се промени след Голямата война. Беше съвсем различен сега. На аристокрацията бяха наложени тежки данъци. Това беше абсолютна новост.

Населението в селата на Англия беше намаляло, особено в техните. Много мъже бяха убити във войната и акри земя тъжно пустееха. Мъжете, които заминаха, бяха кротки и почтителни, но се върнаха от войната променени. Бяха видели как братята им измират в кръв и кал по бойните полета на Франция. Бяха се били за родината и вярваха, че заслужават нещо по-добро. По-добър живот, по-високи надници, повече уважение. Не ги упрекваше заради очакванията им. Положително беше тяхно право.

После си помисли за Ги, когото загубиха завинаги. Беше убит в битката при Вердюн. С Ги бяха близки въпреки разликата във възрастта и Майлс знаеше, че той е наследникът. Ги щеше да му липсва цял живот. Щеше да скърби за него и да го обича до смъртта си.

Вайълет Лансинг беше обичала Ги. В края на войната се срещна с Майлс, попита го за подробности около смъртта на Ги, за всичко, което му е известно. Беше се разплакала в прегръдките му и беше признала пред него любовта си към брат му. Тогава Майлс разбра, че връзката с Вайълет е била забранена за Ги, понеже тя нямаше аристократичен произход. Въздъхна незабелязано. И това трябваше да се промени рано или късно, тези класови различия. Но дали беше възможно?

Не знаеше отговора на този въпрос. Явно не знаеше отговорите на много въпроси в тези следвоенни времена. „Светът е още в някакъв странен, преходен период“ — помисли си. Изведнъж изпита желание вечерята да е приключила. Да бъде сам. Да мисли за нея. За своята загубена любов. Също забранена за него, както Вайълет за брат му.

* * *

Когато след няколко часа излязоха на улицата, Майлс отказа на баща си да се прибере с ролс-ройса. Обясни, че иска да се поразходи и да глътне малко свеж въздух. Баща му само кимна, докосна ръката му и замина с Дулси и Дилейси. Всички бяха със собствени автомобили.

Майлс се насочи към Бъркли Скуеър и Маунт Стрийт, после се обърна и се върна по същия път. Тръгна към Чарлс Стрийт и Парк Лейн.

Беше прелестна септемврийска вечер, въздухът беше мек и благоуханен. Погледна нагоре. Небето беше черно като мастило и хиляди звезди, ярки светещи точки, обграждаха великолепната пълна луна. Мислеше си за Сесили, копнееше да бъде с нея, да я вземе в прегръдките си в нощ като тази, нощ за любов и любовници като тях.

Осъзна, че се е спрял на Саут Одли Стрийт, и не може да устои на изкушението. Запъти се към нейната малка дупка. Представляваше само едно сбутано помещение с малка ниша за шиене. Но нямаше значение какво е, на него му харесваше. Знаеше, че тя няма да бъде там в този час, но просто искаше да почувства присъствието ѝ, нейния дух, макар и въображаемо.

Когато стигна до магазинчето, не повярва на очите си. На вратата висеше надпис „Дава се под наем“. Отново го прочете абсолютно

смаян. В понеделник Сесили беше тук, а днес е едва петък. Три дни, през които тя изчезна.

Какво се е случило? Къде е тя? Да не би да е напуснала Лондон? Или само се е преместила в друг магазин. Обезумя и се паникьоса.

Застина. Винаги ли щеше да бъде така? Цял живот ли ще се тревожи за нея? Ще се измъчва ли? Ще се интересува ли какво става с нея? Да, точно така. Нищо нямаше да се промени, когато ставаше въпрос за жената, която обичаше отвъд здравия разум, повече от всеки на света.

Не можеше да я има. Но сърцето и душата му принадлежаха завинаги на Сесили. Трябваше да извърви пътя заради смъртта на Ги, но щеше да го извърви сам. Щеше да се ожени за Клариса. Нямаше избор.

Жребият е хвърлен.

Издание:

Автор: Барбара Тейлър Брадфорд

Заглавие: Жребият е хвърлен

Преводач: Нина Рашкова

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Плеяда“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: английска (не е указана)

Печатница: „Симолини 94“

Редактор: Лилия Анастасова

Художник: Димитър Стоянов — ДИМО

ISBN: 978-954-409-364-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1577>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.